SAVE US

MONA KASTEN

ROMAN

.digital LYX

Pentru Anna

Nu vi se pare că astăzi este o zi în care trebuie să fiți siguri?
Cu siguranță, încă nu m-am hotărât.

GERSEY, O ZI PENTRU A FI SIGUR

1

Graham

Bunicul meu obișnuia să mă întrebe: Când va veni ziua în care vei pierde totul – ce vei face? Nu m-am gândit niciodată serios la răspunsul la această întrebare, ci am spus întotdeauna primul lucru care mi-a venit în minte în acel moment.

Când aveam șase ani și fratele meu mi-a stricat intenționat *excavatorul de* jucărie, a fost: *Atunci voi repara excavatorul*.

Când aveam zece ani, când ne-am mutat din Manchester în apropiere de Londra, am spus cu sfidare: îmi voi *găsi noi prieteni*.

Iar când a murit mama mea și aveam 17 ani, am încercat să fiu puternică pentru tatăl și fratele meu: *Vom trece peste asta*.

Chiar și atunci, renunțarea nu a fost o opțiune pentru mine.

Dar acum, la aproape douăzeci și patru de ani, în acest birou în care mă simt brusc ca un infractor, nu am niciun răspuns. Situația mea pare fără

speranță în acest moment, iar viitorul meu incert. Nu știu cum să merg mai departe acum.

Deschid sertarul scârțâitor al biroului greu din lemn de cireș și scot pixurile și blocurile de notițe care și-au găsit locul acolo în ultimul an. Mișcările mele sunt lente, brațele îmi sunt plumburii. Și totuși, trebuie să mă grăbesc: Trebuie să părăsesc clădirea înainte de terminarea pauzei de masă.

Sunteți suspendat cu efect imediat. Îți interzic să ai orice contact cu elevii de la Maxton Hall. Dacă încălcați această interdicție, veți fi acuzat.

Stilourile îmi cad din mână și aterizează zdrăngănind pe podea.

La naiba.

Mă aplec, le ridic și le arunc nepăsător alături de restul lucrurilor pe care le-am depozitat într-o cutie. Este o dezordine sălbatică de notițe, manuale, globul vechi al bunicului meu și materiale didactice pe care le-am copiat pentru mâine și pe care ar trebui să le arunc acum, dar nu mă pot hotărî să o fac.

Mă uit prin birou. Rafturile au fost curățate, doar câteva resturi de hârtie de pe birou și subsolul murdar indică faptul că, în urmă cu câteva ore, încă mai corectam hârtii aici.

E vina ta, îmi sună în cap o voce răutăcioasă.

Mă frec la tâmplă și apoi verific pentru ultima oară toate sertarele și compartimentele din birou. Nu ar trebui să-mi întârzii plecarea mai mult decât este necesar, dar este nevoie de mai multă putere decât aș fi crezut pentru a mă desprinde de această cameră. Am luat decizia, cu câteva săptămâni în urmă, de a căuta un loc de muncă la o altă școală pentru a putea fi cu Lydia. Dar există totuși o diferență uriașă între a părăsi un loc de muncă în condițiile tale și a fi escortat afară de către securitate.

Înghit în sec și iau haina de pe cuierul de lemn. O trag mecanic pe mine, apoi iau cutia și mă îndrept spre ușă. Fără să mă mai uit o dată în jur, ies din birou.

Am capul plin de întrebări: *Oare Lydia știe deja? Cum se simte? Când o voi mai vedea? Ce am de gând să fac acum? Mă va mai angaja vreodată vreo școală ca profesor? Și dacă nu o vor face*?

Dar nu am cum să înțeleg acum răspunsurile la această întrebare. În schimb, resping panica care crește în mine și merg pe coridor spre biroul secretarei pentru a preda mănunchiul de chei. Elevii trec pe lângă mine, unii dintre ei mă salută amabil.

O înțepătură dureroasă îmi umple abdomenul. Doar cu greu reușesc să le întorc zâmbetele. A fost foarte plăcut să predau aici.

Mă întorc pe coridorul secretariatului și, dintr-o dată, am senzația că cineva mi-a turnat o găleată de apă rece în cap. Mă opresc atât de brusc încât cineva mă lovește din spate și mormăie scuze. Dar abia dacă ascult – privirea îmi este fixată pe tânărul înalt, blond-roșcat, căruia îi datorez toată această situație.

James Beaufort nu face o față când mă vede. Dimpotrivă, pare complet nepăsător – ca și cum nu tocmai mi-ar fi distrus viața.

Știam de ce este capabil. Și știam că nu era o idee bună să-l întorc împotriva mea. – El și prietenii lui sunt imprevizibili, m-a avertizat Lexington în prima mea zi de școală. – Ai grijă. Nu i-am acordat prea multă atenție cuvintelor sale, pentru că până atunci știam deja cealaltă parte a poveștii. Lydia îmi spusese cât de mult suferă acest băiat din cauza moștenirii familiei sale, cât de închis este chiar și față de sora lui geamănă.

În retrospectivă, mă simt atât de prost că nu am fost mai atent. Ar fi trebuit să știu că James ar fi făcut orice pentru Lydia. Probabil că ruina mea

profesională nu este mai mult decât un fleac în rutina lui zilnică.

Alături de James se află Cyril Vega, căruia din fericire nu a trebuit să-i predau niciodată. Nu știu dacă aș fi reușit să păstrez o fațadă profesională. De fiecare dată când îl văd, îmi apare în fața ochilor o imagine cu el și Lydia. Cum pleacă împreună de la școală și se urcă într-un Rolls-Royce. Râzând împreună. Cum o ia în brațe și o consolează, în timp ce eu nu am putut niciodată după ce mama ei a murit.

După o clipă, strâng dinții cu putere și îmi continui drumul, cutia de carton ascunsă sub braț. Cu cât mă apropii mai mult de cei doi, cu atât mai mult îmi strâng mâna în jurul cheii din buzunarul hainei. Și-au întrerupt conversația pe care o purtau și mă privesc, cu fețele lor două măști dure, impenetrabile.

Mă opresc în fața ușii de la secretariat și mă întorc spre James. – Ești fericit acum?

El nu dă nicio reacție, ceea ce face ca furia din mine să clocotească și mai tare.

– La ce te gândeai? întreb și îl privesc provocator. Din nou nu răspunde. – Îți dai seama că distrugi vieți cu glumele tale copilărești?

James schimbă o privire cu Cyril și obrajii lui devin ușor roșii – la fel ca ai surorii lui când se enervează. Cei doi seamănă al naibii de mult, și totuși, după părerea mea, cu greu ar putea fi mai diferiți.

– Tu ești cel care ar fi trebuit să te gândești la asta înainte, scuipă Cyril.

Ochii lui strălucesc și mai furioși decât ai lui James și mă gândesc că probabil au pus la cale un plan împreună pentru a mă da afară din școală.

Privirea lui Cyril nu lasă nicio îndoială că el este cel care are puterea dintre noi doi. Îmi poate face orice, indiferent dacă sunt mai în vârstă decât el. El a câștigat și știe asta. Victoria i se citește pe față și se reflectă în postura lui mândră.

Am lăsat să iasă un râs resemnat.

– Sunt surprins că încă mai poți să râzi, continuă el. – S-a terminat. Ești demascat – îți dai seama de asta?

Îmi înfășor mâna în jurul mănunchiului de chei, atât de strâns încât dinții mici de metal îmi taie pielea. Oare puștiul ăsta bogat chiar crede că nu știu? Că nu aș ști că nimănui nu-i va păsa când și unde ne-am întâlnit eu și Lydia? Că nimeni nu ne va crede când vom mărturisi că ne cunoaștem și ne

iubim înainte de perioada mea la Maxton Hall? Și că am pus capăt relației noastre în momentul în care am știut că voi fi profesorul ei? Bineînțeles că-mi pasă. De acum înainte și pentru totdeauna, voi fi tipul dezgustător care a avut o aventură cu o elevă în timpul primelor sale zile ca profesor.

Gândul mă face să mă simt rău.

Fără să le mai arunc o privire, intru în biroul secretarei. Scot cheia din buzunarul de la geacă, o trântesc pe tejghea și mă întorc pe călcâie. În timp ce trec din nou pe lângă băieți, văd cu coada ochiului că Cyril îi întinde lui James un telefon mobil. – Mulțumesc pentru asta, omule, îl aud spunând, apoi îmi feresc privirea și mă îndrept cât pot de repede spre ieșire. Doar la periferie observ că James face gălăgie în spatele meu.

Fiecare pas doare, fiecare respirație pare o sarcină imposibilă. Un vuiet îmi intră în urechi, înecând aproape toate sunetele. Râsetele studenților, ecoul pașilor lor, scârțâitul ușii duble prin care ies din Maxton Hall și pășesc în necunoscut.

Ruby

Mă simt amorțită.

Când șoferul autobuzului îmi spune că am ajuns la stația terminus, pentru o clipă nu știu ce înseamnă asta – până când îmi dau seama că trebuie să cobor dacă nu vreau să mă întorc până la Pemwick. Nu-mi amintesc absolut nimic din ultimele trei sferturi de oră, atât de pierdut eram în gânduri.

Îmi simt membrele grele și furnicături în același timp, în timp ce cobor treptele și ies afară. Mă agăț cu ambele mâini de curelele rucsacului meu ca și cum acestea mi-ar putea oferi sprijin. Din păcate, acest lucru nu mă ajută să scap de această senzație. Este ca și cum aș fi prinsă într-un vârtej din care nu mai am scăpare și nu mai știu care este drumul spre sus sau spre jos.

Nimic din toate acestea nu s-ar fi putut întâmpla cu adevărat. Nu se poate să fi fost dat afară din școală. Mama mea nu poate crede că am avut o aventură cu un profesor. Visul meu de a merge la Oxford nu se poate să fi dispărut pur și simplu în aer.

Cred că-mi pierd mințile. Respirația mea devine din ce în ce mai rapidă și am crampe la degete. Simt cum îmi curge sudoarea pe spate, în același timp mi

se face pielea de găină pe tot corpul. Mă simt amețită. Închid ochii și încerc să-mi recapăt controlul asupra respirației.

Când o deschid, nu mai am sentimentul că voi vomita în orice moment. Pentru prima dată de când am coborât din autobuz, sunt conștient de ceea ce mă înconjoară. Am călătorit trei stații prea mult și mă aflu în celălalt capăt al Gormsey. În condiții normale, aș fi teribil de supărat pe mine însumi. Dar, în schimb, mă simt aproape ușurată, pentru că nu am cum să mă întorc acasă acum. Nu după felul în care m-a privit mama.

Există o singură persoană cu care vreau să vorbesc acum. O persoană în care am încredere necondiționată și care știe exact că nu aș face niciodată așa ceva.

Ember.

Încep să mă îndrept spre liceul din localitate. Nu mai poate dura mult până la închiderea școlii, pentru că câțiva elevi mai tineri vin deja spre mine. Un grup de băieți încearcă să se împingă unii pe alții de pe trotuarul îngust în tufișuri. Când mă văd, se opresc pentru o clipă și apoi trec pe lângă mine cu capul plecat, de parcă le este teamă că i-aș putea

mustra în orice moment pentru comportamentul lor.

Cu cât mă apropii mai mult de Liceul Gormsey, cu atât mă simt mai ciudat. În urmă cu doi ani și jumătate, am fost și eu la această școală. Nu-mi lipsește acea perioadă, dar dacă mă aflu din nou aici acum, mă simt ca într-o călătorie pe calea amintirilor. Cu excepția faptului că, pe atunci, nimeni nu s-a întors în direcția mea și nu s-a holbat la mine pentru că purtam uniforma școlară a unei școli publice.

Urc ultimele trepte până la ușa de la intrare. Pereții clădirii, care probabil că au fost odată tencuiți în alb, sunt îngălbeniți, iar vopseaua se desprinde de pe ferestre. Este imposibil să nu observi că nu au intrat bani în această școală în ultimii ani.

Trec pe lângă studenții care se îndreaptă spre mine din interior și încerc să găsesc o față cunoscută printre cei mulți. Nu durează mult până când zăresc o fată cu două codițe împletite strâns pe cap ieșind din școală împreună cu un băiat.

– Maisie! strig către ea.

Maisie se oprește și se uită în jur cu luare-aminte. Când mă recunoaște, își ridică sprâncenele

întrebător. Îi spune prietenei sale să aștepte un moment și apoi se apropie de mine. – Ruby, mă salută ea. – Bună. Ce mai faci?

– Știi unde este Ember? întreb. Vocea mea sună perfect normal și mă întreb cum se poate așa ceva, când totul în mine tocmai s-a rupt.

– Credeam că Ember e bolnavă, replică Maisie cu fruntea încruntată. – Nu a fost la școală astăzi.

– Ce?

Nu se poate. Ember și cu mine am plecat de acasă în același timp în această dimineață. Dacă nu a fost la școală, unde naiba s-a dus?

– Mi-a trimis un mesaj că e în pat cu dureri în gât. Maisie ridică din umeri și se uită peste umăr la prietenul ei. – Probabil că e acasă și v-ați simțit lipsa unul altuia. Ascultă, am o întâlnire acum. Ar fi în regulă dacă aș ...?

Dau repede din cap. – Sigur. Mulțumesc.

Îmi mai face încă o dată cu mâna, apoi coboară scările și se cuplează cu însoțitorul ei. Mă uit după ei doi în timp ce mintea mea se agită. Dacă Ember ar fi avut o durere de gât în această dimineață, aș fi observat. Nu părea bolnavă și nici nu se purta ciudat. La micul dejun, totul a fost ca de obicei.

Îmi scot telefonul mobil din buzunar. Pe ecran apar trei apeluri pierdute de la James. Șterg notificarea cu obrajii înfierbântați.

Eu sunt cel care a făcut pozele, îmi sună vocea lui în cap, dar încerc să ignor senzația de greutate din piept. Intru în favoritele mele și dau click pe numele lui Ember. Sună, deci telefonul ei nu este închis. Cu toate acestea, nu răspunde nici după al zecelea apel. Închid și apoi deschid un mesaj nou.

Vă rugăm să ne contactați. Trebuie să vorbesc urgent cu dumneavoastră.

Îl trimit și îndes telefonul înapoi în buzunarul sacoului, apoi cobor scările și mă întorc pentru ultima oară spre școală. Mă simt incredibil de nelalocul meu. Nu există nicio îndoială că locul meu nu mai este aici. Dar același lucru este valabil acum și pentru Maxton Hall.

Locul meu nu mai este nicăieri, îmi trece prin cap.

Cu acest gând, părăsesc incinta școlii. Fără să stau pe gânduri, o iau la stânga și merg pe drumul principal în direcția zonei noastre rezidențiale, chiar dacă casa noastră este ultimul loc în care aș vrea să mă aflu acum. Nu aș suporta dacă mama mi-ar

arunca o altă privire dezamăgită, așa cum a făcut-o în biroul lui Lexington.

Ceea ce s-a întâmplat se derulează în mod continuu în capul meu. Iar și iar aud vocea directorului. Cum mi-a răpit întregul viitor cu doar câteva cuvinte, tot ceea ce lucrasem ani de zile.

Când trec pe lângă un șir de cafenele și magazine mici, îmi ajung la urechi frânturi de conversație de la studenții care se îndreaptă spre casă înaintea și după mine. Vorbesc despre teme, se supără pe profesori sau râd despre ceva ce s-a întâmplat în prima pauză. Amorțit, îmi dau seama că nu mai am cu cine să port astfel de conversații. Nu am de ales decât să merg pe acest drum, lăsând soarele să mă tachineze cu certitudinea profundă că nu mai am nimic în viață. Nici școală, nici familie, nici prieten.

Lacrimile îmi curg în ochi și încerc în zadar să le îndepărtez. Am nevoie de sora mea. Am nevoie de cineva care să-mi spună că totul va fi bine din nou, chiar dacă nici eu nu pot să cred.

Tocmai când mă pregăteam să scot din nou telefonul mobil, o mașină se oprește lângă mine pe șosea. Cu coada ochiului văd că este un cadru verde închis, șubred, cu jante ruginite și geamuri murdare.

Nu cunosc pe nimeni care să conducă o astfel de mașină, așa că merg mai departe fără să-i dau atenție.

Dar mașina mă urmărește. Mă întorc în lateral pentru a o privi mai atent când geamul de pe partea șoferului este coborât.

Cu siguranță nu mă așteptam la fața care apare în spatele ei. Mă opresc surprins.

– Ruby? întrebă Wren. Se pare că arăt la fel de groaznic pe cât mă simt, pentru că Wren își strânge ochii și se apleacă puțin pe fereastră pentru a se uita mai de aproape la mine. – Te simți bine?

Îmi strâng buzele cu putere. Wren Fitzgerald este cam ultima persoană cu care aș vrea să vorbesc acum. Mai ales când mă gândesc mai atent la motivul pentru care se uită așa la mine. Cu siguranță că expulzarea mea din Maxton Hall a făcut deja înconjurul lumii. Un val de căldură inconfortabilă mă cuprinde și merg mai departe fără să-i răspund.

O ușă de mașină se trântește în spatele meu și, la scurt timp după aceea, aud pași repezi. – Ruby, așteaptă!

Mă opresc și închid ochii. Apoi respir una, două, trei ori adânc. Încerc să nu las să se vadă cât

de confuză sunt și ce se întâmplă în interiorul meu înainte de a mă întoarce spre Wren.

– Arăți de parcă ai fi pe cale să te prăbușești în orice moment, spune el cu fruntea încruntată. – Aveți nevoie de ajutor?

Am pufnit încet. – Ajută-mă?", am cârâit eu. – De la tine?

Wren își strânge apoi buzele cu fermitate. Se uită în jos pentru o clipă, apoi din nou în sus. – Alistair mi-a spus ce s-a întâmplat. Asta chiar e nasol.

Mă înțepenesc și îmi feresc privirea. Deci e exact cum credeam. Vestea s-a răspândit deja în toată școala. Foarte bine. Mă uit la fațada unui centru de fitness de peste drum. Unii oameni se antrenează pe benzi de alergare, alții ridică greutăți de pe ei înșiși. Poate ar trebui să mă ascund înăuntru. Sunt sigur că nu mă va găsi nimeni acolo.

– Minunat, murmur eu.

Vreau să mă îndepărtez din nou de el și să continui să merg, dar ceva mă face să ezit. Poate din cauza faptului că Wren nu a condus până aici într-o limuzină, ci într-o mașină care pare că se va dezmembra în orice moment. Poate că este privirea lui care pare serioasă și sinceră și nu ca și cum ar

face o glumă pe seama mea. Sau poate că e vorba de faptul că ne aflăm față în față aici, în Gormsey – ultimul loc în care m-aș fi așteptat să găsesc pe cineva ca Wren Fitzgerald.

– Ce faci aici?

Wren ridică din umeri. – S-a întâmplat să mă aflu în zonă.

Ridic o sprânceană. – În Gormsey. Întâmplător.

– Ascultă, Wren schimbă subiectul. – Refuz să cred că James are ceva de-a face cu asta.

– Te-a trimis să mă convingi? întreb cu o voce tremurândă.

Wren clătină din cap. – Nu. Dar îl cunosc pe James. Este cel mai bun prieten al meu. El nu ar face așa ceva.

– Sunt poze care arată ca și cum m-aș săruta cu un profesor, Wren. Iar James a recunoscut că le-a făcut.

– Poate că el le-a făcut. Dar asta nu înseamnă că le-a trimis la Lexington.

Îmi strâng buzele.

– James nu ar face asta, spune Wren cu tărie.

– Cum poți fi atât de sigur? întreb.

– Pentru că știu ce simte James pentru tine. Nu ar face niciodată nimic care să te rănească.

O spune cu atâta certitudine încât gândurile şi sentimentele mele sunt trezite din nou. S-ar schimba lucrurile dacă James nu ar trimite fotografiile? Dar de ce le-a făcut în primul rând?

– Vreau să aflu cu ochii mei despre ce este vorba în toată povestea asta, spune Wren – Mă duc să-l văd acum. Vino cu mine, Ruby. Atunci vei vedea și tu cu ochii tăi.

Mă holbez la Wren. Îmi stă pe vârful limbii să îl întreb dacă și-a pierdut mințile. Dar am ezitat.

Această zi a atins deja punctul cel mai de jos. Nu poate fi mai rău, pentru că nu mai am nimic de pierdut.

Ignor clopotele de alarmă care încep să sune în capul meu în acel moment. Fără să mă gândesc prea mult, mă îndrept spre mașina ruginită a lui Wren și mă urc în ea.

2

Lydia

Vestea că Graham fusese suspendat s-a răspândit ca un foc de paie în Maxton Hall. Era insuportabil să stau în fața școlii așteptând ca Percy să vină în sfârșit să mă ia, mai ales că nu am dat de James sau de Ruby – ca să nu mai vorbim de Graham. Gândul la cum trebuie să se simtă el acum îmi face rău și mă înnebunește faptul că nu știu cum se simte.

Când ajung în sfârșit acasă, mă duc direct în camera mea și încerc să dau din nou de el. De data aceasta îmi răspunde și eu răsuflu ușurată.

– Graham?

– Da. Vocea lui e fără tonus.

– Îmi pare atât de rău, spun în timp ce mă plimb în sus și în jos prin camera mea. Întregul meu corp este încărcat de adrenalină și inima îmi bate repede și tare în piept. – Îmi pare atât de rău. Nu am vrut să se întâmple așa ceva.

Îl aud pe Graham inspirând brusc. – Nu e vina ta, Lydia.

Ba da, este. E vina mea că Graham și Ruby au fost dați afară de la școală. – O să mă duc la directorul Lexington în după-amiaza asta și o să rezolvăm asta. Totul va fi în regulă, crede-mă. Îmi voi asuma vina și...

– Lydia, mă întrerupe el cu blândețe.

– Ruby a fost, de asemenea, suspendat. Ea nu merita absolut deloc acest lucru. Nu pot permite ca ea să fie pedepsită pentru ceva ce nu a făcut.

– Lydia, eu... Înainte ca el să termine propoziția, telefonul mobil îmi este smuls din mână. Am scos un mic țipăt de șoc și mă învârt.

Tata stă vizavi de mine, privindu-mă cu ochi reci. Își coboară privirea spre ecranul strălucitor al telefonului meu mobil. Apoi ridică un deget și încheie apelul.

– Hei! Ce...? Încep eu.

– Să nu mai vorbești niciodată cu profesorul acela, mă întrerupe tata cu o voce glacială. – Ați înțeles?

Deschid gura, dar răceala din vocea lui tata și privirea furioasă din ochii lui mă împiedică să spun un cuvânt.

El știe.

Tata știe despre mine și Graham.

Oh, Doamne.

– Tată…, șoptesc cu disperare.

La auzul acestui cuvânt își contorsionează fața într-o grimasă aproape dureroasă. – Dacă mama ta ar mai fi în viață, i-ar fi rușine cu tine.

O spune cu atâta calm încât durează o secundă până când cuvintele mă pătrund în toată semnificația lor. Mă lovesc ca o lovitură și mă îndepărtez puțin de el și de furia lui. – 'Te rog, lasă-mă să-ți explic, tată, chiar nu este ceea ce crezi. Graham și cu mine ne cunoșteam dinainte, ne …

Dintr-o dată, tata ridică brațul și zdrobește telefonul mobil de perete cu toată puterea lui. Acesta se sparge în părțile sale individuale și aterizează împrăștiat pe podea în cioburi negre și bucăți de plastic. Uimită, mă uit la el.

– Îți spun pentru ultima oară: nu vei mai vorbi niciodată cu acest om. Ați înțeles? Până acum vocea îi tremura de furie.

– Încerc să-ți explic că este…

– Nu vreau să aud explicațiile tale, Lydia, intervine el.

Nu-mi place când e așa. Că nu vrea să mă asculte, deși știe foarte bine că am ceva de spus.

– Nu m-am străduit să-ți protejez reputația, doar pentru ca tu să iei următoarea decizie nesăbuită. Asta se va opri de acum încolo, ai înțeles?

Mă simt de parcă cineva mi-a turnat apă rece pe față. Îmi ia o clipă să-mi regăsesc vocea. – Ce vrei să spui – mi-ai păstrat reputația?

Expresia tatei se înăsprește. – M-am asigurat că numele acestei familii nu va mai fi afectat. Ar trebui să te bucuri de asta în loc să te uiți așa la mine.

Gâtul mi se strânge. – Tu ai fost?", spun răgușit. – Tu i-ai dat pozele directorului Lexington?

Ochii reci ai tatei sunt fixați pe fața mea. – Da.

Mă simt ca și cum nu aș avea aer să respir. Greața crește în mine și camera începe să se învârtă. Cu o mână, mă întind spre scaunul din fața mea pentru a mă sprijini.

E vina tatălui meu că Graham și-a pierdut slujba și că prietena lui James a fost suspendată.

– De ce ai făcut asta, îi șoptesc eu.

Nevoia de a-i explica situația mea s-a făcut praf. În mine mai este loc doar pentru neîncredere – și pentru o furie de nedescris, care se răspândește prin venele mele mai repede cu fiecare secundă.

– Pentru că ai putea distruge această familie – nu-ți pasă deloc de ceea ce ai pus în pericol prin comportamentul tău nechibzuit? Familia asta nu înseamnă nimic pentru tine? întreabă tatăl meu.

– Familia? Nu dai doi bani pe familia asta! Șuier și îmi strâng mâinile în pumni. Brațele îmi tremură și am senzația că voi exploda în orice moment. – Singurul lucru care te interesează sunt banii. Te doare-n cot de cum ne descurcăm eu și James de când a murit mama. Și acum stai în fața mea și-mi ceri să mă bucur că l-ai făcut pe prietenul meu să fie dat afară din școală?

Nările tatei se umflă pentru scurt timp la cuvântul – prieten, în rest, nu are nicio mișcare pe față. – Aș face și mai mult pentru a salva numele acestei familii.

Vocea lui calmă mă înnebunește. Respirația îmi vine din ce în ce mai repede și îmi înfige unghiile atât de tare în palmele mâinilor încât sunt sigură că în curând voi sângera.

– Ar trebui să-mi fii recunoscătoare, Lydia, adaugă el.

Furia mea atinge apogeul. Nu-mi mai pot reține cuvintele, ele ies din mine necontrolat. – Poate că l-

ai dat afară din școală, dar nu poți să-l scoți din viața mea! Țip cu toată puterea mea.

– Bineînțeles că pot. Tata se întoarce și vrea să iasă din cameră.

Dar nu am terminat încă.

– Nu, nu poți. Pentru că sunt însărcinată.

Se oprește pe călcâie. Ca și cum ar fi cu încetinitorul, se întoarce spre mine. – Ce?

Îmi ridic bărbia cu sfidare. – Sunt însărcinată. De Graham.

Este ciudat să-i urmărești reacția. Pentru o clipă, se uită la mine și clipește de mai multe ori la rând – la fel ca bărbatul cu aspect ciudat de pe acel GIF care circulă de luni de zile. Apoi, umerii încep să i se crispeze, ca și cum i-ar fi greu să își mențină o respirație uniformă, iar pe obraji, frunte și gât i se formează pete roșii.

De fapt, credeam că am învățat deja toate formele de furie ale tatei. James și cu mine am învățat de timpuriu să interpretăm corect cele mai mici mișcări ale expresiilor sale faciale și ale posturii și să ne dăm la timp la o parte.

Dar nu l-am mai văzut niciodată așa cum l-am văzut în acel moment.

Privirea lui e pe mine, o secundă, alta, iar eu fac încet un pas înapoi pentru că nu pot evalua ce se va întâmpla. Dar, spre surprinderea mea, tata se întoarce și iese din camera mea fără să mai spună nimic.

Trântește ușa atât de tare încât tresar involuntar. Îmi apăs o mână pe piept și respir adânc. Pulsul mi se accelerează, îmi simt inima bâzâind sub mâna mea.

Nici zece secunde mai târziu, ușa se deschide brusc din nou – cu o asemenea forță încât butonul se izbește de perete, unde va lăsa cu siguranță o adâncitură. Tatăl meu se întoarce în cameră și stă în fața mea.

– Știe? întreabă el atât de încet încât abia îl aud.

Întrebarea mă ia complet prins cu garda jos și îmi ia câteva secunde înainte de a reuși să scutur din cap. – Nu, eu...

– Bun, mă întrerupe tata. Fără să-mi mai arunce o privire, trece cu pași mari prin camera mea. Trage de ușa dulapului meu și intră în camera mică. Aud o bubuitură puternică.

Mă grăbesc spre ușă și îl privesc pe tata, care, evident, tocmai a coborât una dintre valizele mele mari de călătorie de pe raftul de sus al dulapului.

Tocmai atunci se întinde după o geantă de voiaj, pe care o aruncă zgomotos pe podea, lângă ea. Dă cu piciorul în capacul valizei și apoi începe să smulgă la întâmplare articole de îmbrăcăminte de pe rafturi și umerașe și să le arunce înăuntru.

– Ce faci?

Tata nu reacționează. Ca într-o frenezie, apucă tricouri, bluze, pantaloni, lenjerie intimă, genți și pantofi. Părul îi iese în toate direcțiile din cauza mișcărilor sacadate, iar semnele de pe față și de pe gât devin din ce în ce mai întunecate. Chiar și atunci când valiza este plină, nu se oprește și lucrurile ajung într-un morman dezordonat pe geantă și pe podeaua de lângă ea.

– Tată, ce faci? strig și fac un pas înainte ca să-l fac să se oprească. Îl apuc de braț, dar el se îndepărtează. Forța mișcării sale mă face să mă clatin înapoi și abia reușesc să mă țin de cadrul ușii cu o mână.

Tocmai atunci James dădu buzna în cameră.

– Ce se întâmplă aici? întrebă el. Privirea îi este îngrijorată în timp ce mă examinează de sus până jos pentru a vedea dacă totul este în regulă. Apoi îl zărește pe tata în dulapul meu și ochii i se măresc.

– Ce faci, tată? întreabă el.

Tata se întoarse pe călcâie și arătă spre James. – Știai despre asta? întreabă el.

James se încruntă. – De ce?

– Ce mai întreb. Bineînțeles că știa despre asta, murmură tata în sinea lui. Pentru o clipă se uită la dezordinea pe care a făcut-o în jurul lui, apoi se apleacă și începe să înghesuie fără ceremonii hainele care au aterizat lângă valiză în geanta de voiaj cu mișcări violente.

– Pentru ce îmi împachetezi lucrurile, tată? întreb răgușit.

– Te muți imediat.

Un val de greață mă cuprinde. – Ce?

James îmi pune o mână pe spate, ca și cum ar vrea să-mi arate că este alături de mine.

– Am avut destule titluri de care să ne ocupăm în acest an. Nu voi permite ca bunăstarea companiei mele să fie pusă în pericol doar pentru că ești atât de proastă încât să lași un profesor să te lase însărcinată! Tata strigă ultimele cuvinte în direcția mea.

Mă apropii mai mult de James și mâna lui se strânge pe spatele meu. Simt la propriu câtă voință îl costă acum să se abțină.

Vocea îi sună neliniștită și calmă în timp ce încearcă să-i răspundă tatălui nostru. – Nu poți să te prefaci că nu s-a întâmplat.

Tata trage de fermoarul genții de voiaj. O bucată de țesătură s-a blocat înăuntru și se aude un zgomot neplăcut de zornăit. Tresar.

– Bineînțeles că pot, geme el și închide sacul cu o smucitură violentă. Apoi se întoarce spre valiză. Își sprijină un genunchi pe capac în timp ce trage fermoarul. – 'Te duci la mătușa ta. Și pleci acum. Nimeni nu trebuie să știe despre... situația ta.

Îmi trag răsuflarea. – Ce?

– Nu poți face asta, spune James.

Tata se oprește și se uită la noi. Este o imagine aproape grotescă, cum stă în genunchi pe valiza mea argintie, respirând greu, cu părul ciufulit și cu o cămașă transpirată. – Sunt singura persoană sănătoasă la cap rămasă în această casă. Chiar crezi că am să te las să... – Îmi arată spre stomac. – ... să continui să reprezinți această familie? Ai vreo idee cum se reflectă asta asupra noastră? Pe *Beaufort*?

– Despre asta este vorba? Vocea lui James tremură. – Doar despre asta?

– Bineînțeles că da. Despre ce altceva ar putea fi vorba?

– Ar trebui să-ți pese de fiica ta, la naiba!

Tata pufnește. – Nu fi atât de naiv, James. Privirea lui de gheață se oprește asupra mea. – 'Ar fi trebuit să te gândești mai înainte unde se află prioritățile tale, Lydia. Nu ești potrivită pentru a face parte din această familie.

Pereții camerei mele se mișcă spre mine. Mă legăn de James și mă zgârii la el.

– Nu poți să o exilezi pe Lydia și să te prefaci că nu există, spune James, supărat. Îi simt mâna tremurândă pe spatele meu.

Tata se ridică în picioare și trage valiza în sus. Cu un cap roșu, o ia de mâner, înșfacă geanta de voiaj și apoi vine spre noi cu pași strânși.

James îi stă în cale.

– Dă-te la o parte, James.

– Chiar dacă o trimiți pe Lydia departe, în cel mult câteva luni publicul va afla. Nu se va schimba nimic, doar ne vei distruge familia!

Trece o secundă. Apoi, tata aruncă geanta de voiaj, ridică mâna și ...

Reacția mea este instinctivă.

Mă arunc în fața lui James când tata lovește. Mă lovește în obraz și în ureche, atât de tare, încât capul mi se răsucește și îmi apar puncte negre în fața

ochilor. În urechile mele se aude un vuiet care devine din ce în ce mai puternic și, dintr-o dată, nu mai știu care e sus și care e jos. Îmi pierd echilibrul și încerc să ajung la ceva care să mă țină în poziție verticală. În momentul în care brațele lui James mă prind, mă înnegresc.

Nu știu cât timp a trecut când îmi recapăt cunoștința. Secunde sau minute? Cred că sunt întins pe podea. Voci puternice ajung la urechile mele și îmi intensifică durerea din cap. Pulsul din tâmplă devine mai violent cu fiecare secundă care trece. Încerc să deschid ochii.

Cineva îngenunchează lângă mine și îmi scutură ușor umărul. James. Îmi rostește numele de mai multe ori la rând, părând de fiecare dată un pic mai disperat.

Clipesc și, treptat, împrejurimile mele capătă din nou contururi solide. Mă aflu în fața ușii dulapului meu. James m-a așezat în poala lui și mă mângâie pe brațe. Are ochii mari, dar când vede că sunt din nou conștientă, scoate un oftat ușurat. Lângă noi, tata stă și se uită la noi, ținând încă valiza într-o mână. Poate că îmi imaginez, dar cred că văd și eu ușurarea sclipind în ochii lui. Dar numai

pentru o fracțiune de secundă, pentru că în clipa următoare își scoate telefonul mobil din buzunar, apasă un buton și ridică receptorul la ureche.

Mă privește în ochi în timp ce spune fără nicio intonație: – Percival? Te rog să vii la etajul întâi și să duci bagajele din camera fiicei mele în mașină. Lydia se va muta astăzi.

Apoi își abate privirea de la James și de la mine, trece peste saci și iese din cameră.

Mă simt ca și cum cineva își pune mâinile în jurul gâtului meu și mă strânge. Îmi trec cu grijă degetele peste locul unde m-a lovit și nu-mi mai pot stăpâni lacrimile.

– O să fie bine, îmi șoptește James și mă strânge în brațe. – Nu-ți face griji pentru asta. O să trecem peste asta.

Cu toate acestea, cred că, pentru prima dată în viața noastră, fratele meu nu mă poate proteja de ceea ce va urma.

3

Ruby

– Ce are mașina asta?", îl întreb pe Wren după ce am condus în tăcere câteva minute pe drumul de țară spre Pemwick. Singurul sunet este muzica care răsună din difuzoare. Acum câteva minute a început să plouă de nicăieri și în orice moment mă aștept ca ștergătoarele subțiri de parbriz să nu mai funcționeze. Sau să cadă. Scârțâie mai tare cu fiecare mișcare. Totuși, Wren pare să se fi obișnuit până acum.

– Au avut loc niște... schimbări financiare în casa Fitzgerald, răspunde el după o scurtă pauză. – Și mi l-au adus pe George.

Mă uit din nou prin interiorul mașinii. Nu arată ca un George. Ca să fiu sincer, nu arată deloc ca ceva pe care l-ai boteza cu un nume. Scaunele sunt acoperite cu catifea maro, decolorată pe alocuri și cu miros de țigări și de bunic bătrân mâncat în ea. – Chiar ți-ai botezat mașina George?

– Nu eu. A fost... un prieten. Wren se întoarce la stânga și apoi se joacă cu radioul, care pare să fie singurul lucru de aici care are mai puțin de douăzeci de ani. Are o conexiune slabă, totuși, pentru că Wren trebuie să îl împingă după fiecare întoarcere pentru ca muzica să continue să meargă.

– Ah, zic eu, după care între noi se așterne din nou tăcerea. Nu îndrăznesc să-l întreb ce anume înțelege prin – schimbări financiare. Wren și cu mine suntem practic niște străini. Nu avem nimic în comun, cu excepția acestui eveniment din trecutul nostru și a prieteniei noastre cu James. Mă deplasez neliniștită înainte și înapoi pe scaunul meu. De ce m-am urcat în mașina lui în primul rând?

Wren îmi aruncă o privire deoparte, dar se uită repede înapoi la drum.

– Vreau să vorbesc cu tine de mult timp, Ruby, spune el brusc.

Mă uit la el cu nesiguranță. – De ce?

– Pentru că m-am purtat ca un nemernic cu tine. Înapoi la petrecere. Ar fi trebuit să-mi cer scuze pentru asta cu mult timp în urmă. Wren își drege gâtul și dă din nou drumul la radio, deși nu am dat nici măcar un colț și muzica încă răsună din difuzoare. – N-ar fi trebuit să mă comport așa. Eram

neexperimentată și proastă. Acum, în retrospectivă, mi-e rușine de asta. Și îmi pare rău.

Acesta este ultimul lucru la care mă așteptam și este nevoie de o clipă pentru ca semnificația cuvintelor sale să fie cu adevărat înțeleasă. Am înghițit în sec. Sună de parcă ar fi sincer, dar în același timp sunt sceptic. Oamenii nu se schimbă de la o zi la alta.

– M-ai luat prin surprindere atunci la petrecerea lui Cyril, spunându-mi așa ceva. Nu mi s-a părut că îți pare rău atunci, spun eu.

– Știu. Eu... am fost sceptic în legătură cu faptul că ai apărut la acea petrecere cu James și am vrut să aflu de ce. Cumva m-am făcut de râs în acest proces. Nu aș mai face niciodată ceva ca la petrecerea de acum doi ani. M-am schimbat. Sper să-ți dovedesc asta când voi avea ocazia.

Mă încrunt și mă uit pe fereastră. Copaci verzi trec pe lângă noi, cu case ocazionale și câmpuri mici între ele.

– Te-aș fi sărutat atunci chiar și fără alcool, spun în cele din urmă și mă uit la Wren. El îmi întoarce privirea pentru scurt timp înainte de a privi din nou înainte. – Ceea ce ai făcut nu a fost chiar în

regulă. Ar fi trebuit să-mi spui că nu era doar punch de fructe.

– Regret modul în care m-am comportat. Chiar îmi pare rău. Știu cât de mult ține James la tine și de aceea ești importantă pentru mine. Sper că într-o zi mă vei putea ierta pentru comportamentul meu.

Nu o cunosc deloc pe Wren așa. Orice s-ar întâmpla cu el acum – se pare că l-a făcut să se gândească la o mulțime de lucruri.

– Mulțumesc pentru scuze, spun după un timp.

El dă din cap sec și se concentrează din nou asupra drumului.

În liniștea care urmează, gândurile mele se îndreaptă automat spre fotografii și spre *B-ul* curbat de pe plicul care fusese adresat directorului Lexington. Îmi amintesc expresia de pe fața lui James când a recunoscut că a făcut pozele.

Am avut încredere în el. Am crezut că îl cunosc pe adevăratul el. Puteam oare să mă înșel atât de mult în privința lui? Dar de ce ar fi vrut să-mi facă asta? După toate prin câte am trecut împreună în ultimele câteva luni?

Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mai puțin se potrivesc între ele diferitele piese ale puzzle-ului. Toată această situație este atât de

suprarealistă. Când m-am trezit în această dimineață, planul era să discut cu echipa despre următorul eveniment și să studiez cu James în bibliotecă. Și acum? Acum stau în mașina lui Wren Fitzgerald pentru că s-a oferit să mă ajute.

– De ce îți pasă dacă eu și James ne înțelegem? îl întreb. Tonul meu este mai suspicios decât intenționam și văd cum umerii lui Wren se înăspresc. – Asta a ieșit greșit, continui eu rapid. – Am crezut că te deranja mai mult faptul că James își petrecea timpul cu mine.

Wren setează indicatorul și ne întoarcem pe un alt drum de țară. Acum nu mai sunt mai mult de zece minute până ajungem la James. Când muzica se oprește de data aceasta, Wren o lasă oprită.

– Nu are nimic de-a face cu tine, spune el după un moment. – Pur și simplu nu puteam să înțeleg cum, după mai bine de cincisprezece ani de prietenie, puteam să nu mai fim brusc importanți pentru James.

– Nu este adevărat. Prietenia ta înseamnă pentru el mai mult decât orice altceva.

Wren zâmbește. – Pentru o scurtă clipă m-am îndoit de asta. Probabil pentru că și eu aveam atât de multe pe cap.

Dau din cap gânditor.

– Iar eu... – Pentru o clipă, Wren își caută cuvintele potrivite. – Nu l-am văzut niciodată pe James așa cum l-am văzut în ultimele săptămâni. Majoritatea oamenilor nu știu asta, dar el a fost foarte nefericit multă vreme. Tatăl lui este un nemernic și, deși James nu mi-a exprimat niciodată acest lucru: Dacă ar avea de ales, nu ar lucra niciodată la *Beaufort*. Nu poate face nimic în legătură cu asta, dar de când te cunoaște pe tine, e mai... relaxat. Mai calm.

Simt că mi se încălzește fața.

– Mi-aș dori să fie fericit. Îmi aruncă o privire. – Și tu îl faci fericit.

Caut cuvintele potrivite, dar Wren nu a terminat încă.

– Când Alistair mi-a spus mai devreme despre suspendarea ta și apoi te-am văzut în Gormsey, am vrut doar să te ajut. Nu am nici un motiv ascuns în asta. Cuvânt de onoare.

– Bine, spun eu.

– În plus..., își drege Wren gâtul. – ... Acum îl înțeleg mult mai bine pe James. Poate că are legătură cu asta.

Vreau să-l întreb ce vrea să spună cu asta, dar în acel moment intrăm cu mașina pe proprietatea familiei Beaufort. Wren coboară geamul și mă aștept să apese pe clopoțelul de pe partea laterală a porții, lângă care se află un mic afișaj care arată vizitatorul prin intermediul camerei. Spre surprinderea mea, însă, el scoate un card de chei din micul compartiment de deasupra parasolarului și îl așează lângă afișaj, pe o suprafață neagră și strălucitoare. Poarta se deschide încet și urcăm pe alee.

Stomacul îmi sare în sus când recunosc de la distanță limuzina parcată în fața intrării în conac.

– Ce se întâmplă acolo, îl aud pe Wren murmurând.

Abia atunci observ că portbagajul este deschis, iar Percy depozitează genți mari în el.

Am înghițit în sec. Ceva nu este în regulă aici.

Wren parchează mașina și ieșim. În acel moment, Lydia apare în ușă. Are ambele mâini în fața feței și îi tremură umerii. James stă lângă ea, cu fața cenușie și cu un braț în jurul umerilor ei. Îi șoptește ceva la ureche, ceea ce o face pe Lydia să dea din cap. Priveliștea îmi amintește de imaginile de la înmormântare și simt un fior care mă străbate.

Wren și cu mine schimbăm o privire îngrijorată, apoi ne punem în mișcare. În momentul în care ajungem la scările care duc la intrare, Mortimer Beaufort apare pe ușa din față. Privirea lui de oțel mă lovește din plin, dar nu mă poate împiedica să urc treptele spre Lydia.

Ochii lui James se măresc când mă zărește. – Ruby, șoptește el. – Ce...

Dau din cap și o ating ușor pe Lydia pe braț. – Lydia, îi șoptesc.

Își lasă mâinile în jos. Obrajii îi sunt brăzdați de lacrimi, dar asta nu este cel mai rău: pete roșii și ușor albăstrui îi decolorează o jumătate de față. Inima mea face un salt dureros și, ca de la sine, îmi ridic privirea spre domnul Beaufort.

Acesta nu face nici o față. Nu credeam că îl pot urî pe acest om mai mult decât îl urăsc deja, dar în acest moment aș vrea să mă duc după el și să-l fac să simtă în propriul corp suferința pe care le-o provoacă lui James și Lydiei.

– Ce s-a întâmplat? întreabă Wren lângă mine, uitându-se înainte și înapoi între James și Lydia. – Pentru ce sunt valizele?

Cei doi par a fi în stare de șoc.

– Lydia, e timpul, sună vocea sublimă a domnului Beaufort. Trece pe lângă noi și coboară treptele spre mașină. Apoi deschide demonstrativ ușa.

– Tata știe despre sarcină. Eu... ar trebui să plec de aici, scoate Lydia la iveală. – La mătușa mea.

– Sarcina? întrebă Wren încruntată.

Strânsoarea lui James pe umărul Lydiei se strânge.

– Sunt însărcinată, șoptește Lydia. – De Graham Sutton.

Wren se uită fix la Lydia și deschise gura să spună ceva, dar o închise din nou. Evident că și-a pierdut limba.

– Lydia! tună domnul Beaufort.

Panica mă cuprinde și mă uit peste umăr, înapoi la mașină. – Pot să fac ceva? întreb. Sentimentul despărțirii se simte în aer – ceva ce nu pot suporta deloc. Mai ales când mă cuprinde atât de brusc.

– Nu pot să fac nimic? întreb panicată.

Ea doar dă din cap și se șterge pe obraji. – "Nu. Eu... o să iau legătura cu tine imediat ce voi avea din nou un telefon mobil.

– Bine, am cotcodăcit.

Se desprinde încet de James și coboară treptele scărilor. Niciodată în viața mea nu m-am simțit atât de neputincioasă.

– Ruby, spune James cu blândețe, iar ochii noștri se întâlnesc. El se întinde ezitant spre mâna mea și își trece degetul mare pe dosul mâinii mele.

– Îți jur că nu am trimis acele fotografii la Lexington.

Tot felul de gânduri se învârt în capul meu și nu știu pe ce să mă concentrez mai întâi. James pare să treacă prin același lucru.

– Mi-ar plăcea să-ți explic totul, dar nu o pot lăsa pe Lydia să meargă singură la Beckdale cu tata. Îmi strânge mâna rece. – Te rog să ai încredere în mine.

Mă gândesc la ceea ce am acumulat eu și James în ultimele câteva luni. Că ne-am promis că vom vorbi mereu deschis unul cu celălalt, că vom fi alături unul de celălalt și că nu vom mai permite ca nimic să intervină între noi.

Acum nu este momentul pentru o dezbatere. Și chiar dacă acum câteva ore credeam că nu voi mai putea să-l privesc niciodată în ochi pe James, acum știu că sunt gata să-i ascult explicațiile.

– Nu pot să aștept la nesfârșit, spun eu. – Astăzi chiar m-ai rănit.

– Știu. Îmi pare foarte rău. Dar te implor – pentru ultima dată, spune el cu blândețe.

Dau din cap și apoi îi dau drumul la mână.

James se întoarce spre Wren – Ceilalți nu știu despre sarcină. Te rog să păstrezi asta pentru tine.

Wren dădu scurt din cap.

Apoi James coboară scările și se urcă în mașină cu Lydia. Percy închide portiera și se duce pe partea șoferului. Pentru o fracțiune de secundă, privirile noastre se întâlnesc peste Rolls-Royce. Percy pare la fel de trist cum mă simt și eu.

Apoi se urcă și el și imediat mașina pornește. Mă uit la luminile roșii ale cozii până când au dispărut prin poartă, cu pulsul accelerat ca o nebună.

– La naiba, spune Wren.

Nu mă pot abține să nu dau din cap în tăcere.

Rămânem în picioare unul lângă altul câteva minute, privind în direcția în care a dispărut Rolls-Royce-ul. Apoi Wren oftează.

– Vino, spune el. – Hai să ne luăm gândul de la lucruri.

Alistair

Antrenamentul de astăzi este foarte prost. James, Wren și Cyril nu au venit și niciunul dintre ei nu i-a spus antrenorului, ceea ce îl pune pe acesta într-o dispoziție proastă. Ne strigă ordine și ne urmărește pe teren ca un maniac, iar când în sfârșit se termină după o oră și jumătate, fac trei centrări în interior. Vreau să mă duc la bancă să-mi iau sticla, dar nu ajung prea departe.

Unul dintre noii veniți se lovește de mine din lateral. Mă lovește atât de nepregătit încât mă împiedic și abia reușesc să mă prind din nou. Când îl privesc admonestator, îmi aruncă o privire provocatoare. Acesta este într-adevăr ultimul lucru de care am nevoie acum. Fac un pas amenințător spre el. – Ai vreo problemă, Kenton?", îl întreb.

– Din cauza camarilei tale de rahat ne-a chinuit antrenorul astăzi, șuieră și scuipă pe podea lângă mine.

– Și asta e vina mea pentru că...?

– Vă puteți asigura că nu se va mai întâmpla din nou. Pentru că încă mai există oameni care iau acest lucru în serios.

Cu aceste cuvinte, se îndreaptă cu greu spre vestiar. Îmi trebuie tot efortul să nu alerg după el și să nu-i arăt ce cred eu despre rebeliunea lui. Strâng

dinții cu putere și îmi smulg fermoarul mănușilor. Mi le scot de pe mâini și le îndes pe o parte a pantalonilor de antrenament.

Împotriva voinței mele, privirea mi se îndreaptă spre poartă, unde Kesh este încă în curs de a strânge bilele și de a le depozita într-una dintre cutii.

În mod normal, m-aș fi supărat pe el pentru că este boboc. Kesh are darul de a reuși să mă calmeze din nou în astfel de situații, pur și simplu ascultându-mă.

Când Kesh te ascultă, simți că ești luat în serios. Este calm și echilibrat, iar sfaturile sale sunt bine gândite. Aceasta a fost întotdeauna una dintre calitățile pe care le-am apreciat cel mai mult la el, mai ales că eu sunt exact opusul lui – iute la mânie și impulsivă. Ne completăm perfect unul pe celălalt, acesta fiind și motivul pentru care Kesh a fost cel mai bun prieten al meu de când mă știu.

A fost, mă corectez în gând.

Kesh *a fost cel* mai bun prieten al meu.

Uneori mă întreb dacă nu ar fi trebuit să mă implic niciodată cu el. Poate că am fi putut să ne salvăm prietenia în acest fel. Dar apoi mă gândesc la momentele petrecute împreună și simt un ecou al

furnicăturilor și sentimentelor pe care le-a declanșat în mine.

Dar asta s-a terminat cu noi și nici nu văd cum am putea să ne reparăm greșelile. Când Kesh l-a lovit pe fratele meu acum câteva săptămâni, cearta dintre noi a escaladat. I-am spus lui Kesh că nu mai pot continua așa și că nu mai suport încă o zi în care trebuie să ne prefacem că suntem doar prieteni la școală, când ori de câte ori eram singuri eram ceva de genul unui cuplu. Că vreau să îl sărut și în public și să îl țin de mână atunci când suntem în oraș cu prietenii noștri. Și că, dacă el nu-mi poate oferi toate astea, vreau să mă întorc la situația în care eram în urmă cu doar un an. Voiam să fim din nou cei mai buni prieteni. Doar cei mai buni prieteni. Nimic mai mult.

Răspunsul lui Kesh a fost un calm – Merge de la sine înțeles, ceea ce, pe de o parte, s-a simțit ca o palmă peste față, dar pe de altă parte mi-a dat speranța că poate exista cel puțin o a doua șansă pentru prietenia noastră, pentru că în sfârșit am lămurit lucrurile între noi.

Dar, oricât de mult am încerca să fim imparțiali unul cu celălalt, nu pare că lucrurile sunt deloc la fel de atunci. Există ceva între noi pe care nu-l pot

ignora și devine tot mai puternic cu cât sunt mai mult timp în prezența lui Kesh.

Sau cu cât mă holbez mai mult la el, ceea ce ar trebui să nu mai fac acum.

Îmi distrag privirea de la el și mă îndrept spre marginea terenului de antrenament, unde geanta mea de sport este întinsă pe bancă. Cu o mână scot sticla de apă și cu cealaltă îmi scot telefonul mobil. Wren mi-a trimis un mesaj.

SOS. Pot să vin la tine cu Ruby? S-a întâmplat ceva la Beaufort și ne-ar prinde bine o diversiune.

– La naiba, mormăi eu. Asta e tot ce-mi trebuie acum.

– Ce se întâmplă? – Vocea lui Kesh se aude în spatele meu. Se ține la o distanță destul de mare, și totuși mi se ridică părul de pe ceafă. Mă concentrez să tastez răspunsul către Wren, apoi strecor telefonul înapoi în geanta de sport.

– Wren este pe cale să mi se alăture cu Ruby. Mă întorc cu fața la Kesh. Privirea lui este ațintită asupra mea și îmi ia ceva efort să reprim reacția pe care corpul meu o are la el de fiecare nenorocită de dată.

– Ruby trebuie să se simtă groaznic, spune Kesh. Își ia lucrurile de pe bancă și mergem împreună spre vestiar. – Se presupune că a avut o relație cu Sutton și a fost suspendată de la școală din cauza asta. Tonul lui sceptic îmi spune că nu crede deloc în zvonuri.

– Cu siguranță nu s-a sărutat cu Sutton.

Kesh mă privește întrebător din lateral.

– Ai fost acolo când James a făcut pozele, nu-i așa? întreb. Kesh este un bun observator. Nu se poate să nu fi observat asta.

– Da, dar nu-mi pot imagina că el le-a trimis mai departe. Cred că e mai mult decât atât.

am bombănit eu indecis. James a făcut lucruri mult mai rele decât să trimită mai departe câteva fotografii, dar, în același timp, nu pot să-mi imaginez că ar face ceva care să o rănească pe Ruby în felul acesta.

Îmi curăț gâtul. – Vii la mine acasă?

Kesh se oprește în mijlocul coridorului. Se uită la mine întrebător. Câteva șuvițe s-au desprins din nodul dezordonat pe care și-l face întotdeauna pentru antrenament. Îmi vine să mă întind și să-i pun mâna după ureche. Îmi reprim impulsul și, în

schimb, strâng sticla de apă atât de strâns cu degetele încât plasticul se crapă.

– Vrei să vin cu tine? răspunde el.

De la cearta noastră, eu și Kesh am petrecut rar timp împreună. Nici măcar nu-mi amintesc ultima dată când am avut o conversație reală fără ca ceilalți să fie prezenți. De îndată ce ne aflăm în aceeași cameră, aerul dintre noi se simte încărcat și trebuie să mă retrag, de teamă să nu fac din nou greșeala și să mă angajez în singurul lucru pe care Kesh mi-l poate oferi: sărutări furate în întuneric și secret etern.

Dar am speranța că în curând totul va fi la fel și vom reuși să fim din nou prieteni buni. Nici mai mult, nici mai puțin. Așa că dau din cap, chiar dacă știu că probabil nu este foarte sănătos pentru inima mea să îmi petrec seara cu el.

– Cu cât mai mulți oameni, cu atât mai bine. Îi întorc privirea. Cu siguranță că poate vedea în ochii mei ce se întâmplă în interiorul meu. Asta e ceva ce înveți când ești prieten de mult timp, iar Keshav este oricum unul dintre cei mai empatici oameni pe care îi cunosc.

Uneori îmi doresc ca el să fi folosit acest dar înainte de a-mi frânge inima.

– Atunci voi veni cu plăcere cu tine, spune el liniștit.

– Bine. Îmi curăț gâtul. – E bine.

– Eu tot am de gând să fac un duș, spune Kesh, arătând spre cabinele de la capătul coridorului.

Simt că mă încălzesc din nou, deși pulsul mi s-a calmat pe jumătate de la antrenament.

Trec repede pe lângă el și mă îndrept spre vestiare. – Te aștept în fața sălii, îi strig peste umăr.

Simt privirea calmă și cunoscătoare a lui Kesh pe ceafă tot drumul.

Ruby arată de parcă ar fi avut o zi foarte lungă și obositoare. Când a ajuns la mine acasă, s-a lăsat pe canapea cu fața palidă și de atunci nu s-a mai mișcat. În timp ce noi toți suntem îmbrăcați în haine de zi cu zi, ea este încă în uniforma de la școală. Face o priveliște foarte tristă. Nu te poți abține să nu vrei să ai grijă de ea.

Kesh dă drumul la muzică la casetofon cu telefonul mobil, în timp ce eu mă duc în bucătărie să văd ce avem în frigider. De când Elaine și Fred nu mai locuiesc acasă, mama și tata au concediat o parte din personalul de la bucătărie și au anulat mesele noastre zilnice în familie. Nu sunt tristă din

cauza celei din urmă. Oricum, de cele mai multe ori stăteam cu membrele înghesuite, în timp ce părinții mei vorbeau cu Fred – și mai ales despre Fred.

Acum, uneori nu-mi văd familia timp de câteva zile, dar nu mă deranjează. Îmi place să fiu singur. Cel puțin așa nu trebuie să mă prefac și să mă prefac în fața părinților mei că comportamentul lor nu mă rănește.

Iau o lasagna precoaptă din frigider și o încălzesc în cuptorul cu microunde. Apoi ridic patru bucăți mari pe farfurii și le pun în echilibru în camera mea. Pun două pe măsuța de cafea pentru mine și Ruby, îi înmânez una lui Wren și i-o întind pe a patra lui Kesh, care stă la biroul meu și dă click pe telefon. Mă întorc apoi după tacâmuri și câteva pahare, pe care le așez și eu pe masă.

– Poftim, îi spun și îi întind o furculiță lui Ruby.

– Vă mulțumesc. Vocea lui Ruby sună goală.

Mă așez lângă ea pe canapea și încep să înfulec lasagna în mine. Ca întotdeauna după antrenament, mă simt flămândă.

Cu coada ochiului, o văd pe Ruby cum ridică furculița și ia o îmbucătură cu ezitare, dar apoi își lasă farfuria înapoi în poală. – O să vorbim despre

ce s-a întâmplat?", întreb prudent. – Sau o ignorăm și vorbim despre altceva?

Wren, care stă pe fotoliul din fața canapelei, ridică capul și se uită la Ruby. Ruby doar ridică din umeri ca și cum nu i-ar mai păsa.

– Mortimer a dat-o afară pe Lydia, spune Wren.

Kesh ridică capul surprins. – Ce?

– Am vrut să o duc pe Ruby cu mașina la James, explică Wren – Dar când am ajuns acolo, portbagajul era plin până sus și Lydia plângea. Apoi toată lumea s-a urcat în mașină și a plecat.

– La naiba, exclam eu. – Cu ce a greșit Lydia?

Ruby și Wren se uită una la cealaltă, apoi amândouă se uită intens la farfuriile lor. Este evident că știu ceva ce nu vor să știe nimeni altcineva.

– L-am anunțat deja pe James că suntem aici, se eschivează în cele din urmă Wren de la întrebarea mea. – Va fi aici imediat ce se va întoarce.

– BINE. Mănânc restul de lasagna, chiar dacă ideea de cum trebuie să se simtă Lydia în acest moment mă face să-mi pierd pofta de mâncare. În timp ce pun farfuria pe masa joasă de sticlă din fața mea, îi arunc lui Ruby o privire deoparte. Ea încă

abia dacă s-a atins de mâncare și, în schimb, o ciugulește absentă.

– Am auzit ce s-a întâmplat la școală, spun eu încet.

Ruby își ridică ochii. Este imposibil să nu observi cât de greu îi este să își păstreze calmul în acest moment.

– Am fost acolo când au fost făcute aceste fotografii, Ruby, mărturisesc. În ochii ei sclipește furia, dar continui înainte ca ea să poată spune ceva. – James nu te cunoștea atunci. Tot ce a vrut cu acele poze a fost să se acopere. Dar, cu timpul, ai crescut cu totul la el. Nu cred că el este responsabil pentru ce s-a întâmplat azi.

– Trebuie să aud asta chiar de la el.

Dau din cap. – Pot să înțeleg asta.

Tăcerea se așterne între noi. La un moment dat, Ruby își pune farfuria jos și apoi se uită prin camera mea. Privirea ei zăbovește asupra unei fotografii înrămate cu James, Cyril, Wren, Kesh și cu mine. Purtăm uniformele noastre de lacrosse și suntem acoperiți de noroi de sus până jos. Cu toate acestea, suntem radianți, iar James, care stă în mijloc, ține în mână trofeul de campionat pe care l-am câștigat

pentru prima dată cu puțin timp înainte. Încă îmi amintesc cum m-am simțit. Cât de euforici eram.

Privirea mea se îndreaptă brusc spre biroul meu și o găsește pe cea a lui Keshav, ca și cum ar fi așteptat să mă uit la el.

Mă ridic brusc de pe canapea.

– Am nevoie de o băutură, anunț, și mă duc la comoda în care îmi țin rezerva de băuturi alcoolice. Scot o sticlă de whisky pe jumătate plină și îmi torn trei pahare. Îl așez unul în fața lui Wren și îl duc pe celălalt lui Kesh, care dă din cap și arată spre sticla de apă de pe biroul de lângă el.

Indecis, mă uit la cele două pahare pe care le am în mână. Apoi le duc înapoi pe canapea și îi întind unul lui Ruby.

Ruby privește paharul din mâna mea. Presupun că va refuza, dar, spre marea mea surpriză, se întinde spre el. Înainte de a putea să toastez pentru ea, își dă capul pe spate și îl bea din câteva înghițituri.

Am fluierat apreciativ. Ruby îmi întinde din nou paharul și se uită la mine cu expectativă.

Am ezitat doar o secundă, apoi am umplut-o a doua oară.

– Ești sigură că e o idee bună? întreabă Wren, uitându-se înainte și înapoi între mine și Ruby.

În acel moment, Kesh dă drumul la o melodie pe telefonul mobil, a cărei ritm este rapid și ritmat.

– Nu, spunem Ruby și eu în același timp.

Mă arunc pe canapea și apoi îmi lovesc paharul de al ei. – Pentru ideile proaste.

Pentru prima dată în acea după-amiază, un ușor zâmbet se răspândește pe buzele lui Ruby.

4

Ruby

Muzica îmi curge prin vene. Mă umple din cap până în picioare și mă face să vreau să mă mișc. Dansez fără să mă gândesc. Mă las pur și simplu să cad.

Sentimentul este fantastic.

Știu că ziua de azi va avea consecințe nefaste, dar nu-mi pasă în acest moment. Vreau doar să mă bucur de acest moment cât mai durează.

Mă învârt o dată în jurul meu. Alistair aplaudă.

– Whisky-ul este grozav! anunț și mă întorc spre Alistair, care dansează și el prin cameră. El toastează pentru mine cu sticla. Habar nu am unde a dispărut paharul lui.

– Niciodată nu s-au spus cuvinte mai adevărate, este de acord. – Când ești beată, ești foarte înțeleaptă, Ruby.

– Îmi pare rău, am spus. – Eu sunt întotdeauna înțelept.

Alistair zâmbi. – Din nou adevărat.

Nu știu cum s-a întâmplat, dar în ochii mei, Alistair este cea mai dragă persoană din lume în acest moment. Mă simt atât de legată de el dintr-o dată. Simt că avem lucruri în comun pe care am fost mult prea orb să le văd când eram treaz.

– Wren, spun eu, scoțându-mi telefonul din buzunarul de la sacou. – Fă o poză cu mine și Alistair.

Îi întind telefonul mobil. Zâmbind, îl ia.

– Ești gata? întreabă el.

– Stai puțin, strigă Alistair și mă cuprinde cu un braț. Împreună ne teleportăm în fața camerei. – Acum.

– Unu, doi... trei.

Mă desprind din îmbrățișarea lui Alistair ca să mă duc la Wren și să mă uit la poză. A ieșit grozavă, chiar dacă nu prea păream să stăm nemișcați și este puțin neclară.

– Mulțumesc, îi spun lui Wren și vreau să las telefonul să alunece înapoi în buzunar.

– Apropo, ai vreo două sute de mesaje și apeluri pierdute, zice Wren încet. – Poate ar trebui să te uiți la ele înainte ca oamenii să înnebunească îngrijorându-se pentru tine.

Seriozitatea cuvintelor sale mă pătrunde în ciuda alcoolului și fac o pauză. Cu ezitare, ridic din nou telefonul mobil. Afișajul se estompează în fața ochilor mei și trebuie să clipesc de câteva ori pentru a desluși ce apare pe el: cinci apeluri pierdute de la Ember și Lin, trei de la mama și tata. Șapte mesaje în total.

– La naiba, murmur eu. Mă clatin ușor pe loc în timp ce încerc să selectez și să deschid primul mesaj cu degetul.

Am auzit ce s-a întâmplat. Vrei să vorbim? Vrei să vin la tine?

Am înghițit în sec când am citit cuvintele lui Lin. Știu că ar trebui să-i răspund, dar nu pot acum. Pentru prima dată de azi dimineață, nu-mi vine să izbucnesc în lacrimi în orice moment. Alcoolul m-a ajutat să blochez această zi îngrozitoare, iar dacă vorbesc acum cu Lin, cu siguranță va dori să analizeze cu lux de amănunte tot ce s-a întâmplat. La fel și Ember, care mi-a scris și ea.

Îmi pare rău, am fost plecat! Ce s-a întâmplat? Și unde ești tu?

Nu vreau să mă confrunt cu problemele care mă așteaptă acum acasă. Nu știu ce se va întâmpla în continuare. Și nici nu vreau să știu în acest moment.

Scutur din cap și, fără să citesc restul mesajelor, strecor telefonul înapoi în sacou. Evit privirea gânditoare a lui Wren în timp ce scot blazerul după aceea și îl arunc pe canapea. Apoi îmi suflec mânecile bluzei.

Alistair se apropie de mine, mă apucă de mână și mă conduce într-o piruetă, ca și cum ar fi simțit schimbarea mea de dispoziție. Împotriva voinței mele, sunt nevoită să rânjesc. Mă învârte din nou și îmi întoarce zâmbetul. Pare să înțeleagă exact de ce am nevoie în acest moment. Poate că are nevoie să reprime ceva, mă gândesc, în timp ce îi urmăresc privirea, care se fixează pe spatele lui Keshav pentru a mia oară în această după-amiază.

Pentru prima dată după mult timp – sau poate chiar pentru prima dată în viață – am renunțat la tot. Închid ochii și mă mișc în ritmul muzicii. Nu mă mai agăț de ceea ce s-a întâmplat astăzi și îl las pe Alistair să mă ajute să uit totul. La un moment dat, nici măcar nu mă mai gândesc – mișcările mele se întâmplă ca de la sine. Doar în treacăt observ frânturi din conversația dintre Wren și Keshav, dar

în rest sunt doar melodia muzicii și imponderabilitatea pe care mi-o dă alcoolul.

Nu știu de cât timp dansăm împreună cu Alistair. Mi-am pierdut orice noțiune a timpului – și, de asemenea, a cât de mult whisky am băut în total.

– Încă o înghițitură? întrebă Alistair și ridică sticla. Sunt pe punctul de a-i întinde paharul meu gol când o voce ne întrerupe.

– Ce se întâmplă aici?

Mă învârt în jurul meu. James stătea în picioare în ușa camerei lui Alistair. Wren trebuie să-l fi lăsat să intre în casă, pentru că apare în spatele lui o clipă mai târziu. – Nu am nimic de-a face cu asta, ca să fie clar, mormăie el și trece pe lângă el spre fotoliul în care stătea mai devreme.

Privirea lui James poposește asupra mea și pentru o clipă ne uităm unul la celălalt. În ochii lui pot vedea tot felul de emoții.

Vina. Remușcări. Mânia. Durere. Frica.

Inima mi se contractă dureros. Mi-ar plăcea să acopăr distanța dintre noi și să-l iau în brațe. În același timp, aș vrea să țip la el pentru a afla în sfârșit cine a editat aceste fotografii cu mine și cu domnul Sutton și le-a trimis la Lexington.

– Intră, omule, spune Alistair, iar James pășește peste prag. În timp ce pășește, își deschide haina și apoi o atârnă lejer pe braț. Îmi amintesc haina asta gri. O purta când l-am prezentat părinților mei. Amintirea mă face să îmi crească un nod în gât.

James se oprește chiar în fața noastră. Se uită la mine, cu privirea nesigură. – Bună.

– Hei, răspund eu.

Nasul i se încrețește ușor și privește paharul din mâna mea. – Miroși a whisky.

– Simțul tău olfactiv este impresionant, prietene, replică Alistair. – Ruby și cu mine am băut pentru a ne alunga tristețea.

Iacov nu mai spune nimic în plus la această afirmație. În schimb, își înclină capul spre canapea, cu sprâncenele ridicate întrebător. Eu nu ezit decât pentru scurt timp.

Euforia de adineauri s-a stins, whisky-ul din corpul meu nu mai pare un elixir stimulativ, ci fierbinte și aproape insuportabil în stomac.

Kesh dă muzica mai încet în timp ce ne așezăm. James își pune haina pe podea lângă canapea, se lasă pe spate și apoi își trece ambele mâini pe față.

Pare nespus de obosit în timp ce întoarce capul spre mine și mă privește din ochii întunecați.

– Eu am făcut pozele cu tine și Sutton, începe el. – La petrecerea de anul trecut de la întoarcerea la școală. Nu ne cunoșteam atunci.

Dau din cap.

– Nu știam ce aveai de gând să faci cu cunoștințele tale despre Lydia. Am crezut că am nevoie de ceva care să te țină în frâu.

– Ce cunoștințe despre Lydia? întrebă Kesh încruntându-se.

James expiră o respirație lungă. – Ruby nu este cea care a avut o aventură cu Sutton.

Alistair coborî sticla de whisky. – Lydia și Sutton? întrebă el neîncrezător. Deși trebuie să aibă cel puțin de două ori mai mult alcool în sânge decât mine, a pus cap la cap una și alta surprinzător de repede. – Serios?

– De asta e tatăl tău atât de speriat? întrebă Keshav.

– Da. O scurtă pauză. – Și pentru că Lydia este însărcinată.

– James! Îmi vine să izbucnesc pentru că a dezvăluit așa, pur și simplu, secretul Lydiei. Dar aproape în același moment îmi dau seama că James

nu ar fi spus niciodată asta dacă Lydia nu i-ar fi permis să o facă. Trebuie să fi știut că el va veni aici și va vorbi cu noi despre asta.

James își pune mâna pe a mea și o ține strâns. Degetul lui mare îmi mângâie ușor pielea. – Lydia m-a rugat să vă spun, spune el, adresându-se lui Alistair și Kesh. – Tatăl meu a dat-o afară și a trimis-o să locuiască cu mătușa mea în Beckdale. Îi simt corpul încordat.

– La naiba, spune Alistair. Îi întinde sticla lui James, dar acesta doar dă din cap.

– Cum a aflat despre asta, în primul rând? întrebă Wren încruntându-se.

– Cyril. James scuipă literalmente numele.

Surprinsă, îmi ridic privirea de pe degetele noastre împletite. Informația aceasta este nouă și pentru mine. – Ce? Când?

– A văzut-o pe Lydia sâmbătă cu Sutton. Vă puteți imagina cum a reacționat la asta, de când o jelește pe Lydia. M-am dus să vorbesc cu el despre asta după aceea. Atunci mi-a furat telefonul. James clătină din cap ca și cum nici lui însuși nu-i venea să creadă. – Am vrut să fiu alături de el. Iar el a profitat cu nerușinare de asta. I-a dat pozele tatălui

meu ca să se asigure că Sutton nu mai era în viața Lydiei. Se uită la mine. – Și tu te uiți la mine.

Deci asta însemna *B-ul* curbat de pe copertă.

Mortimer Beaufort a editat fotografiile cu mine și Sutton și le-a trimis la Lexington pentru a scăpa de mine și de dl Sutton.

– Doi iepuri dintr-o lovitură, spun eu răgușit.

– Nu-mi vine să cred, murmură Wren – Cyril nu poate să se fi coborât atât de jos.

– Oamenii sunt capabili de anumite lucruri atunci când sunt îndrăgostiți nefericit, replică Keshav cu o privire încruntată.

– Ce vom face acum? întrebă Alistair. – Nu putem să o lăsăm pe Lydia să fie alungată și pe Ruby să fie dată afară din școală!

Afecțiunea mea pentru Alistair crește cu fiecare secundă.

– Trebuie să-l fac pe Cyril să spună adevărul, spune James.

Apoi se întoarce spre mine. – Vei merge la Oxford. Vocea lui este fermă, ca și cum nu ar avea nicio îndoială asupra adevărului cuvintelor sale. – Nu contează ce trebuie să fac pentru asta.

Înainte de a putea răspunde, Wren continuă cu: – Te vom ajuta, la care Keshav și Alistair se declară de acord.

Mă uit la James, care la rândul lui se uită la prietenii săi. Privirea lui este plină de recunoștință și pot simți clar legătura care s-a dezvoltat de-a lungul numeroșilor ani în care s-au cunoscut. Cei patru radiază încredere și coeziune necondiționată – și, dintr-o dată, situația mea nu mai pare la fel de lipsită de speranță ca acum câteva ore.

James

Pulsul din tâmple a devenit din ce în ce mai insuportabil pe măsură ce treceau orele. Nici măcar tableta pe care Alistair a găsit-o pentru mine în cabinetul de medicamente al mamei sale nu mă ajută. Dimpotrivă, am senzația că durerea de cap se agravează cu cât stau mai mult în picioare.

Nu vreau să plec, îmi răsună în urechi suspinele Lydiei. Un ecou care mă bântuie de ore întregi. *Nu-l lăsa să mă trimită departe, James.*

Îmi apăs degetele pe podul nasului pentru a ușura presiunea din spatele ochilor. Din păcate, nici asta nu funcționează.

Am eșuat pe toată linia. Ca frate și ca prieten. Dacă aș putea, m-aș duce la Beckdale în locul Lydiei. Și dacă aș putea, i-aș da lui Ruby locul meu la Maxton Hall ca să poată absolvi. Totuși, dorințele nu mă vor ajuta în această situație.

– James, șopti Ruby.

– Da?

– Am fost dat afară din școală.

Îmi cobor privirea pentru a putea vedea fața lui Ruby. Lumina lămpilor de pe stradă este suficient de puternică pentru a vedea cât de mari îi sunt pupilele și cât de roșii îi sunt obrajii. L-am rugat pe Percy să ne lase să ieșim la intrarea în Gormsey, sperând că o plimbare o va dezmetici măcar parțial pe Ruby. Dacă aș fi lăsat-o acasă în felul în care am găsit-o la Alistair, cu siguranță aș fi fost definitiv la pământ cu părinții ei.

Un ușor tremur îi străbate corpul. Nu stau pe gânduri, mă scot din haină și i-o pun în jurul umerilor. Nu mai am cuvinte. Nu pot decât să-i masez brațele și să încerc să o încălzesc.

Scoate un sunet care probabil că se dorea a fi un chicotit, dar la jumătatea lui se transformă într-un plâns. – Eu. Am picat de la școală. Îți vine să crezi asta?

Pieptul mi se strânge dureros. Nu. Nu-mi vine să cred. Nu *vreau să cred*. La fel cum nu vreau să cred că e numai vina mea. Oare Ruby va fi în stare să mă privească în ochi după ce va adormi din beție și își va da seama că eu am fost cea care i-a provocat nenorocirea?

– Habar n-am ce să fac acum, șoptește ea în șoaptă înecată. – Nicio școală nu mă va accepta cu acest bilet în dosar. Iar eu nu pot studia fără diplomă. Atunci va trebui să mă angajez în vreun fel, ca să nu fiu în buzunarele părinților mei. Ea clipește de câteva ori, dar nu are rost. Lacrimile îi curg pe obraji. Ruby trage aer în piept și durerea ei se duce direct la mine.

– Îmi pare rău că te-am dezamăgit din nou, murmur eu urgent. Îi scot o șuviță de păr din ochi și i-o ascund după ureche, apoi îmi trec ușor degetul mare peste obrajii ei și îi șterg lacrimile de acolo. – Am vorbit serios când am spus la Alistair. Voi face totul pentru ca tu să poți merge la Oxford. Îți promit asta.

Niciodată în viața mea nu am vorbit atât de serios despre o promisiune ca în acel moment.

Sentimentele mele pentru Ruby s-au dezvoltat încet până când, în cele din urmă, s-au ridicat ca o

furtună asupra mea. Măștile și fațadele nu există cu ea, ea este singura persoană căreia îi dau totul din mine. Și asta este atât de înfricoșător. Nu aș putea suporta să o pierd din nou. Nu după ce am depășit deja obstacole atât de mari. Nu când știu că ea este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

– De când te-am întâlnit, viața mea a fost atât de încurcată, spune ea cu asprime. – Nu știu cum să mai cred în ea.

Mâna mea tremură pe obrazul ei. – Înțeleg asta. Până când o vei face, eu cred în ea pentru amândoi.

Ruby înghiți în sec. Și apoi, ca și cum ar fi cu încetinitorul, își lasă capul să se scufunde în față pe clavicula mea. Inspiră adânc, în aceeași respirație mâinile ei alunecă spre șoldurile mele. Se ține de mine ca și cum aș fi singurul lucru care i-ar putea oferi sprijin în acel moment. Nu știu dacă ea crede cu adevărat în cuvintele mele sau dacă alcoolul a obosit-o. Cu toate acestea, ridic mâna și îi mângâi ceafă.

Când Ruby este atât de aproape de mine, nu mai simt că greutatea lumii este pe umerii mei. Dimpotrivă, simt că lumea este în brațele mele.

5

Ruby

Mă trezesc cu un sforăit ușor. Cu membrele grele, mă întorc într-o parte și o văd pe Ember întinsă lângă mine. Are un braț întins deasupra capului, iar gura îi este ușor deschisă.

Cum a ajuns în patul meu?

Nu-mi amintesc când am dormit ultima dată într-un pat ca un cuplu. Obișnuiam să organizăm petreceri în pijama în weekenduri și adormeam unul peste altul fără să ne spălăm pe dinți, înconjurați de chipsuri.

Timp de aproximativ o jumătate de minut, mă aflu în acel stadiu de fericire în care ești treaz, dar nu ești încă pe deplin conștient și, prin urmare, realitatea nu te-a prins încă din urmă. Dar apoi, brusc, observ gustul stătut din gură și, dintr-o dată, amintirea zilei de ieri se prăbușește peste mine cu toată forța ei.

Un fior rece mă cuprinde și inima începe să îmi bată cu putere în cutia toracică. Totul se întâmplă cu

adevărat. Eu am fost suspendat, iar Lydia a fost dată afară de acasă. Am băut whisky cu Alistair Ellington. Apoi James m-a luat acasă și mi-a promis că va rezolva totul.

Ca prin minune, privirea îmi alunecă spre panoul de deasupra biroului meu. Nu pot citi de aici ce scrie pe hârtia cu colțuri încovoiate, dar știu pe de rost formulările exacte până acum.

Un val de greață mă cuprinde.

– Te-ai trezit, sună lângă mine vocea lui Ember, zgribulită de somn.

Tot ce pot face este un zumzet.

Ember se îndreptă pe un braț. – Unde ai fost ieri? Mama și tata aproape că s-au pierdut cu firea.

– Aș putea să te întreb și eu la fel, revin și îmi întorc capul spre ea – Am vrut să te iau de la școală, dar Maisie mi-a spus că nu ești acolo.

Ember își deschide gura și o închide din nou. Obrajii i se înroșesc, dar rezistă privirii mele. În cele din urmă, oftează... – Am chiulit, bine? M-am luptat foarte mult cu matematica în acest moment și aveam nevoie de o pauză.

Mă încrunt la ea. O cunosc pe Ember de o viață întreagă și îmi dau seama exact când îmi ascunde ceva. Nu vreau să o forțez, până la urmă e dreptul ei

să aibă secrete. Dar nu pot face nimic nici în privința neliniștii care se răspândește prin mine în acest moment. Mă îndrept puțin, dar înainte de a putea să-i răspund, ea adaugă repede: – Te rog să nu le spui mamei și tatei.

Îi întorc privirea și mă gândesc o clipă.

– Haide, Ruby.

– N-o să spun, spun în cele din urmă liniștit. – Dar dacă ai nevoie de ajutor – la matematică sau la orice altceva – să mă anunți, bine?

Ea dă din cap. – S-a făcut.

După aceea, o tăcere incomodă umple camera.

– Este adevărat? întrebă în cele din urmă Ember, ezitant. – Chiar ai fost suspendată de la școală?

Acum mă așez complet. Puncte negre îmi apar în fața ochilor și mă frec pe față înainte de a da în sfârșit din cap.

În același moment, o bătaie ușoară se aude la ușă, iar mama își bagă capul în cameră la scurt timp după aceea. Încerc să-i interpretez expresia feței, dar pare că se străduiește din răsputeri să nu lase să se vadă niciun sentiment.

– Mamă..., încep eu, dar ea mă face să tac cu o scuturare din cap.

– Tatăl tău și cu mine vrem să vii jos, spune ea fără voce. – Acum vom avea o discuție serioasă unul cu celălalt.

Își trage capul înapoi și puțin mai târziu o aud coborând scările. Mă frec la ochi, bocegând. Ember se așează lângă mine. Îi simt privirea pe mine și că așteaptă un răspuns.

Fără să mai spun nimic, mă ridic și mă duc la baie. Mă spăl pe dinți cu meticulozitate pentru ca gustul urât să dispară și mă spăl pe față. Apoi îmi leg părul într-o coadă de cal și îmi aranjez franjurile cât pot de bine. Când mă întorc în camera mea, Ember intră în baie. Această rutină de dimineață îmi este atât de familiară, încât mâna mea se îndreaptă spre uniforma școlară ca de la sine, în timp ce mă aflu în fața dulapului meu. O trag înapoi la fel de repede ca și cum m-aș fi ars pe albastru închis. Îmi trebuie câteva respirații adânci pentru a reprima panica ce vrea să urce în mine, apoi dau la o parte umerașul cu uniforma și întind mâna după o fustă midi neagră și un top bej lejer.

Mama și tata erau deja la masa de sufragerie când Ember și cu mine intrăm în bucătărie. Dacă ar fi fost o dimineață normală, ne-ar fi întâmpinat cu zâmbete. Ne-ar fi întrebat ce am plănuit pentru ziua

de azi și ne-ar fi pus la curent cu planurile lor în timp ce luăm micul dejun împreună. Acum se uită la noi cu privirea pierdută, în timp ce ne luăm loc la masă, vizavi de ei. Singurul sunet din bucătărie este zumzetul blând al aparatului de cafea.

Mama și tata schimbă o privire și par să comunice în tăcere pentru o clipă. Apoi tata se uită la mine.

– Ce s-a întâmplat ieri, Ruby? întreabă el.

Iritat, mă uit înainte și înapoi între ei doi. – Probabil că mama ți-a spus deja totul.

– Încă mai vreau să o aud de la tine.

Privirea tatei este neutră, fără judecata și dezamăgirea cu care m-a privit mama ieri. Mă face să vreau să mă uit la o adâncitură din masa de sufragerie în loc să mă uit la fața lui.

– Am fost... am fost suspendat de la școală, spun cu greu.

– De ce?

Îmi strâng dinții cu putere. Pe brațe îmi apare o piele de găină neplăcută, iar mâinile mi se simt reci și lipicioase. Nu m-am simțit niciodată atât de inconfortabil în prezența familiei mele. Aș vrea să mă ridic și să mă întorc în camera mea.

– Nu știu ce vrei să-ți spun, tată, am scăpat. – Vrei să-ți spun că e adevărat? Că am vrut să-mi cresc puțin notele la Oxford și de aceea mi-am sărutat profesorul de istorie?

Lângă mine, Ember alunecă neliniștită înainte și înapoi pe scaunul ei. Nu pot să mă uit la ea sau la părinții mei și, în schimb, îmi las privirea să rătăcească la întâmplare prin bucătărie. Zăbovește asupra ceasului atârnat pe peretele de vizavi.

Autobuzul școlar va fi aici în cinci minute. În mod normal, ar trebui să stau în stația de autobuz, cu ghiozdanul în spate. În schimb, stau aici, în bucătărie, și trebuie să mă confrunt cu acest interogatoriu.

– Nu, nu vreau să aud asta de la tine, spune tata calm. – Vreau să știu despre ce sunt pozele astea, da. Dar doresc să aud și varianta ta.

Surprinsă, mă uit la el.

– Pentru că nu ți-am dat ocazia să faci asta ieri. Și îmi pare foarte rău pentru asta, spune mama după aceea. – Am fost copleșită de situație. Stând în acel birou și văzând acele fotografii... am crezut ce mi-a spus domnul Lexington și nu te-am lăsat să scoți niciun cuvânt.

Îmi țin respirația.

– Îmi pare rău, Ruby.

Dintr-o dată, ochii încep să-mi ardă. Mi se formează un nod în gât, pe care încerc să îl înghit de mai multe ori la rând. Nu reușesc.

– Dar nu poți să dispari așa. Vocea ei devine o șoaptă insistentă. – Eram atât de îngrijorați.

– Nu a fost în regulă că nu am fost acolo pentru tine ieri, continuă tata.

– Și ar însemna foarte mult pentru noi dacă ne-ai explica ce s-a întâmplat, adaugă mama.

Oricât de des aș clipi, lacrimile nu dispar. În stânga mea, Ember își ridică mâna și mă mângâie scurt pe spate. Sunt incredibil de fericită că ea este cu mine în acest moment.

Mama îmi toarnă o ceașcă de ceai și mi-o împinge pe masă în mod primitor. Îmi șterg obrajii și apoi îmi înfășor mâinile în jurul porțelanului cald. Acesta înlătură treptat frigul din oasele mele. Părinții mei îmi dau timp să-mi pun ordine în gânduri. Pentru scurt timp, mă gândesc la ce le pot spune. Dacă nu cumva ar fi un abuz de încredere să-mi las familia să afle secretele prietenilor mei. Dar, între timp, acest lucru nu îi afectează doar pe Lydia și pe James – mă afectează și pe mine. Și, indiferent

cât de importanți sunt ei pentru mine, nu pot continua să-mi pun în pericol relația cu părinții mei.

– Totul a început în ziua în care a trebuit să îmi iau scrisoarea de recomandare de la domnul Sutton, încep după o oarecare ezitare. – Anul trecut, în septembrie.

Mama și tata mă ascultă cu atenție. Acum, situația nu mai pare să mă sperie. Dimpotrivă, mă simt ca și cum m-aș afla într-un spațiu protejat, unde adevărul poate fi în sfârșit spus. Așadar, continui să vorbesc. – Credeam că ne-am dat întâlnire unul cu celălalt. Dar când am intrat, el nu era singur.

La început îmi este greu, dar pe măsură ce trece timpul, cuvintele îmi ies din ce în ce mai ușor de pe buze. Când îi spun că în spatele pozelor se află tatăl lui Cyril și al lui James, mama îl apucă de mână pe tata.

– Mortimer Beaufort este lipsit de scrupule, îi explic eu cu o voce aspră. – Ar trece peste cadavre pentru reputația familiei sale.

– Și nu-i pasă dacă distruge o altă familie în acest proces, spune mama, clătinând din cap. – Ce persoană îngrozitoare.

– O persoană teribilă? M-aș putea gândi la alte câteva nume, spune tata, care are o încrețitură abruptă între sprâncene.

– Mă întreb cum a putut un asemenea monstru să crească o persoană cu inimă bună ca Lydia, aprobă Ember.

Am vorbit atât de mult timp la un moment dat încât nu mai am deloc aer. Iau o înghițitură din ceaiul meu și sper că nodul din gât încă prezent în gât va dispărea curând.

Liniștea se răspândește în bucătărie. Spre deosebire de cea de dinainte, însă, nu este neliniștitoare, ci mai degrabă gânditoare.

– Nu-mi vine să cred că ai purtat toate astea cu tine fără să te confesezi nimănui, spune tata în cele din urmă. Își dă jos ochelarii și își freacă ochii.

Ceaiul s-a răcit până acum și am pus din nou cana jos. – Pur și simplu nu puteam trăda încrederea Lydiei și a lui James.

– Între timp, însă, nu mai este vorba doar de ei doi, Ember exprimă cu blândețe ceea ce am realizat și eu ieri.

– Chestiunea ne depășește. Nu am nicio idee cum să-l conving pe directorul Lexington de adevăr. Domnul Beaufort este membru al Consiliului

Părinților, donează anual sume mari de bani, la fel ca și părinții lui Cyril. Dacă e cuvântul lor împotriva cuvântului meu, e evident pe cine va crede mai degrabă.

– Dar trebuie să mai existe fotografiile originale, nu-i așa? întreabă mama.

– Cyril le-a șters. Dacă mai există, este doar la el sau la dl Beaufort.

– Chiar dacă ar fi fost – cum ar fi trebuit Ruby să dovedească faptul că nu aceste imagini fuseseră editate?

– N-are rost, spune tata, clătinând din cap. – Trebuie să vorbim cu directorul tău și să-i spunem adevărul.

– Nu! strig eu. – Nu pot. Nu o pot trăda pe Lydia. Tatăl ei a alungat-o deja de nicăieri. Ce crezi că va face când toate astea vor deveni publice?

Îmi amintesc lucrurile pe care James mi le-a spus despre tatăl său. Răceala din ochii domnului Beaufort, buza despicată a lui James și semnele roșii de pe fața Lydiei.

– Omul ăsta e imprevizibil, tată.

Mama se întinde peste masă pentru a-mi lua mâinile și mi le strânge cu putere. – Cred că este

minunat că vrei să-ți protejezi prietenii, Ruby, dar este vorba despre viitorul tău.

– Chiar nu pot să-i fac asta Lydiei, mamă, spun cu asprime. – Trebuie să am încredere în James că îl va convinge pe Cyril să îi spună adevărul lui Lexington în legătură cu pozele.

Mama expiră greu și apoi se uită la tata. Expresia lui s-a înăsprit.

– Mai trebuie să vorbim cu acest director. Deschid gura pentru a-l contrazice, dar el ridică mâna. – Nu trebuie să-i spunem despre Lydia, dar vreau ca el să verifice autenticitatea acestor fotografii.

Îmi strâng buzele cu putere. Chiar dacă mă simt bine că le-am spus părinților mei adevărul, în același timp mă neliniștește faptul că nu suntem de acord în această privință.

– Vă rog, lăsați-l pe James să încerce să vorbească mai întâi cu Cyril înainte de a face ceva, îi implor.

Mama și tata schimbă o privire.

– Poți avea încredere în James? întreabă mama cu blândețe. – La urma urmei, el a fost cel care a făcut pozele.

Împotriva voinței mele, mă înțepenesc. Bineînțeles că mama are dreptate. Obiectiv vorbind, nu există niciun motiv pentru care să-mi pun soarta în mâinile lui James, dintre toți oamenii.

– Nu e ceea ce crezi, mamă, îmi sare în ajutor Ember pe neașteptate. – James este foarte îndrăgostit de Ruby. Nu i-ar face niciodată rău intenționat.

Căldura mi se încarcă în obraji. Când mă uit la Ember, ea doar ridică din umeri. – E suficient să petreci un minut în compania ta ca să observi asta.

Mama se uită la tata, a cărui expresie este în continuare orice altceva decât fericită.

Îmi țin respirația.

– Îi dăm o săptămână, spune tata cu fermitate. – Apoi vom merge la Lexington. Ai muncit prea mult în ultimii ani ca să ți se ruineze munca din cauza câtorva minciuni. Vocea tatei tremură de furie reprimată, dar înainte ca vreunul dintre noi să poată spune ceva despre decizia lui, își pune mâinile pe roțile scaunului cu rotile și pleacă din bucătărie.

Mama îmi strânge puternic mâinile. – Îți mulțumesc că ne-ai spus totul.

Înghit în sec și dau din cap.

– Sper că mă poți ierta pentru modul în care am reacționat ieri. Nu am știut cum să fac față acestei situații.

– Știu, șoptesc și îi întorc presiunea mâinilor mamei. – Este t bine, mamă.

Se ridică în picioare și se apleacă peste mine pentru a-mi apăsa un sărut pe cap. Apoi îl urmează pe tatăl meu.

Sentimentul de eliberare pe care îl simțeam cu o clipă în urmă dispare încet. În schimb, oboseala se strecoară din nou în membrele mele și îmi las capul să se afunde pe umărul lui Ember. Ea ridică o mână și o trece peste părul meu.

– Cel puțin nu au observat că nu am fost la școală ieri din cauza ta, mormăi ea.

Abia îmi adun puterea de a o lovi pe sora mea în lateral.

6

James

Ridic degetul spre clopoțel, dar nu reușesc să apăs pe micul buton. Mă simt ca și cum cineva mi-a pus un lanț de fier invizibil în jurul încheieturii mâinii și mă reține acum cu toată puterea sa.

Nu este prima dată când am fost la ușa lui Ruby. Nu este nici măcar prima dată când sunt încântat să o cunosc pe ea și pe părinții ei. Dar, după tot ce s-a întâmplat în ultimele douăzeci și patru de ore, habar nu am ce mă va aștepta în spatele acelei uși. Cum îi voi întâlni pe părinții lui Ruby și ce le voi spune. Și eu simt același lucru în legătură cu Ruby. Dacă până la urmă nu este pregătită să mă ierte și mă trimite din nou departe?

Stomacul mi se strânge dureros la acest gând. Nu cred că am mai fost vreodată atât de nervos ca în acest moment.

Dar nici plecarea nu este o opțiune. I-am făcut o promisiune lui Ruby – și, ca să nu mai spun, Lin m-

ar ucide probabil dacă nu-i predau notițele așa cum am convenit.

Respir adânc. Apoi îmi fac curaj și apăs pe clopotul Clopotelor. Durează o jumătate de minut până când ușa se deschide încet. Tatăl lui Ruby se uită la mine, privirea lui dură și provocatoare, iar determinarea din ea îmi amintește instantaneu de Ruby. Trebuie să-mi curăț gâtul.

– Bună ziua, domnule Bell, am spus.

– James, răspunde el fără voce. Este evident că nu este încântat de vizita mea.

– Am vrut să-i aduc lui Ruby temele pentru acasă. I-am adus și notițele de la lecțiile pe care le-a ratat astăzi, spun, ținând în mână micul teanc de foi pe care l-am strâns ca și cum aș fi vrut să dovedesc acest lucru.

Trec câteva secunde în care domnul Bell se uită la mine fără cuvinte. Îi rezist privirii, așa cum încerc întotdeauna să fac cu Ruby.

– Intră, spune el în cele din urmă și își mută scaunul cu rotile într-o parte pentru ca eu să pot intra în casă. Intru în holul îngust și, la fel ca data trecută, primul lucru care îmi atrage atenția sunt fotografiile de familie de pe pereți.

Dacă voi avea vreodată o casă, aș vrea să atârn și eu fotografii de genul acesta, îmi trece prin minte, iar gândul mă ia atât de prins cu garda jos încât trebuie să-mi feresc ochii.

– Ruby! Domnul Bell strigă atât de tare încât am tresărit. – Aveți un vizitator!

Se aud pași la etaj, urmați de un scârțâit în timp ce Ruby coboară încet scările. Când mă vede, ochii i se deschid surprinși. – Hei, îi spun încet, în timp ce se oprește în fața mea.

Știu că această urare nu este suficient de bună. Îmi doresc atât de mult să-i ofer lui Ruby mai mult decât atât, dar nu pot. Nu cât timp domnul Bell mă urmărește cu ochii lui de vultur.

– James este aici pentru a-ți aduce temele, explică el. – De ce nu te duci în sufragerie? Helen și cu mine eram pe cale să facem ceaiul oricum.

Mă uit după el în timp ce dispare în bucătărie. Apoi Ruby îmi atrage din nou privirea. Pare obosită și abătută, iar eu aș vrea să o iau în brațe și să nu-i mai dau drumul. Dar știu că asta nu o va ajuta, cu atât mai puțin îi va rezolva problemele, așa că mă împotrivesc impulsului și îmi înclin capul întrebător spre ușa sufrageriei.

Ruby dă din cap și îmi deschide drumul, eu o urmez la o oarecare distanță.

– Lin și cu mine ne-am gândit că ai vrea neapărat să ai notițele de la lecții pentru a nu pierde niciun material, spun după ce ne-am așezat unul lângă altul pe canapea. Am pus teancul de foi pe masă.

– Ai vorbit cu Lin? întrebă Ruby. Se apleacă în față pentru a citi ceea ce este scris pe bucata de hârtie de sus.

– Da. Ne-am așezat împreună în timpul pauzei de masă și am discutat cine va lua notițe în locul tău la fiecare materie.

Colțurile gurii lui Ruby se mișcă în sus – abia perceptibil, dar o fac.

– Era îngrijorată pentru tine, am continuat eu. – A spus că nu a reușit să dea de tine de ieri.

– Într-un fel, nu voiam să vorbesc cu nimeni, spune ea liniștită.

– Pot să înțeleg acest lucru.

Rămânem tăcuți o clipă, apoi Ruby ridică prima foaie și se uită la mine întrebător. – Ce înseamnă post-it-ul?

Îmi curăț gâtul. – Fiecare compartiment are o culoare diferită, îi explic. – Ca să te poți orienta mai

repede. Lin mi-a făcut o introducere în codurile voastre de culori. Deci asta e matematică.

Ruby se uită de la notițe la mine și apoi înapoi, iar o parte din dezolarea din ochii ei dispare. Este înlocuită de altceva, de ceva mai cald, până când, în cele din urmă, chiar și un ușor zâmbet se răspândește pe fața ei. Trage întregul teanc de pe masă și îl pune în poala ei și începe să se uite mai atent la fiecare bilet în parte.

– M-am gândit că cel mai bine ar fi ca tu să privești totul cu calm, iar dacă ai întrebări, putem să le mai analizăm o dată împreună. Cu excepția limbii engleze – ești la *Anna Karenina, pe* care nu am început-o încă. Dar Lin te poate ajuta și acolo.

Ruby dădu din cap absent și continuă să răsfoiască notițele.

– Sper că veți putea descifra totul. Am încercat din greu, dar...

Până aici am ajuns. Ruby face un mic salt spre mine și mă îmbrățișează.

– Este minunat, mulțumesc, spune ea.

Câteva dintre bancnote au căzut pe jos, dar în acest moment nu-mi pasă. Îi întorc îmbrățișarea lui Ruby cât pot de bine pot.

– Nu vreau să renunț la Maxton Hall, spune ea. Vocea ei este înăbușită de sacoul meu.

– Știu, răspund eu.

Se ghemuiește și mai aproape de mine, iar eu o strâng cât pot de tare.

– Bună, James, se aude brusc o voce în spatele nostru. Să-i dau drumul lui Ruby este ultimul lucru pe care mi-l doresc acum, dar tonul tachinos al lui Ember nu-mi lasă de ales. Mă întorc. Sora lui Ruby și mama ei stau în picioare în pragul ușii din sufragerie. Mă ridic brusc de pe canapea.

– Bună, Helen, spun eu, îndreptându-mi haina. – Bună, Ember.

Pentru o clipă este o liniște incomodă între noi. Apoi Helen face câțiva pași spre mine. Pentru o clipă mă tem că vrea să mă pălmuiască. Deja îmi strângeam dinții cu putere – dar apoi mama lui Ruby mă surprinde.

Mă trage în brațele ei.

Pentru o clipă nu știu ce se întâmplă cu mine.

Helen Bell mă *îmbrățișează*.

– Îmi pare foarte rău pentru familia ta, James, spune ea cu blândețe.

Cuvintele ei mi-au tăiat respirația.

Se lasă pe spate, dar continuă să mă prindă de brațe cu mâinile ei. Corpul meu se simte țeapăn ca o scândură. Nu mă pot mișca, nu pot scoate nici măcar un cuvânt. Îmi amintesc ultima dată când mama m-a îmbrățișat. A fost la ultima mea aniversare, chiar la micul dejun. Mai întâi s-a îndreptat spre Lydia cu brațele întinse și apoi m-a îmbrățișat.

– Dacă putem face ceva pentru tine și sora ta, nu te teme să ne spui, continuă Helen, iar eu îmi blochez amintirea mamei mele.

Mă așteptam să se strige la mine. Mă așteptam să nu-mi placă și să fiu urâtă. Mă așteptam să mi se trântească ușa în nas. Iar acum mama lui Ruby mă îmbrățișează și se oferă să mă ajute. Pentru mine. Chiar dacă eu sunt cea care a făcut ca Ruby să fie dată afară din școală.

Înghit cu greu. În acest moment nu mai știu nimic. Observ doar că îmi trebuie din ce în ce mai multă putere ca să-i rezist privirii ei și să nu las să se vadă cât de aproape sunt cuvintele ei de mine. Poate că aceasta este arma foarte personală a lui Helen – blândețea.

– James mi-a adus notele de la școală ca să nu pierd nimic, vorbește în cele din urmă Ruby,

scoțându-mă din starea de stupoare. Dacă ea nu ar fi spus nimic, probabil că nu m-aș fi mișcat deloc și aș fi rămas ca un stâlp de sare în sufrageria familiei Bells pentru tot restul zilei.

Abia când Helen se întoarce spre Ruby și se duce pe canapea reușesc să-mi trag sufletul. Îmi ia o clipă să mă adun și să mă întorc la Ruby, care este în curs de a strânge notițele de pe podea împreună cu Ember.

Ember se uită cu atenție la una dintre frunze și apoi o ține astfel încât Ruby să o poată vedea. – Arată de parcă le-ai fi făcut tu, spune ea, aproape amuzată.

Ruby îmi aruncă un zâmbet mic care mă străpunge ca o săgeată. – Da, nu-i așa?

Mă întorc la canapea și mă așez din nou. Inima încă îmi bate ca o nebună, dar apropierea lui Ruby mă asigură că nervii mei se calmează încet-încet din nou.

– Ember, am nevoie de ajutorul tău în bucătărie, spune Helen.

Ember își dădu ochii peste cap în semn de supărare simulată, dar își urmă mama fără să obiecteze.

Apoi Ruby și cu mine suntem din nou singuri.

Mă întorc în direcția în care au dispărut cei doi.

– Arăți de parcă ai fi văzut o fantomă, observă Ruby amuzată.

– Mama ta este... Nu știu cum să descriu ce s-a întâmplat în mine. Dând din cap, mă las pe spate în canapea și îi zâmbesc lui Ruby.

– Sper că e în regulă că le-am spus.

– Bineînțeles, răspund imediat. – Părinții tăi ar trebui să știe adevărul.

Ea expiră audibil. – Nu eram sigur că o vei vedea în acest fel.

Dau din cap. Nu știu ce are Ruby în comun cu familia ei. Dar știu cât de valoros este. – Cred că e minunat cum vă înțelegeți între voi. Faptul că poți să vorbești cu ei despre așa ceva nu e ceva firesc. Nu am vrut să te presez. Nu am vrut să te presez. Îmi pare rău.

– Nu m-ai presat. Am vrut în mod deliberat să o țin departe de tot – așa am făcut-o timp de peste doi ani, răspunde ea liniștită, dar insistentă.

Mă uit la degetele mele.

Nu mă pot abține să nu mă gândesc la sunetul mâinii tatălui meu lovind obrazul Lydiei. Noaptea trecută am visat doar la asta și m-am trezit cu el iar și iar.

– James? șoptește Ruby.

Mă uit la pielea care se întinde peste articulațiile degetelor mele. – Uneori îmi doresc să fie așa și la noi. Să am părinți – o familie – cu care să pot vorbi așa cum vorbești tu cu ai tăi. Eu... Asta e tot ce pot să scot.

– Știu, spune Ruby. Ea alunecă puțin mai aproape de mine până când genunchii noștri se lovesc ușor unul de celălalt.

– Nu pot să cred că tata a trimis-o pe Lydia departe. Respirația mea se accelerează brusc. Pieptul îmi bate cu putere, în același timp, corpul meu pare să se simtă prea strâns pentru ceea ce se întâmplă în mine. – Nu am putut face nimic ca să opresc asta. Pur și simplu nu am putut face nimic, Ruby.

Ruby își odihnește mâinile pe pumnii mei strânși. Atingerea ei este blândă și caldă, la fel ca vocea ei când vorbește. – 'Nimeni nu ar fi putut opri asta. Ai făcut tot ce puteai face.

Am înghițit în sec. Un milion de pioneze parcă mi se blochează în gât. – Tot nu a fost de ajuns. Și... îmi pare atât de rău pentru ce s-a întâmplat ieri.

– Știu asta, revine Ruby cu blândețe. Îmi strânge mâinile, iar eu ridic capul ca să o privesc.

Există tristețe în privirea ei, dar și altceva. Ceva de care mă agăț pentru că mă simt familiar și bun.

– Să fiu alături de tine și de Lydia este cel mai important lucru pentru mine în acest moment. *Tu* ești cel mai important lucru pentru mine.

Îmi slăbesc mâna până când o pot întoarce și o pot strânge cu ea pe cea a lui Ruby. O ridic cu grijă până la gură și îmi apăs buzele pe dosul mâinii ei.

Privirea lui Ruby devine din ce în ce mai caldă. Din ce în ce mai vie. – M-am îndoit pentru o clipă, recunoaște ea în tăcere. – În fața biroului lui Lexington.

Dau din cap. Da, am văzut asta. Privirea ei neîncrezătoare și dezamăgirea din ea m-au lovit în plin. Știu că am făcut greșeli mari în trecut. Dar să fac acele fotografii – acest gen de lucruri nu mai face parte din viața mea. O astfel de intrigă nu mai face parte din omul care sunt acum. Sau aș vrea să fiu.

– Nici măcar nu știam că mai am pozele pe telefon.

Ruby dădu scurt din cap. Apoi expiră audibil. – Va fi greu să îl convingi pe Lexington de adevăr.

– Probabil că da.

Pentru o clipă amândoi rămânem agățați de gândurile noastre.

– Dar Lydia? întrebă Ruby în cele din urmă. – Ce se va întâmpla acum?

Îmi curăț gâtul. – Locuiește cu Ophelia și ia lecții particulare pentru a putea absolvi. Tata a amenințat că o va denunța pe Sutton dacă refuză.

Ruby se înăsprește și văd în ochii ei sclipind aceeași furie pe care o simt și eu.

– Și mie mi-ar plăcea să-mi împachetez lucrurile.

– De ce nu o faci tu? întrebă prudent Ruby. – Poate că atunci își va veni în fire și își va da seama că a făcut o greșeală.

Am clătinat din cap. – Nu pot lăsa ca situația de acasă să se agraveze și mai mult. Dacă plec, nu voi mai avea nicio șansă să-l conving pe tata să o aducă pe Lydia înapoi.

Ruby se încruntă. – Atunci asta înseamnă că...

– ... ca mai întâi să fac ce vrea el, spun eu fără tonus.

– Oh, James.

Ridic din umeri. Ultimul lucru pe care mi-l doream cu vizita mea era să o împovărez din nou pe Ruby cu problemele mele familiale. Are destule pe cap, nu ar trebui să-și facă griji și pentru Lydia și pentru mine.

– Crezi că se va schimba într-o zi? întreabă Ruby, mângâindu-mi dosul mâinii cu degetul mare.

Mă ascult și mă gândesc. Nu m-am gândit niciodată dacă tatăl meu se va schimba la un moment dat. Pentru mine, el a fost întotdeauna doar Mortimer Beaufort – un om de afaceri care avea cele mai mari așteptări de la mine și care m-a pus sub o asemenea presiune încă de când eram copil, încât am avut mereu sentimentul că mă voi sufoca în orice moment.

Visez în mod regulat că mă înec în mare și că tatăl meu stă deasupra mea și mă privește cum mor. Exact așa mă simt în acest moment.

– Nu prea cred, spun răgușit.

Ruby alunecă un pic mai aproape de mine și îmi sprijin capul de al ei. – Sunt aici pentru tine, îmi șoptește ea.

Nu pot să răspund nimic. Doar îi înfășor un braț în jurul ei și o trag aproape de mine.

– Mă gândeam să merg să o vizitez pe Lydia în weekend, spun după un timp. – Va fi bine la Ophelia, știu asta. Dar ea nu mai cunoaște pe nimeni altcineva în Beckdale și nu vreau să se simtă singură.

Ruby se uită la mine cu compasiune, dar acesta este ultimul lucru pe care mi-l doream. Are destule griji și ea și nu ar trebui să o împovărez și cu problemele familiei mele.

– Pot să vin cu tine? întreabă ea după un timp.

– Pentru Lydia?

Ruby dădu din cap. Probabil că îmi simte surpriza, pentru că, înainte să pot răspunde, adaugă rapid: – Cândva. Ei bine, numai dacă vrei.

– Lydia ar fi cu siguranță mulțumită. Mă aplec puțin pe spate, ca să mă pot uita la Ruby și adaug încet: – Și eu la fel.

Aș fi făcut orice pentru a petrece restul zilei cu Ruby, dar mai am un lucru de făcut astăzi – și nu este deloc plăcut.

Îmi parchez mașina în fața *Red Heaven* și cobor. Este neobișnuit să conduc eu însumi, dar Percy s-a dat bolnav sâmbătă, după ce ne-am întors de la Pemwick, și de atunci nu a mai apărut. Nu pot să spun că îl învinovățesc. Să o lase pe Lydia la Ophelia plângând și apoi să se întoarcă cu mașina ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat nu poate să fi fost ușor nici pentru el.

Închid ușa mașinii un pic mai strâns decât era necesar și apoi merg pe jos câțiva metri până la intrarea în club. Soarele a apus aproape complet până acum și se vede doar ca o strălucire roșiatică slabă în depărtare.

Dau la o parte perdelele grele de catifea și intru înăuntru. Mirosul tipic de pudră dulce mi se răspândește prin nas și mă apasă imediat pe cap. Nu cred că am mai fost vreodată treaz în această magazie. Fără influența alcoolului, mirosul împreună cu priveliștea dansatoarelor la bară în roz și lumină roșiatică dansând pe o melodie lentă cu bas profund mi se pare cumva suprarealistă. Ca o lume în care sunt un străin – și nu mai fac parte integrantă.

– James! Vocea impunătoare a lui Bear se aude de la o anumită distanță. În afară de el și de dansatoare, nu mai este nimeni în această parte a clubului, ceea ce nu mă surprinde. Orele principale aici sunt mult mai târziu.

Mă întorc spre el și îl văd pe proprietarul *Cerului Roșu* venind spre mine cu brațele întinse. Numele lui nu se potrivește cu statura sa înaltă și zveltă sau cu *costumul* croit *Beaufort pe care îl*

poartă. – Mai întâi Cyril, apoi tu. Cărui fapt îi datorez această onoare?

– Ursule, îl salut și îi întind mâna. Strângerea lui de mână este aproape la fel de fermă și de neclintită ca a tatălui meu. i-o întorc fără să tresar. O întorc fără să clipesc. – Am venit pentru Cyril. Unde este el?

O privire serioasă intră în ochii lui Bear, chiar dacă zâmbetul de pe buze nu-i alunecă nici un milimetru. – Se află în fundul uneia dintre camere, distrându-se.

Am înghițit în sec. Știam eu. – Sper că este receptiv.

Bear îmi face semn să mă duc în spate, o dată cu clubul. – Judecând după fața groparului tău, a făcut ceva greșit.

Îmi îndrept privirea spre ușa grea care duce în zona VIP fără să-i dau un răspuns lui Bear.

– Știi că nu tolerez bătăile în clubul meu, James, continuă el cu o voce întunecată. – Dacă vreți să vă rezolvați problemele între voi, acesta nu este locul potrivit.

– Nu am nicio intenție să mă cert cu nimeni, spun eu.

– Bine, spune doar Bear înainte de a-mi deschide ușa. – El este chiar în spate.

Dau din cap și mă îndrept pe coridor spre zona indicată de Bear. Fără ezitare, dau perdeaua la o parte.

Cyril stă pe una dintre canapelele din piele neagră. Pare relaxat, cu capul pe spate și privește dansatoarea care se mișcă în fața lui în ritmul muzicii. O privește cum își îngroapă ambele mâini în păr și își rotește șoldurile. Încet, ea se mișcă în jos...

Îmi curăț gâtul.

Cyril nu-și întoarce capul spre mine, dar îi pot vedea fiecare mușchi din corp încordat.

– Linette, spune el, fără să-și ia ochii de la dansatoare. – Putem lua o scurtă pauză? Nu există nicio intonație sau emoție în vocea lui.

Linette se oprește surprinsă, dar apoi dă din cap când mă vede în picioare în pragul ușii. Coboară de pe micul ring de dans și îmi aruncă un zâmbet în timp ce trece pe lângă ea.

Mă îndrept încet spre canapea. Trag spre mine unul dintre scaunele din piele pentru a mă așeza în fața lui Cyril. El nici măcar nu se obosește să se uite la mine. În schimb, se holbează la tavan, cu privirea

tulbure, de parcă ar fi băut ceva mult mai tare decât alcool.

Îmi amintesc cuvintele lui de ieri. Provocarea care se citea în vocea lui: *Întreabă-l, Ruby. Întreabă-l cine a făcut acele fotografii*. De cum mi-a dat înapoi telefonul și cum și-a bătut joc de mine mulțumindu-mi și el pentru el. Mi-a trebuit toată puterea din lume să nu mă năpustesc și eu asupra lui și, în schimb, să mă întorc și să-l las în fața biroului lui Lexington.

Îl cunosc pe Cyril. Atacându-l ar fi fost exact ceea ce ar fi vrut să fac. Așa cum probabil că speră chiar în acest moment. Dar nu-i voi face această favoare. Nu-mi voi folosi furia pentru a-l ajuta să-și compenseze durerea. Pentru că nu există nici o îndoială că Cyril suferă. Cel puțin dacă îl cunoști de o viață, așa cum am făcut-o eu.

– Tata a dat-o afară pe Lydia, începu în cele din urmă.

Cuvintele mele au efectul scontat: Cyril tresare și se uită la mine cu o privire voalată.

Lydia este singurul lucru care îl interesează. Știam că pot ajunge la el în acest fel.

– A țipat la ea, a bătut-o și a trimis-o la mătușa noastră din Beckdale, Cy, continui eu cu o voce

calmă. Mi-am jurat să îmi păstrez sângele rece, dar în momentul în care amintirea mă bântuie, trebuie să îmi strâng mâinile în pumni. Se întâmplă instinctiv.

Ceva întunecat pâlpâie în ochii lui Cyril. – A spus că se va asigura că Sutton va ieși din viața ei, spune el răgușit. – Că am putea scăpa de amândoi dintr-o singură lovitură.

Unghiile mi se înfing în palme. – Ce naiba ți-a făcut Ruby, mârâi eu.

Cy lasă să iasă un râs, dar sună deloc amuzant. Își freacă ambele mâini pe față și apoi și le îngroapă în părul său negru. – Înainte să apară ăia doi, totul era perfect, omule.

– Nimic nu a fost perfect, deloc. Înainte ca Lydia să o întâlnească pe Sutton, era într-o situație de rahat.

Umerii lui Cyril se încordară. De asemenea, își strânge mâinile în pumni. – Nu este adevărat.

– Poate că pur și simplu nu le cunoșteai atât de bine pe cât ți-ai fi dorit.

– La naiba, geme Cyril și trântește un pumn pe tapițeria canapelei. – Voiam doar ca totul să redevină cum era înainte!

– Te comporți ca și cum totul ar fi fost incredibil de grozav, Cy. Dar asta nu e adevărat.

– Ne-am simțit cel mai bine împreună, spune el cu o voce tremurândă. – Nu ne păsa ce credeau alții despre noi. Eram *invincibili*, James. Și acum nu mai e nimic din asta.

Obrajii îi sunt înroșiți, umerii i se ridică și coboară rapid.

Dintr-o dată îmi dau seama unde este problema. În timp ce, în realitate, nu mi-am dorit niciodată viața pe care părinții mei au plănuit-o pentru mine, cea a lui Cyril a fost o poveste diferită. În timp ce eu m-am temut întotdeauna de viitor, Cyril a așteptat cu nerăbdare să meargă la Oxford și să urmeze calea care a fost pregătită pentru el. În timp ce în mine ardea mereu o dorință reprimată de *mai mult*, Cyril era mulțumit de viața lui.

– Nu mă poți face să cred că ceea ce ai făcut are legătură cu prietenia.

– Bineînțeles că am făcut-o pentru prietenia noastră. Acum Cyril pare că va sări în orice moment.

– Ai făcut asta pentru tine. Din egoism. Pentru că nu poți face față schimbării.

– Nu este adevărat, răspunde el.

– Ce părere aveți? Că tatăl meu este fericit de vestea asta? îi răspund cu răceală.

– A spus că se va asigura că Sutton va dispărea. Asta e tot ce am vrut.

Am pufnit. – Ați obținut opusul a ceea ce v-ați dorit. Nici Lydia și nici eu nu te vom mai putea vedea vreodată cu aceiași ochi.

Cyril tresare. Arată de parcă i-aș fi dat un pumn în față. – Eu... nu am vrut să fac asta. Nu am știut că o va pedepsi pe Lydia.

Mă aplec înainte pe scaun și îl privesc pe Cyril în ochi. – I-ai rănit pe cei doi oameni care sunt cei mai importanți pentru mine în viața mea. Nu voi uita niciodată asta.

– Nu mai pot anula ceea ce s-a întâmplat. Vocea lui pare torturată, își forțează cuvintele la propriu.

– Ba da, puteți.

El clătină din cap. – Lexington nu va crede un cuvânt din ce spun dacă mă duc la el acum. În plus, reputația mea ar fi distrusă.

Am lovit masa dintre noi cu toată puterea mea. Durerea explodează în pumnul meu și mă urmărește pe tot brațul, dar în clipa asta nu-mi este mai indiferent.

– Nu dau doi bani pe reputația ta, Cyril! I-ai distrus viața lui Ruby cu minciuna aia josnică.

Îl privesc provocator pe Cyril. El îmi întoarce privirea cu o expresie dură.

– Știu că încă mai ai fotografiile originale. Îți dau o săptămână să le trimiți la Lexington.

– I -

Mă ridic și mă uit la el de sus. – Dacă nu-i dai fotografiile lui Lexington, prietenia noastră pierdută va fi cea mai mică dintre problemele tale, îi spun cu o liniște mortală.

Cyril înghiți în sec. Își coboară privirea spre mâini, le strânge în pumn și le slăbește din nou. Nu se poate greși că în prezent duce o luptă necruțătoare cu el însuși.

Dar eu nu-l pot ajuta cu asta. Am spus tot ce aveam de spus.

– James, croncăne din nou Cyril cu o voce răgușită, când aproape am ajuns la ieșirea din salon. – Chiar nu mi-am dorit asta.

Furia față de Cyril, cuplată cu incertitudinea a ceea ce se va întâmpla cu Lydia și Ruby, mă face aproape să amețesc. Poate că Cyril nu este o persoană rea la suflet, dar în acest moment nu știu

dacă prietenia noastră poate fi salvată. În această secundă, nici măcar nu mă pot hotărî să mă uit la el.

– Știu.

Fără să mai spun nimic, părăsesc clubul.

7

Graham

BEAUFORT

Stau în acest loc de mai bine de cinci minute, uitându-mă la semnul impunător inscripționat pe fațada clădirii cu geamuri.

Obișnuiam să vin des aici pentru că trupa mea de teatru se întâlnea pentru repetiții la doar două străzi distanță. Cu toate acestea, nu mi-am dat seama niciodată că aici se află sediul central al *Beaufort Companies* – probabil pentru că nu am fost niciodată interesată în mod deosebit de modă sau de marile corporații ale țării.

Nu mi-am dorit decât un singur lucru: să devin profesor.

Când Lydia mi-a spus numele ei de familie, la început nu a însemnat nimic. A trebuit să-mi împrospăteze memoria pentru a mă face să realizez că costumul pe care bunicul meu mi l-a dăruit pentru diploma de la Oxford era de la o marcă care aparținea familiei ei.

Pentru a mia oară, îmi aranjez gulerul cămășii verde închis și ajustez cureaua genții de pe umăr.

Apoi mă uit la ceasul de mână: paisprezece și cincizeci și cinci. Respir adânc și încep să mă mișc.

Împreună cu doi oameni de afaceri în costume, trec prin ușa mare rotativă și intru în holul de intrare al clădirii moderne și înalte.

Lydia mi-a spus odată că sediul original al *Beaufort, unde* se află sucursala principală și atelierul de croitorie, a devenit prea mic în anii 1980, așa că au construit această clădire chiar lângă ea, unde s-au mutat treptat marketingul, presa, contabilitatea și managementul. Are douăzeci de etaje și nu lasă niciun dubiu că aici se desfășoară afacerile companiei.

Îmi simt palmele reci când mă opresc chiar în spatele ușii și mă uit în jur. Podeaua din zona de recepție este din marmură deschisă, iar pereții sunt făcuți în întregime din sticlă. În mijlocul holului de intrare se află emblema *Beaufort, iar* chiar deasupra ei se află numele companiei într-un semicerc.

– Cu ce vă pot ajuta? mă întreabă un tânăr când, în sfârșit, mă apropii de recepție. Are părul tras într-o parte și poartă – la fel ca aproape toată

lumea de aici – un costum negru care îi vine atât de bine încât trebuie să fi fost croit pe măsura lui.

Mi-am lăsat în mod deliberat *costumul Beaufort* în garderobă, dar acum mă întreb dacă nu cumva a fost o greșeală. Cu blugii mei și cu sacoul în carouri puțin prea mare, aproape că mă simt ca un leprosar aici.

– Numele meu este Graham Sutton. Am o întâlnire cu domnul Beaufort, îi explic.

Tânărul ridică din sprâncene, se apleacă în clipa următoare asupra calculatorului și dă câteva click-uri pe mouse. – Ah, iată-te. Tastează la tastatură cu o viteză amețitoare, apoi își rostogolește puțin scaunul înapoi până la un mic dulap negru, al cărui sertar îl deschide. Se întoarce la tejghea și îmi întinde un panou dreptunghiular alb. Scrie "*permis de vizitator" cu* litere clare, cu *logo-ul Beaufort* imprimat chiar deasupra și un cod de bare negru mai jos.

– Treceți prin punctul de control din partea dreaptă și țineți insigna în fața scanerului. După ce ați trecut, veți găsi ascensoarele pe partea stângă. Trebuie să ajungeți la ultimul etaj.

– Bine. Mulțumesc, spun, iau cartea de identitate și mă întorc în direcția pe care o arăta.

– Mult noroc, mă strigă el după mine.

Dacă ar ști cât de mult mi-ar fi de folos.

O altă femeie și un bărbat se urcă în lift cu mine. Mă examinează cu atenție când văd la ce etaj merg. Îmi feresc privirea și mă uit în schimb la pantofii mei de piele maro uzată.

Drumul până la etajul 20 trece ca și cum ar fi cu încetinitorul, dar liftul este amețitor de rapid. Nu mă pot gândi decât la Lydia. Nu am mai primit vești de la ea de cinci zile și acum sunt foarte îngrijorat. Am încercat să dau de ea toată seara de luni, dar telefonul ei mobil a fost închis după ce am vorbit la telefon. Abia târziu în noapte am primit un e-mail de la ea:

Eu îți aduc doar probleme. Poate ar fi mai bine să mă uiți. Îmi pare rău. – Lydia

Ea nu a răspuns la răspunsul meu. Nu știu unde se află sau dacă se simte bine. Ieri, când am primit apelul de la secretara domnului Beaufort, am simțit că mi se prăbușește pământul sub picioare.

Dacă tatăl Lydiei vrea să vorbească cu mine, asta înseamnă un singur lucru: că știe. Pe de o parte, acest lucru mă face să am mai multe emoții decât în prima mea zi de curs în Maxton Hall, dar, pe de altă

parte, sunt aproape... ușurat? Fără îndoială, ultimele câteva zile au fost cele mai grele din viața mea de până acum. Mi-am pierdut locul de muncă și, odată cu el, probabil întregul meu viitor profesional. Dar în mijlocul deznădejdii se află și gândul la Lydia. Lydia, cu care poate că acum pot avea un viitor împreună, fără să trăiesc într-o teamă constantă și cu conștiința încărcată. A fost un preț mare, dar Lydia merită plătit.

Eu sunt ultimul care coboară din lift. O femeie brunetă din spatele unui ghișeu de recepție mă întâmpină cu un zâmbet rezervat. – Domnule Sutton, nu ezitați să luați loc în față. Domnul Beaufort vă va primi imediat. Îmi indică un rând de scaune la capătul coridorului.

Mă îndrept spre scaune, dar în loc să mă așez, stau în fața ferestrei care se întinde pe toată partea dreaptă a etajului și prin care se vede o priveliște impresionantă a Londrei. Mă uit la orașul în care am crescut. Tamisa strălucește în soarele de primăvară și dă o impresie aproape pașnică, care nu ar putea fi mai diferită de agitația din interiorul meu.

– Domnule Sutton, puteți intra acum, spune asistentul.

Îmi curăț gâtul. – Mulțumesc.

Apoi respir adânc, trec pe lângă scaune până la ușă și apăs pe mâner.

Biroul tatălui Lydiei arată la fel ca restul clădirii – curat, rece și lipsit de emoții. În partea dreaptă se află un dulap de arhivă argintiu, iar lângă el o canapea gri simplu, cu picioare metalice. În stânga se află un birou cu un blat mare de sticlă.

Domnul Beaufort stă la fereastra din spate. Are mâinile împreunate la spate și se întoarce doar când am închis ușa în urma mea cu un clic ușor. Privirea lui este rece când se oprește asupra mea.

– Ia loc, Sutton, mă invită el și îmi arată unul dintre scaunele din fața biroului său.

Sunt scurt iritat de lipsa unui salut, dar mă conformez cererii sale. – Domnule Beaufort.

Se apropie de birou, se așează și el și își sprijină ambele brațe pe blatul de sticlă din fața lui. În lateral se află un computer mare, cu ecranul negru, iar în cealaltă parte se află mai multe teancuri de hârtie, inclusiv cataloage și schițe de design. Privirea mea zăbovește o clipă asupra lor, apoi mă uit înapoi la domnul Beaufort.

– Știi cu siguranță de ce te-am chemat aici, începu el, fără să arate vreo emoție.

– Pot să ghicesc, îi răspund.

– Presupun că fiica mea v-a informat despre mutarea ei.

Îi întorc privirea cu calm și încerc să nu las să se vadă că habar nu am despre ce vorbește.

– Ceea ce s-a întâmplat nu mai poate fi anulat. Dar te sfătuiesc cu tărie să nu-ți irosești diploma de la Oxford într-o relație care nu are nicio șansă.

Felul în care mătură relația dintre mine și Lydia cu câteva cuvinte se simte ca un pumn în piept. El nu mă cunoaște deloc. Nu știe ce avem în comun eu și Lydia, cât de mult ne-am ajutat reciproc. Și habar nu are că avem nevoie una de cealaltă, acum mai mult ca niciodată.

Nu am venit aici așteptând să primesc binecuvântarea lui. Niciun tată nu vrea ca fiica lui să înceapă o relație cu profesorul ei, îmi dau seama de asta. Dar tonul pe care îmi vorbește este lipsit de respect, iar faptul că încearcă să mă intimideze este ridicol. Sunt absolut indiferentă față de puterea și banii lui. Nu-mi poate spune ce să fac sau ce să nu fac și cu siguranță nu ar trebui să mă amenințe.

– Nu sunt sigur că vă înțeleg, domnule.

– Atunci aș dori să fiu puțin mai clar, domnule Sutton, spune el în cele din urmă. Se apleacă în față

și își împreunează mâinile. Cu coada ochiului îi văd încheieturile degetelor ieșite albe. – Vă veți abține de la orice contact cu fiica mea de acum încolo. Dacă aflu că ai continuat să vorbești cu Lydia sau că te-ai apropiat măcar o dată de ea, mă voi asigura că vei regreta. Spune aceste cuvinte cu calmul și certitudinea unui bărbat care obține întotdeauna ceea ce vrea și nu tolerează discuțiile din spate.

Mă întreb dacă nu cumva ar trebui să simt frica până la urmă, dar în schimb trebuie să mă gândesc la Lydia. La ceea ce am trecut deja împreună și la ceea ce ne rezervă viitorul.

Sâmbăta trecută, la Balul Primăverii, mi-am dat seama că nu mai pot rezista sentimentelor mele pentru Lydia. M-am hotărât pentru ea. Sunt conștient că nu va fi ușor. Tatăl ei este poate cel mai mare obstacol care ne stă în cale, dar nici pe departe singurul. Dar viața mea este lipsită de culoare fără Lydia. Nimic nu are sens fără ea. Și indiferent ce se întâmplă, nu voi renunța la ea fără să lupt. Nu voi permite ca Lydia să fie luată de lângă mine, și cu siguranță nu de un tată care nu a făcut altceva decât să o țină mică toată viața ei, deși ar putea fi atât de mare.

– Cu tot respectul, nici nu se pune problema, domnule Beaufort, spun eu, cu vocea mea la fel de rece ca a lui.

Acum domnul Beaufort este cel care clipește de două ori la rând. Se pare că nu este obișnuit ca cineva să-l contrazică. Momentul durează doar o fracțiune de secundă, apoi își recapătă calmul și se apleacă puțin pe spate. Expiră în mod audibil.

– Bine. Atunci haideți să abordăm totul altfel. În clipa următoare se apleacă într-o parte și ridică o servietă pe birou. O împinge spre mine cu deschiderea din față și face să se deschidă cele două zăbrele.

Când ridică capacul, îmi strâng dinții atât de tare încât îmi scrâșnesc.

Fața reginei îmi zâmbește de o sută de ori.

Gulerul cămășii mele se simte brusc insuportabil de strâns și trebuie să rezist tentației de a-l slăbi. Îmi ridic încet ochii și mă uit fix pe fața lipsită de emoție a domnului Beaufort.

– Consideră asta o compensație pentru inconvenientul creat, continuă el imperturbabil.

Pulsul mi se accelerează și încerc în zadar să respir adânc. – Nu vreau banii dumneavoastră, domnule Beaufort.

El ridică o sprânceană. – Această sumă este mai mult decât generoasă.

– Nu asta este ideea deloc!

La naiba, încep să fac gălăgie. Nu prea vreau, dar omul ăsta nu-mi lasă de ales. – Nu înțelegi ce-i faci fiicei tale cu acest comportament?

Acum el este cel care strânge dinții cu putere. – Ar trebui să ai grijă ce spui, apăsă el cu o liniște mortală.

Am dat din cap. – Ai fost *eroul* Lydiei. Ar fi făcut orice ca să fie luată în serios de tine și să se implice la *Beaufort* – dar pentru tine a existat întotdeauna doar această cale prestabilită în care fiica ta nu se încadra. Nu ai fost niciodată interesat de ea. Nu ți-a păsat deloc ce i s-a întâmplat – principalul lucru era ca nenorocita asta de companie să nu aibă de suferit. Întotdeauna ai fost orb la durerea Lydiei. Faptul că acum încerci să intervii în viața ei în acest fel nu face decât să arate încă o dată că nu-ți cunoști deloc fiica.

Domnul Beaufort se ridică în picioare atât de brusc încât scaunul său se izbește de peretele de sticlă din spatele său. – Habar n-aveți despre ce vorbiți.

De asemenea, mă ridic pentru a rămâne la nivelul ochilor lui. – Nu știi nimic din ceea ce a trăit deja.

– Aș face orice pentru copiii mei, indiferent dacă se încadrează sau nu în planurile lor. Până la urmă, deciziile pe care le iau pentru ei sunt pentru protecția lor. Dacă ați fi tată, ați înțelege asta.

Ușa se deschide în spatele meu, dar nu-mi pasă dacă cineva observă cearta noastră și dacă în orice moment voi fi scos afară de cei de la pază. Oricum, nu am nicio intenție să mă mai întorc vreodată.

– Când voi fi tată, îmi voi asculta copiii, mârâi eu. – Îi voi încuraja și îi voi sprijini în tot ceea ce vor să facă. Și nu voi pune niciodată, *niciodată*, obiectivele mele înaintea obiectivelor lor.

Domnul Beaufort își strânge ferm buzele. Nu se mai uită la mine, ci la intrarea în biroul său. Iritat, mă întorc.

James stă în ușă. Privirea lui se plimbă înainte și înapoi între mine și tatăl său – și în cele din urmă se oprește asupra servietei încă deschise pe biroul din fața mea.

James

Simt cum mi se scurge toată culoarea de pe față.

E atât de liniște în biroul lui tata, încât fiecare dintre respirațiile mele șovăitoare sună asurzitor de tare. Nu pot descrie ceea ce simt în acest moment – tot ce știu este că este ceva care crește în mine de ani de zile și care acum este pe cale să izbucnească din mine.

– Nu vorbești serios, tată, spun și fac un pas în cameră.

Tata continuă să se uite la mine fără să arate vreo emoție.

Dau din cap spre valiză. – Nu e de ajuns că ai alungat-o pe Lydia la Ofelia? Chiar ai de gând să-i faci asta și ei?

Căldura mi se răspândește pe obraji. În stomacul meu. În venele mele. Peste tot. Simt că totul se învârte în jurul meu – totul în afară de tatăl meu. Îmi strâng mâinile în pumni și le simt cum tremură. Tremuratul îmi pătrunde până în oase. Atât de multă furie concentrată îmi curge prin corp, încât abia pot sta în picioare.

– Crezi că poți pune o sumă pe masă și el va dispărea din viața Lidiei pentru totdeauna? Chiar crezi că asta va funcționa acum?

– Opriți acest spectacol melodramatic și închideți ușa în urma dumneavoastră. Fără să-și ia

ochii de la mine, tata împăturește valiza. Apoi se întoarce spre Sutton. – Gândește-te bine.

– Nu trebuie să mă gândesc la nimic. Dacă m-ai chemat aici ca să mă șantajezi, ai ales omul greșit. Sutton dădu din cap către tatăl meu. – O zi bună.

Se întoarce și traversează biroul. Când ajunge la mine, încetinește și, pentru o clipă, am senzația că vrea să-mi spună ceva. Dar apoi expiră audibil, dă din cap și părăsește biroul fără să mai spună nimic. Ușa se trântește puternic în urma lui.

Nu mă pot mișca din locul ăsta.

Tatăl meu, pe de altă parte, ridică valiza de pe birou, o așează pe podea lângă el și ia loc în fața calculatorului.

Ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Furia din mine devine din ce în ce mai mare, mai copleșitoare. Nu o mai pot opri și, după ceea ce tocmai am văzut, nici nu vreau să o fac.

Crezi că se va schimba vreodată? Îmi răsună în cap cuvintele lui Ruby.

Știu răspunsul. L-am știut dintotdeauna. Doar că nu am vrut să recunosc.

Și deodată am înțeles ce înseamnă acest foc din mine.

Am muncit pe brânci în ultimii ani pentru a-l mulțumi pe tatăl meu. Am acceptat pur și simplu gândul unui viitor care îi aparține doar lui. Asta s-a terminat acum.

Nu vreau să fiu un om care își face cum vrea cu orice preț și care trece prin viață fără să țină cont de nimic. Întotdeauna am crezut că nu am avut de ales. Dar ultimele luni mi-au arătat cât de imprevizibilă este viața. Mi-au arătat că există ceva pentru care merită să lupți. Și au trezit în mine ceva ce nu am avut niciodată înainte: curaj.

Curajul de a face ceva pentru mine.

Curajul de a-mi lua viața în propriile mâini.

Curajul de a-l înfrunta pe tatăl meu.

– Destul. Nu-mi vine să cred cât de calm par.

– Ce? Tata pare absent. Scrie la tastatură și nici măcar nu se uită la mine cum trebuie.

În câteva pași lungi traversez biroul până când mă aflu în fața biroului său. Abia atunci tata își ia ochii de pe ecranul calculatorului.

Ridic mâna și îmi ating inelul cu sigiliu de pe degetul stâng. Inelul pe care îl port la fiecare întâlnire de la *Beaufort*. Ca un simbol al apartenenței la această familie. Totuși, singurul lucru pe care îl simbolizează este coeziunea pe care

eu și tata îi facem pe toți să creadă. Îmi scot încet inelul și îl țin în mână. Nu este greu, dar în același timp am senzația că țin în mâini întreaga povară care a amenințat să mă strivească în ultimii optsprezece ani.

– Am încercat, tată, am spus. – Am încercat cu adevărat să fiu un fiu bun. Să vă fac pe tine și pe mama mândri. Dar... Am clătinat din cap. Gândul la mama mă doare. Nu știu dacă ar fi dezamăgită de mine dacă m-ar vedea așa acum. – Nu pot continua așa.

Am pus inelul pe birou, în fața tatălui meu, fără să-mi iau ochii de pe fața lui.

– Îmi voi vinde acțiunile pe care le dețin la *Beaufort*. *În* timp ce îmi retrag mâna, îmi dau seama că mă simt mai ușor ca niciodată în viața mea. Mă simt ca și cum o rafală de vânt este suficientă pentru a mă purta de aici în alt loc, pentru că am renunțat la tot ceea ce mă lega de această companie și de acest om.

Tatăl meu nu spune nimic. Doar colțurile gurii sale, aplecate cu amărăciune, indică faptul că nu este mulțumit de această situație. După câteva secunde, se întoarce la calculator. Expir în mod audibil și mă întorc.

– Dacă vorbești serios, nu trebuie să te întorci acasă, spune tata încet când ajung la ușă.

Mă uit la el peste umăr. Mă gândesc la sora mea, pe care probabil că o lipsesc în acest moment de ultima ei șansă de a se întoarce de la Beckdale. Mă gândesc la zâmbetul mamei mele. La tot ceea ce nu mai există în viața mea.

– Ce casă? îi răspund eu.

Fără să aștept reacția lui, împing ușa cu mâna mea.

În această secundă, un lucru este foarte clar pentru mine: este ultima dată când trec prin ea.

8

Ember

Simt că sunt urmărit tot drumul până la casa lui Wren.

Totuși, știu foarte bine că teama mea este nefondată. Ruby stă în biblioteca orășenească de la celălalt capăt al Gormsey, răsfoind notițele pe care James și Lin i le-au lăsat pe rând săptămâna aceasta. Nu se va apropia de această parte a orașului în drum spre casă. Așa că nu trebuie să-mi fac griji în privința asta.

Încă nu pot scăpa de senzația de greață.

Poate și pentru că nu mi-am mai mințit niciodată sora în felul ăsta. Avem secrete una față de cealaltă, desigur, dar nimic de o asemenea amploare. Mă văd cu un băiat de la școala ei pe la spatele ei – dacă află că fac exact ceea ce m-a avertizat în mod explicit să nu fac, îmi va purta pică pentru totdeauna.

Și nu le va păsa că eu și Wren suntem doar prieteni – deși nu sunt sigură că acesta este

termenul potrivit pentru ceea ce suntem. Pentru că, în afară de faptul că ne scriem aproape în fiecare zi, pot număra pe degetele de la o mână ocaziile în care ne-am întâlnit în persoană.

E posibil, de asemenea, ca eu să fiu doar emoționat. Ce se întâmplă dacă mă duc la casa greșită și sun la soneria greșită – sau, mai rău, dacă nimeni nu deschide ușa?

Dar, când intru pe strada despre care mi-a spus Wren în mesajul său, privirea îmi cade imediat pe o dubă mică din care niște oameni de la mutări transportă o canapea într-o casă mică cu două etaje. Cutiile sunt îngrămădite în fața ușii de la intrare și pe aleea din fața ei, așa că este inconfundabil la ce casă trebuie să merg. Devine și mai inconfundabil când Wren apare brusc în ușă și ridică una dintre cutii. Poartă un tricou de antrenament gri fără mâneci și blugi negri, împreună cu pantofi sport. Când mă zărește la marginea drumului, ridică mâna.

Parcurg ultima parte a drumului, trec pe lângă duba mică și cobor pe cărarea îngustă prin grădina din față până la ușa de la intrare, fără să-mi iau ochii de la Wren – până când îmi amintesc că, de

fapt, sunt pe cale să opresc timpul. În grabă mă uit la ceasul de mână.

– Sunt doar opt minute de la ușa mea până la a ta, anunț eu.

– Apoi, aplicația de hartă mințea în mod evident, revine Wren.

– Sau a subestimat viteza mea enormă.

– Poate că calculul traseului este destinat pur și simplu bătrânilor cu cărucioare și, prin urmare, adaugă încă zece minute?

Acest lucru îmi stârnește un zâmbet. Wren mi-l întoarce ezitant și aruncă o privire peste umăr. Apoi se întoarce spre mine. – Intră.

Fac un pas spre casă, dar apoi îmi amintesc de numeroasele cutii, mă aplec fără să mai stau pe gânduri și ridic una, pe care este scris cu litere mari și negre numele lui Wren.

– Știu chiar și strada de aici, spun în timp ce Wren se dă la o parte ca să pot intra. Ia și el una dintre cutii și apoi, fără să închidă ușa, urcă la etaj. Scările de lemn lăcuit alb scârțâie sub picioarele mele în timp ce îl urmez. Treptele sunt foarte înguste și trebuie să mă concentrez să nu calc pe lângă ele, ceea ce nu este deloc ușor cu cutia pe braț.

– Asta este, spune Wren când intrăm în prima cameră din dreapta. – Puneți-o pe podea.

Camera este cam de aceeași mărime cu a mea. Pereții sunt îngălbeniți și goi, în unele locuri există crăpături în tencuială care trebuie să se fi întins de-a lungul anilor. Podeaua este formată din scânduri care scârțâie mai tare decât treptele. Dacă faci un pas aici, cu siguranță îl vei auzi în jumătate din casă.

– Este..., începe Wren, și la început cred că se oprește să caute cuvântul potrivit, dar apoi renunță și încheie cu o ridicare din umeri.

– Cred că este drăguț. Sunt sigură că poți face lucruri minunate din ea. Pentru asta am venit aici, nu-i așa? Mi-am pus hainele de renovare în special. Arăt spre pantalonii de trening gri și cămașa neagră largă, fără umeri, care mai are încă câteva stropi de lac de la Crăciun, când am renovat un suport de condimente pentru tata. Mi-am legat părul într-o coadă de cal înaltă, al cărei capăt mă gâdilă între omoplați.

– Dă-mi puțin din optimismul tău, spune Wren și se uită din nou demonstrativ prin cameră. Un pat a fost deja montat, la fel ca și un birou pe peretele de vizavi. Se află sub o fereastră și fac cei trei pași pentru a arunca o privire afară.

– De aici aveți o priveliște frumoasă asupra grădinilor învecinate. Îi zâmbesc peste umăr. – Îi poți spiona de minune în viitor. Dacă te vei plictisi vreodată.

– Mă pot gândi la alte câteva lucruri pe care le-aș putea face din capul meu, spune Wren sec.

Zâmbetul îmi alunecă de pe față când mă gândesc la ce ar putea să vrea să spună prin – alte lucruri. Dintr-o dată îmi apar în minte imagini care sunt complet nepotrivite în acest moment.

Ca să înrăutățesc lucrurile, observ că mă înroșesc.

– Am adus tot ce am putut găsi acasă, spun repede și las geanta să alunece de pe umăr pe birou. Unul câte unul, scot banda de mascare, folia de mascare și o folie de pictor. – Ai luat vopseaua?

– Da, spune Wren și arată spre cele două găleți care stau lângă ușă. Apoi pășește lângă mine și ia banda adezivă în mână.

Îl privesc discret din lateral.

Deși ne cunoaștem de puțin timp și nu a spus-o niciodată în mod explicit, am observat cât de mult îl afectează această mutare. Nu doar în acest moment, ci pe parcursul ultimelor săptămâni în care am vorbit.

Inițial, contactul nostru s-a limitat la comentariile la postările mele. Wren și-a ținut promisiunea de la gala de caritate și mi-a verificat blogul. Dintr-o dată, am avut cel puțin un comentariu nou în fiecare zi, chiar și sub prima mea intrare Wren a postat ceva. Uneori erau doar câteva rânduri secrete, alteori scria tratate întregi despre cum nu se gândise niciodată înainte la percepția oamenilor grași și cum nu realizase înainte că mass-media este cea care orientează societatea într-o anumită direcție prin conținutul și reprezentările sale. Din unele dintre comentariile sale s-au dezvoltat conversații, mai întâi pe blogul meu și, la scurt timp după aceea, prin mesaje private pe Instagram. Când, în cele din urmă, am făcut schimb de numere de telefon mobil, trecusem de mult de la a vorbi despre *Bellbird la a* vorbi despre tot felul de lucruri. Mi-a povestit despre ce se întâmpla acasă, despre tatăl său, care se învinovățește atât de mult încât nu se mai poate uita în ochii lui Wren sau ai mamei sale, și despre teama lui de a nu obține o bursă și de a nu putea merge la Oxford. I-am spus cât de greu îmi este uneori să mă trezesc dimineața – nu pentru că sunt prea obosită, ci pentru că nu am puterea de a înfrunta o nouă zi – și că, în mod

ironic, exact în acele zile scriu cele mai inspirate și optimiste articole pentru blogul meu.

Este uimitor cum te potrivești cu unii oameni. Mai ales când e noapte și restul lumii doarme liniștită.

– Aș zice să începem prin a lipi cu bandă adezivă prizele, spun după o scurtă pauză și arăt spre banda adezivă din mâna lui Wren.

El doar mârâie ca răspuns.

Îmi lovesc umărul de el. El se uită la mine întrebător.

– Nu fi așa. Asta e distractiv.

– Dacă ai fi cunoscut vechea mea cameră, ai fi înțeles de ce nu-mi place aici.

– Începeți să bandajați priza de acolo, spun eu, fără să iau în seamă remarca lui. Iau pânza de zugrav și o întind pe partea lungă a camerei. Pe ea încă se mai văd câteva stropi de vopsea verde deschis și gri de la fostele noastre lucrări de renovare și îmi amintesc că mama stătea pe o scară, râzând, iar Ruby ținea spre mine o pensulă îmbibată de vopsea ca pe un pistol.

Risc să arunc o privire către Wren, care este în curs de a lipi cu bandă adezivă partea de jos a prizei.

– Știu cât de stupid trebuie să fie pentru tine că ți-ai pierdut casa, Wren, spun eu. El se oprește din mișcare pentru o clipă, dar apoi continuă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. – Dar trebuie să reușești cumva să-ți schimbi perspectiva asupra întregii situații. Altfel, vei ajunge să ai părul cărunt din cauza furiei tale.

Acum îmi aruncă o privire amuzată. – Ți se face părul gri când te enervezi din cauza a ceva?

Dau din cap și apoi mă ridic pentru a lua foaia de gardă de pe birou. – Vrei să fii singurul tip de optsprezece ani pe o rază de cinci sute de kilometri care are părul cărunt? Nu prea cred.

– Și eu care credeam că este un trend acum. Nu am citit ceva despre "look-ul de bunicuță" pe un blog?

Zâmbesc. A lăsat și un comentariu sub această intrare. Pe atunci fusesem la Londra cu mama și tata și văzusem pe stradă o tânără de acolo al cărei stil îmi plăcea nespus de mult. Purta o fustă cu flori și o bluză din denim legată în fața stomacului, dar ceea ce îmi plăcea cel mai mult la ea era coafura ei – două împletituri răsucite în sus, de un gri argintiu, și o franjură dreaptă, cu franjuri zbârcite. Fără să mai stau pe gânduri, am întrebat-o dacă ar dori să

facă o apariție pe blogul meu – și apoi am intervievat-o timp de aproximativ o oră despre coafura ei minunată.

– Aspectul de bunicuță este atunci când îți vopsești părul intenționat. De asemenea, trebuie să simțiți acest look – și nu prin faptul că sunteți într-o dispoziție proastă. Totuși, camera de aici este grozavă, spun eu, făcând un gest cu mâna care include întreaga cameră. – Trebuie doar să muncim puțin.

Wren se ridică în picioare și se uită la mine o vreme. În cele din urmă dă din cap. – Aveți dreptate. Îmi cer scuze.

– Nu trebuie să vă cereți scuze. Ar fi bine să te grăbești cu celelalte prize.

Un colț al gurii i se ridică ușor înainte de a da din cap sec și de a traversa încăperea spre următorul bar. Între timp, eu acopăr radiatoarele, care au văzut și ele zile mai bune.

Tocmai căutam pe Google dacă radiatoarele pot fi vopsite și cu vopsea normală pentru pereți, când scârțâie tare podeaua din fața camerei lui Wren.

Mă întorc spre ușă, unde se afla o femeie înaltă, care sunt sigură că este mama lui Wren. Are pielea de culoare maro închis, aceiași ochi ca și Wren și

părul scurt și șaten închis. Zâmbește cu căldură când mă zărește.

– Tu trebuie să fii Ember, spune ea și vine spre mine. Pare atât de sincer încântată să mă vadă, încât îmi întind brațele și o îmbrățișez rapid.

– Încântat de cunoștință, doamnă Fitzgerald, am spus politicos.

– Plăcerea este numai a mea. Și te rog, spune-mi Christine. Se desprinde de mine și apoi se uită curioasă în jur. Privirea ei poposește pe foaia de copertă așezată pe podea lângă mine. – Văd că te-ai apucat deja de treabă.

– Ember are viziuni mari pentru cameră, spune Wren din cealaltă parte a camerei, îndreptându-se. – Ai nevoie de ceva, mamă?

Ea clătină din cap. – Am vrut doar să te anunț că mă duc să fac niște cumpărături. Ar trebui să fie un Tesco undeva pe aici. Aveți nevoie de ceva?

Wren se gândește pentru o clipă. – Poate suc de portocale.

– S-a luat act. Altceva? Ember?

Am clătinat din cap. – Nu, mulțumesc.

Christine dădu din cap. Apoi se uită din nou înainte și înapoi între mine și Wren. – Dacă ai nevoie de ajutor la vopsit, strigă.

– S-a făcut, mamă.

Cu un ultim zâmbet cald, mama lui Wren dispare pe ușă și ne lasă din nou singuri. Mă întorc spre el.

– Mama ta e frumoasă, șoptesc eu.

– Drăguț din partea ta să spui asta. A fost fotomodel, îi răspunde el.

– Serios?

El dă din cap. – A defilat la săptămânile modei de la Paris și Milano. Dar asta a fost acum aproape douăzeci de ani.

– Wow. Trebuie să fi fost o perioadă grozavă pentru ei, spun eu, impresionat.

– Nu știu, spune Wren, ridicând din umeri. – Ea nu prea vorbește despre asta.

– De ce nu? întreb eu.

Wren lipește o ultimă bucată de bandă adezivă pe o priză, apoi se ridică și se întoarce la birou. – Cred că uneori îi este dor de viața ei de dinainte. Oricum, ea schimbă întotdeauna subiectul imediat ce acesta apare în discuție.

– Oh. Mă ridic lângă el și încep să scot restul lucrurilor din geanta mea și să le pun pe birou. – Știu asta de la tatăl meu. Nici el nu vorbește

niciodată despre perioada de dinaintea accidentului, aproape ca și cum nu ar fi existat.

Wren aduce una dintre cuvele de vopsea și o așează pe lână pictorului. Apoi trage încet capacul în sus. Fără să se uite la mine, spune: – Mama mea este într-o dispoziție atât de ciudată în acest moment.

– În ce sens?

Acceptă rola de vopsit pe care i-o întind și apoi o întoarce indecis în mână. – Se preface că nimic din toate astea nu o deranjează, dar... – Ezită o clipă. – Ieri am auzit-o plângând în baie. Pereții de aici sunt destul de subțiri.

Îmi mușc buza pe dinăuntru. – Nu cred că o astfel de schimbare este ușoară pentru nimeni, spun încet. – Sunt sigură că îi va lua puțin timp să se obișnuiască cu totul.

Pentru o clipă, Wren nu spune nimic. Apoi expiră cu o smucitură. – Urăsc când mama mea e tristă.

Pare atât de deprimat și de deznădăjduit încât aș vrea să mă duc la el și să-l îmbrățișez. Dar nu mă mișc din loc. – De fapt, e bine să plângi, pentru că astfel nu-ți mănânci durerea înăuntru.

Wren dădu din cap, chiar dacă nu părea convins.

– Poate că mama ta ar trebui să stea pe acoperiș și să plângă foarte tare pentru a scăpa de tot ce o deranjează.

Acum, colțul gurii i se ridică puțin. – Atunci probabil că i-ar speria pe vecini.

– O observație bună. Atunci va trebui să o păstreze pentru atunci când vei fi atât de bun prieten cu toți cei de aici încât nu vei mai putea să o sperii.

Am întins pensulele individuale pe birou și le-am luat pe rând pentru a decide pe care să o iau prima.

După un timp, observ că Wren se uită la mine, clătinând din cap. Zâmbetul lui se lărgește.

– Ce? întreb eu.

Privirea lui alunecă pe fața mea și deschide ușor gura. După o clipă, însă, o închide din nou și își strânge buzele cu fermitate.

– Nimic, spune el în cele din urmă și apoi dă din cap spre vasul de vopsea. – Să ne apucăm de treabă?

– Pentru asta sunt aici, nu-i așa? spun eu, iau o pensulă și mă duc la găleata de vopsea.

În tot timpul în care pictam pereții din noua cameră a lui Wren, mă întrebam în secret ce cuvinte tocmai nu a avut curajul să spună.

Ruby

Jurnalul meu arată complet diferit față de cum arăta în urmă cu o săptămână.

În timp ce întotdeauna mi-am structurat viața de zi cu zi în funcție de orarul meu, de comitetul de evenimente și de pregătirea pentru Oxford, acum nu mai am niciun motiv să mă trezesc la o anumită oră dimineața sau să îmi termin temele până la un anumit termen limită. În primele două zile, acest lucru m-a dat complet peste cap, dar apoi am decis că refuz să mă afund în mocirlă și mi-am creat fără menajamente o nouă rutină.

Îmi petrec dimineața în mica bibliotecă locală din Gormsey, unde continui să lucrez la lista de lecturi de la Oxford și, în același timp, încep să mă pregătesc pentru examenele de bacalaureat. După școală, James sau Lin vin la mine acasă și îmi pun la dispoziție materialul de învățare al lecțiilor din ziua respectivă, pe care îl prelucrez până seara, cât pot de bine pot, încercând să înțeleg tot ce s-a discutat.

Este ciudat să nu mai mergi la școală. Cu fiecare zi care trece, îmi este tot mai greu să scap de această frică insuportabilă care mi se insinuează în vene din nou și din nou de luni și care pare că aproape mă sugrumă. Mă chinuie la fiecare drum spre bibliotecă, în cele cincisprezece minute până acasă. Este prezentă atunci când stau cu familia mea și mă împiedică să adorm, chiar dacă James vorbește la telefon cu mine despre tot felul de lucruri pentru a-mi distrage atenția.

Dar nu mă voi recunoaște învins. Și refuz să accept această situație. James i-a dat un ultimatum lui Cyril și, până la expirarea acestuia, mă agăț de speranța că Lexington va afla adevărul și mă va aduce înapoi la Maxton Hall. Nu pot să mă îngrijorez acum de ceea ce se va întâmpla dacă acest lucru nu se va întâmpla. Dacă o fac, îmi văd viitorul meu explodând în ochii minții ca un balon de săpun. Și nu pot suporta asta.

Ember, pe de altă parte, îmi prezintă o nouă alternativă în fiecare zi, în cazul în care planul A *(Oxford. Mă rog.) nu* funcționează. Preferatele ei de până acum sunt Planul B (Să *aplic pentru un stagiu cu Alice Campbell pentru a lucra mai târziu la fundația ei culturală)* și Planul C (Să *las totul baltă*

și să încep un imperiu al modei cu Ember), deși este mult mai entuziasmată de Planul C decât sunt eu în acest moment.

Mă aplec pe spate și îmi întind brațele deasupra capului. Scaunele din bibliotecă, acoperite cu o țesătură gri, sunt opusul confortului. Sau stabile. În ultimele trei zile am descoperit că sunt exact două care nu se înclină, iar unuia dintre ele îi alunecă un șurub la intervale regulate. Am făcut de două ori jumătate de infarct în timp ce învățam, pentru că, din senin, scaunul s-a deplasat și am crezut că o să mă prăbușesc.

Până acum, a funcționat întotdeauna bine. Cu toate acestea, sunt destul de sigur că William, un pensionar care vizitează și el biblioteca în fiecare zi, a făcut exact aceleași cercetări despre scaune. Pentru că ori de câte ori ajunge acolo înaintea mea, a apucat deja scaunul care nu se înclină sau se prăbușește și mă privește cu o sclipire aproape răutăcioasă în ochi în timp ce eu trag resemnat unul dintre celelalte scaune la masa mea.

Oricum îmi place de el.

Când ajung la bibliotecă vineri dimineața, aflu că aceasta este închisă pentru inventar și nu se va redeschide până la prânz. Acest lucru mă zăpăcește

pentru un moment, dar în cele din urmă mă așez într-o cafenea mică cu cartea mea și îmi petrec timpul acolo. Când reapar în fața ușii, la ora trei fix, William mă așteaptă deja acolo. Pentru prima dată îmi zâmbește, lucru pe care i-l întorc cu un salut de seară, în timp ce îmi împachetez lucrurile și apoi mă retrag din micul loc de ședere. Fericită de acest mic succes, mă îndrept spre casă.

– M-am întors!", strig după ce descuie ușa.

– În bucătărie!", vine răspunsul lui tata prin retur de poștă.

Îmi scot pantofii și agăț jacheta subțire pe cuier.

– Azi William mi-a zâmbit pentru prima dată, spun în timp ce merg pe hol. – Cred că el...

Fac o pauză și clipesc.

Tatăl meu nu este singur în bucătărie.

Alături de el, la masa de lucru, se află James.

Mânecile cămășii albe îi sunt suflecate până la coate. Ține un cartof într-o mână și un decojitor în cealaltă. Tatăl meu stă lângă el și este în curs de a tăia un cartof în felii fine.

Pentru o scurtă clipă, nu sunt sigur dacă este realitate sau doar un vis foarte ciudat.

– Ce... ce faci? spun eu.

– Cartofi gratinați, revine tata fără să ridice privirea de pe planșa de tăiat.

Când mă uit mai atent la James, observ imediat că ceva nu este în regulă.

Pot vedea asta în ochii lui, în postura lui și în aura sumbră care îl înconjoară.

– Ești bine? întreb. Încerc să-mi păstrez vocea calmă, dar nu mă pot abține să nu-mi înțepenesc umerii și să nu-mi strâng degetele în jurul curelelor rucsacului.

James își curăță gâtul. Se uită la mâini, ca și cum ar fi uitat pentru o clipă ce face de fapt. Apoi își ridică din nou privirea. Colțul gurii i se mișcă puțin în sus. Nu este un zâmbet adevărat, doar o încercare insignifiantă care îmi trezește un sentiment de scufundare în stomac.

– Am vrut să te vizitez, dar nu erai acolo, răspunde el și apoi dă din cap către tata. – Așa că tatăl tău m-a angajat ca ajutor de bucătar.

Încruntându-mă, mă uit înainte și înapoi între tata și James. – Nici eu nu sunt atât de rău pe cât mă temeam, spune James, iar tata dă din cap. – Categoric. Până acum avem deja mai mulți cartofi decât piele.

În condiții normale, acest comentariu m-ar face să rânjesc, dar ceva îmi spune că nu este nimic amuzant în această situație. Felul în care James stă acolo – cu mânecile suflecate și cu părul care arată de parcă și-ar fi îngropat degetele în el de mai multe ori astăzi. Nu l-am mai văzut niciodată așa. În mod normal, el umple chiar și cele mai mari încăperi cu prezența lui, dar acum pare nesigur și ezitant. Ca și cum nici el însuși nu știe unde se află în acest moment, darămite ce să facă în continuare.

– De ce nu mergeți sus să vorbiți până când e gata cina? întreabă tata brusc. – Mi-ai fost de mare ajutor, James, dar mă pot descurca și singur cu restul.

Pentru o clipă, James ezită, dar apoi dădu din cap și îi înmână lui tata decojitorul. Pune cartoful pe planșetă, apoi se duce la chiuvetă și se spală pe mâini.

Îi arunc tatălui meu un zâmbet recunoscător. El mi-l întoarce, chiar dacă văd că are o privire îngrijorată. Nu știu dacă este îngrijorat pentru mine sau pentru James.

Aștept până când James termină, apoi urcăm împreună în camera mea. Îmi las rucsacul jos și apoi

mă întorc spre James, care s-a oprit indecis în mijlocul camerei.

Cu prudență, fac doi pași spre el. Îmi ridic privirea spre el. El îmi întoarce privirea și pare din nou că încearcă să zâmbească pentru mine.

– Nu trebuie să zâmbești dacă nu ai chef, James, șoptesc eu. Mi-e teamă că va dispărea la cel mai mic zgomot. Probabil pentru că nu l-am mai văzut niciodată așa. Nu știu ce să fac. Singurul lucru care are sens pentru mine este să-i dau timp.

– Eu am făcut-o, spune el în cele din urmă cu asprime. Își curăță gâtul. – Am părăsit *Beaufort*.

Îmi ia o clipă ca să înțeleg sensul cuvintelor sale. – Ce?" întreb, abia dacă se aude.

– L-am auzit pe tata încercând să-l mituiască pe Sutton să stea departe de Lydia. Dădu din cap, își trecu o mână prin păr. – Nu știu ce s-a întâmplat, dar ceva în mine a cedat. Mi-am dat seama cât de greșit este totul. Și că nu mai pot continua așa.

Aproape din proprie inițiativă, îmi ridic mâinile și i le pun pe șolduri.

– I-am spus că nu mai vreau să am nimic de-a face cu *Beaufort și că* îmi voi vinde acțiunile.

Îmi țin respirația.

Cu doar câteva săptămâni în urmă, James mi-a dezvăluit că se temea să-și dezamăgească mama și să-i distrugă munca de o viață dacă nu reușea să-i calce pe urme și să continue *Beaufort* în spiritul ei. Să se despartă cu totul de tatăl său a fost cel mai mare vis al lui James, dar niciodată o opțiune realistă. Oricât de mult și-ar fi dorit asta pentru el. Faptul că a făcut-o astăzi – cu toate consecințele pe care le va aduce această decizie – este de neimaginat pentru mine.

– Cum a reacționat, îi șoptesc eu.

– A spus că nu trebuie să mă întorc acasă.

O înțepătură dureroasă se face simțită în pieptul meu, mai ales când văd cât de greu îi este lui James să își păstreze calmul în acest moment. Toată culoarea i s-a scurs de pe față, iar când îi iau mâinile în ale mele, acestea sunt reci ca gheața.

– Nu mai am o familie, Ruby. Vocea i se frânge.

Îmi înfășor brațele în jurul lui.

Îi tremură umerii în timp ce îi întoarce îmbrățișarea. Se agață literalmente de mine și nu pot să nu mă gândesc la ziua în care am mers la el acasă după ce mama lui a murit și l-am ținut în brațe în timp ce plângea. Exact așa se simte acest moment.

Nu știu cât timp stăm acolo așa. Singurele sunete din încăpere sunt cele ale respirațiilor noastre, care la început vin repede și neregulat, apoi din ce în ce mai încet.

După o vreme, James se lasă puțin pe spate și se uită la mine. Obrajii îi sunt roșii, la fel ca și ochii.

– Eu... am vrut doar să te văd, spune el aspru. – Îmi pare rău că ți-am întins o ambuscadă în felul ăsta.

Îmi scutur capul într-o clipă. – Mă bucur că ai venit. Vreau să fiu acolo pentru tine.

– Când am intrat pe ușa de la *Beaufort*... James a expirat audibil. – M-am simțit atât de liberă. Ca și cum aș fi putut face orice aș fi vrut acum.

Mă uit la el întrebător.

– Dar, încet-încet, îmi dau seama ce am făcut de fapt. El înghite greu. – Și ce înseamnă asta pentru restul vieții mele.

Mă întind după mâna lui James și îl trag cu mine spre pat. După ce ne așezăm, mă întorc spre el, cu degetele mele ferm împletite cu ale lui. – Indiferent ce se întâmplă, vom trece împreună prin asta.

James se uită la mâinile noastre. Părul îi cade în frunte și aș vrea să îl trag înapoi în brațe.

– Ai nevoie de ceva? întreb eu în schimb. – Trebuie să-ți luăm lucrurile din casă?

– Nu, spune James și își drege gâtul. – Am luat imediat lucrurile cele mai importante. Mi-am luat și mașina cu mine. Și am un cont la care tatăl meu nu are acces – salariul meu de la *Beaufort a ajuns* acolo, precum și tot ce am economisit în ultimii ani. El ezită. – Mi-am luat o cameră de hotel pentru săptămâna viitoare. Foarte aproape de aici.

Simt cum îmi vin lacrimi în ochi. – Nu e nevoie să te duci la hotel, spun cu o voce înecată. – Sunt sigură că e în regulă dacă rămâi aici deocamdată.

– Nu-ți pot cere să faci asta, Ruby. Ai destule pe cap.

Am clătinat din cap. – Nu te voi lăsa să stai la hotel, nu după tot ce s-a întâmplat.

James oftează, dar înainte de a putea spune ceva, îi strâng obrajii cu mâinile mele. – Rămâi cu noi. Cu mine.

James închide ochii și se apleacă în față până când fruntea lui se sprijină de a mea. Îmi trec ușor degetele pe pielea lui.

– Te iubesc, Ruby.

La cuvintele lui blânde, închid și eu ochii.

Acest moment este special – ca și cum ar fi sfârșitul a ceva măreț și, în același timp, ca un nou început plin de speranță și posibilități. James merită această opțiune. Este cel mai curajos băiat pe care îl cunosc și sunt atât de mândră de el.

Și în timp ce ne ținem unul de celălalt, îi șoptesc exact asta la ureche, iar și iar.

9

Lydia

După ceva mai puțin de o săptămână petrecută în Beckdale, iată ce am aflat despre mătușa mea:

Întotdeauna se întâmplă ceva la ea acasă. Chiar și atunci când ea nu este acolo, vei întâlni prieteni sau colegi pe hol, purtând hârtii și cataloage despre care vor să afle părerea Ofeliei.

Mătușa mea nu te face niciodată să te simți nelalocul tău. De când sunt aici, m-a luat cu drag sub aripa ei și m-a făcut mereu conștientă că sunt dorită – chiar dacă ea este la un telefon important sau are o întâlnire cu un coleg de la una dintre filialele din *Beaufort*. Cred că aș putea chiar să fac trambulină pe patul ei noaptea și să o scot dintr-un somn adânc, iar ea tot mi-ar zâmbi cu amabilitate și m-ar saluta. Este o persoană atât de drăguță.

Ceea ce am mai aflat despre ea este că este o fană a trupei Jonas Brothers.

Da. Mătușa mea în vârstă de 42 de ani adoră ceea ce ea numește – muzică pop stridentă a celor

de la Jonas Brothers. De fiecare dată când începe o nouă melodie a băieților, mă uit neîncrezătoare la stația de conectare. Și apoi privirea mi se îndreaptă spre Ophelia, care fredonează mereu și bate cel puțin un picior în ritmul melodiei.

– Nu te uita așa, spune ea în secunda asta, fără să-și ia ochii de pe caiet. – *S. O. S*. este un clasic.

Spune acest lucru cu atâta convingere încât aproape că mă face să râd. Mă întorc repede la caietul meu de desen.

Stăm în biroul Ofeliei, ea în spatele biroului ei, eu pe unul dintre fotoliile din zona de relaxare din celălalt capăt al camerei. În ultimele zile, am urmărit-o de aici cum face schițe sau i-am ascultat convorbirile telefonice și am fost surprins să realizez cât de aglomerate sunt zilele ei normale de lucru.

Dar ceea ce admir cel mai mult este faptul că, spre deosebire de părinții mei, ea reușește nu numai să muncească de dimineața până seara, ci și să își acorde puțin timp liber din când în când. Când a stat mult timp la birou, își petrece restul zilei în grădină sau își invită prietenii la un pahar de vin. Sau stă în seră și desenează.

– Este important să creezi un echilibru între toate, a spus ea când am întrebat-o cum reușește să

facă acest lucru. – Beckdale îmi oferă liniștea de care am nevoie pentru a-mi recăpăta energia creativă.

M-am gândit mult timp la cuvintele ei și mă întreb cum se face că tata a restricționat atât de mult contactul cu mătușa noastră. Îmi amintesc cinele urâte de familie care nu se terminau niciodată bine și după care tata făcea mereu să pară că Ofelia era un spirit liber nebun și neserios, care nu ar trebui să fie lăsată să ia decizii importante. Încet, dar sigur, îmi dau seama că acest lucru nu este deloc adevărat.

Mă uit la schița la care am lucrat în ultima oră. Lecțiile mele particulare încep abia săptămâna viitoare, iar Ophelia a insistat să stau cu ea și să desenez în timpul zilei. Mi-a spus că astfel îmi va lua gândul de la lucruri. Și a mai spus: – Întotdeauna mi-au plăcut desenele tale înainte. Vreau să știu ce direcție a luat stilul tău.

La început mi-a luat un pic de efort să atrag prezența ei. De asemenea, îmi lipseau ideile. Dar acum mi se pare aproape normal să stau în fotoliu și să mâzgălesc ceva pe hârtie.

– Ruby și James vin mâine, spun după un timp și risc să arunc o privire către mătușa mea. Ea poartă o fustă albă până la podea și o cămașă din

denim legată în talie. Și-a prins părul într-un coc înalt și dezordonat, din care se desprind câteva șuvițe. Mama mea nu ar fi ieșit niciodată din casă așa, cu atât mai puțin ar fi plecat la birou, și totuși Ophelia seamănă atât de mult cu ea în acest moment, încât mă trezesc că o privesc un pic prea mult timp.

– Abia aștept să o cunosc pe Ruby, spune ea. Dacă mi-a observat privirea, nu face niciun comentariu. În schimb, ia o înghițitură din ceașca ei de cafea supradimensionată – și imediat își strâmbă fața. – O, nu, rece. Împinge ceașca departe de ea.

– Să-ți mai aduc unul? întreb, dar Ophelia îmi face semn să plec înainte să mă ridic.

– Nu, nu contează. Oricum e atât de târziu. Dacă mă apuc din nou de cafea acum, o să stau treaz jumătate de noapte din nou. Se întinde și apoi se ridică de pe scaun pentru a veni la mine.

– Lasă-mă să văd, spune ea.

Îmi împing schița spre ea. Aceasta arată o rochie de schimb – simplă și elegantă. Este genul de ținută pe care mama mea o purta cam în fiecare zi și m-am simțit ciudat de legată de ea în timp ce o desenam.

– Oh, o aud pe Ophelia spunând lângă mine, iar tonul ei îmi spune că și ea a observat asta. – E foarte drăguț.

Mă holbez la desenul meu și evit să mă uit la Ofelia.

De când sunt cu ea, nu m-a împins să mă deschid față de ea. Nu m-a întrebat despre tata și nici nu m-a abordat în legătură cu sarcina mea și, deși, pe de o parte, mă bucur că nu trebuie să vorbesc despre asta, comportamentul ei mă derutează. Mă tratează ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat și se comportă ca și cum ar fi complet normal să aștept gemeni la optsprezece ani și să locuiesc acum cu ea.

Poate că acesta este modul ei de a face față problemelor. Sau poate că vrea doar să-mi dea timp până când voi fi pregătit să vorbesc cu ea.

– Nu sunt încă sigur de culori, spun în cele din urmă. – Cumva, nimic nu mi se pare potrivit.

Simt că Ofelia mă privește tăcută din lateral o vreme, apoi mă mângâie ușor pe umăr. – Mama ta mi-a dat întotdeauna sfatul de a-mi asculta instinctele în astfel de lucruri.

Mă uit la creioanele colorate așezate pe masa din fața mea și iau unul gri deschis. Indecisă, întorc

creionul înainte și înapoi în timp ce mă gândesc la mama și mă întreb ce ar fi făcut ea în situația mea.

– Nu știam că tu și mama ați desenat împreună, spun, uitându-mă în cele din urmă la Ophelia.

– Constant, spune ea și se lasă pe fotoliul de lângă al meu.

– Ce, de exemplu? Doar haine sau și alte lucruri?

Ofelia râde încet. – Haine, în mare parte. Dar mama ta obișnuia să deseneze și benzi desenate. Unele dintre ele erau hilare.

– Serios? Nu-mi pot imagina așa ceva cu mama. Întotdeauna a fost atât de serioasă și se concentra doar pe lucrurile esențiale.

– Înainte de a călca pe urmele tatălui nostru, Cordelia era mult mai dezinvoltă și își permitea glume ocazionale. Sau două.

Încerc să-mi imaginez cum trebuie să fi arătat mama mea pe atunci: în haine casual, cu părul roșcat și ciufulit, cu un caiet de schițe în poală. În mod surprinzător, nu mi se pare atât de dificil pe cât mă așteptam. O senzație de căldură se răspândește în stomac și trebuie să-mi curăț gâtul pentru a alunga nodul care mi s-a format în gât.

– Mi-aș fi dorit să le fi trăit așa.

Între timp, muzica care încă răsună puternic din difuzoare mi se pare total greșită. Nu se potrivește cu această conversație serioasă.

– Există fotografii din acea perioadă – atât cu ea, cât și cu benzile desenate. Mama ta a lăsat toate albumele foto aici. Dacă vrei, pot să le caut pentru tine.

– Aș dori să le văd. Mulțumesc, spun eu în liniște.

Ofelia îmi împinge încet blocul de desen înainte și înapoi pe masă.

– Obișnuiam să ne imaginăm împreună ce ne-ar plăcea să facem cu *Beaufort* într-o zi, continuă ea după un timp. – Schițele pe care obișnuiai să le desenezi când erai tânără... Un zâmbet precaut îi joacă în colțurile gurii. Se uită scurt la mine. – 'Mama ta și cu mine obișnuiam să facem același lucru. O colecție de femei. Să ducem compania într-o nouă direcție.

– Ce s-a schimbat? întreb.

– L-a întâlnit pe Mortimer. Și l-a lăsat pe el și pe tatăl nostru să o convingă să nu încalce tradiția. Pentru o vreme am sperat că într-o zi se va răzgândi și mă va convinge să mă întorc la bord, dar...

Ophelia ridică din umeri. – Se pare că nu-și mai dorea asta.

Tăcerea se așterne pentru o clipă între noi și amândoi ascultăm sunetele de chitară ale melodiei actuale.

Apoi îmi voi curăța gâtul. – Credeți că mai aveți o șansă să reușiți?

– De când Cordelia... a plecat, nu mai cred în asta, nu. Ea înghite în sec. – Știai că numele meu nici măcar nu a apărut în testament?

Trag aer în piept. – Nu, nu știam asta.

Nu am fost prezent la citirea testamentului. Tata a făcut ca totul să fie rezolvat de avocatul nostru după moartea mamei, iar acest lucru a fost în regulă pentru mine. Nu voiam să știu ce-mi lăsase mama. Tot ce îmi doream era să o am înapoi.

– În schimb, i-a lăsat totul lui Mortimer. Pentru o persoană pentru care tradiția companiei era atât de importantă, ea a încălcat zeci de ani de istorie a familiei.

– Ce vrei să spui? întreb, încruntându-mă.

– De generații întregi, *Beaufort* a fost întotdeauna transmisă următoarei rude în viață. În cazul tatălui nostru, aceasta a fost Cordelia. Dar, în

cazul ei, afacerea ar fi trebuit să treacă la tine sau la mine.

– Nu-mi vine să cred, spun eu, perplexă. – De ce ar face ea așa ceva?

– Cei doi au fost o echipă imbatabilă timp de peste douăzeci de ani. Probabil că a vrut să joace la sigur că lucrurile vor continua exact așa cum își imaginaseră.

Mă pregătesc să răspund la ceva când un sunet puternic de sonerie ne face să sărim împreună. Ophelia face un gest cu mâna, care probabil că vrea să indice că discuția noastră nu s-a încheiat încă, și în același moment sare în sus și dispare în direcția ușii de la intrare.

Nici jumătate de minut mai târziu îi aud strigându-mi numele pe casa scării. Ascult. – Da?

– Aveți un vizitator!

Încruntându-mă, mă ridic în picioare. Mă uit la ceasul meu de mână. Este deja puțin peste șapte și jumătate seara. Mă întreb dacă ar putea fi Cyril. James mi-a spus că a vorbit cu el despre mine.

Și dacă el este cel care a venit? Numai ideea mă face să strâng dinții cu putere și să strâng mâna în pumn. Cobor încet scările. Dar când ajung jos și văd cine stă la ușa de la intrare, inima îmi tresare.

Nu e Cyril.
E Graham.

10

Alistair

Antrenamentul din această vineri este o groază.

James, Wren și Cyril nu apar din nou, ceea ce nu numai că pune echipa într-o dispoziție proastă, dar aproape că îl face pe antrenorul Freeman să o ia razna. Trebuie să alergăm atât de multe ture suplimentare, încât la sfârșit nu-mi mai simt picioarele și aproape că vomit. Mi-ar fi plăcut să mă duc acasă, să cad în pat și să uit toată această săptămână de rahat.

Dar apoi Roger Cree ne-a invitat pe toți la o bere la *Black Fox și,* nevrând să mai petrecem încă o seară singuri, am mers și eu.

Acest an școlar ar fi trebuit să fie cel mai bun an din viața noastră, atât pentru mine, cât și pentru băieți. Acum nu pot decât să zâmbesc cu oboseală la naivitatea tinerească de care am dat dovadă vara trecută. Pur și simplu totul s-a schimbat de atunci: Wren abia dacă ne privește în ochi de când el și familia lui s-au mutat. Cyril nu a fost la școală toată

săptămâna. James încearcă cu disperare să-i facă pe plac atât tatălui său, cât și Lydiei și lui Ruby.

Iar mie – mi-a fost frântă inima de cel mai bun prieten al meu și acum trebuie să mă descurc cu asta.

Kesh – ca și restul echipei – a venit, desigur, la pub. Stă la o masă de lemn închisă la culoare, în cealaltă parte a încăperii, împreună cu portarul nostru înlocuitor. Mi-ar plăcea atât de mult să-l ignor, dar de fiecare dată când îmi ridic privirea de la berea din mână, mă privește din ochi negri. Ca și cum nu și-ar fi întors privirea nici măcar o dată în acea seară.

Nu mă pot abține să nu mă gândesc la trecutul nostru. Simt mâinile lui Kesh, pielea lui, gura lui, îi aud vocea în urechea mea, cuvintele fără sens pe care le murmură în timp ce îl mângâi cu mâinile mele.

Nici faptul că am terminat deja a treia halbă nu mă ajută să resping gândurile.

Ori de câte ori cred că am trecut peste amintirea timpului petrecut împreună, o singură privire a lui Kesh este de ajuns pentru a readuce totul în plină intensitate. Nu știu cât timp va mai dura asta. Mai

ales dacă eu și Kesh vom continua să încercăm să ne menținem prietenia.

Pur și simplu nu pot scăpa de el. Oricât de mult aș încerca. Și cu siguranță nu atunci când se uită la mine așa peste marginea paharului său.

– Ce se întâmplă acum cu James și cu restul grupului tău? Roger îmi vorbește brusc din lateral, scoțându-mă din gânduri.

– Ce? întreb absent.

Își pune paharul pe masă, în fața mea. – Până acum mi se pare că distrugi această echipă intenționat.

Mă uit la el, încruntându-mă. – Nu știu despre ce vorbești.

– Beaufort nu mai vine aproape deloc la antrenamente pentru că preferă să stea cu comitetul de evenimente. Nu i-am mai văzut pe Fitzgerald și Vega de câteva săptămâni. Și nici măcar nu trebuie să încep cu performanța ta. Tu însuți știi cât de rău ai devenit.

Îngheț cu berea în mână. Aș vrea să o torn peste capul lui Cree. – Ce știi tu, întreb provocator. – Dacă James nu ar fi fost suspendat din echipă în semestrul trecut, tu nu ai fi intrat deloc în echipă.

Habar n-ai ce se întâmplă cu prietenii mei acum, așa că ai face bine să ai grijă ce spui.

Cree doar pufnește. – Și eu m-aș fi alăturat echipei în același mod. Să fim sinceri – toți avem probleme personale. Ăsta nu e un motiv pentru a chiuli de la antrenamente tot timpul. Vă luați cu toții prea în serios, dar nu sunteți decât niște nenorociți răsfățați cu prea mulți bani și plictiseală.

Mă ridic de pe scaun atât de brusc încât acesta se răstoarnă pe spate. Fac un pas spre Roger și sunt pe punctul de a-l apuca de rever, când cineva mă prinde de umăr din spate.

Nu trebuie să mă întorc ca să știu cine este. Dacă nu l-aș fi recunoscut după strânsoarea lui blândă, dar fermă, Kesh s-ar fi dat de gol cel târziu prin mirosul său inconfundabil. Îmi place mirosul lui Kesh. Atât de mult încât uneori îi împrumut deodorantul după antrenament cu scuza că l-am uitat pe al meu – deși nu este niciodată adevărat.

– Las-o baltă, Alistair, sună vocea lui liniștită în spatele meu.

Îi scutur mâna fără să iau în seamă privirea furioasă a lui Cree. – Retrage-ți cuvintele.

Acesta din urmă râde fără umor. – Beaufort poate organiza petreceri zile întregi, dar nu poate

ajunge la antrenamente. Un căpitan nu-și dezamăgește echipa în felul ăsta.

– Nu ai fost aici nici măcar un an și crezi că-l poți judeca pe James? Habar n-ai ce-i datorează echipa. Fără el nu am fi fost niciodată unde suntem acum.

Vocea mea este atât de puternică încât oamenii care stau imediat în jurul nostru își întrerup conversațiile și ne privesc curioși. Dar mie nu-mi pasă. Cuvintele lui Cree m-au înfuriat. Și mă înfurii și mai tare când Kesh mă atinge din nou pe umăr.

Mă întorc spre el. – Nu mă atinge, mârâi eu și mă scutur de mâna lui.

– Nici măcar nu trebuie să încep cu voi doi, continuă Cree fără milă. – Sincer, toată lumea știe până acum că tu...

Panica ce se aprinde în privirea lui Kesh mă face să acționez de una singură: Mă întorc și îmi las pumnul să se lovească de fața lui Roger Cree. Îi simt oasele lui cum se zdrobesc sub articulațiile mele când aterizează undeva între ochi și nas – sau poate pe amândouă. Cree cade la pământ cu un geamăt dureros, după care se declanșează pandemoniul. Ceilalți membri ai echipajului formează un grup în jurul nostru, Kenton îl ajută pe Cree să se ridice, iar

cineva mă trage pe mine înapoi. Dar nu am terminat încă. Vreau să mă iau din nou de el, vreau să-l fac să tacă definitiv și să nu mai vorbească de sus despre cei mai importanți oameni din viața mea.

Din păcate, nu ajung prea departe. Kesh mă târăște afară, după colțul clădirii și pe o mică alee de lângă bar. Abia acolo îmi dă drumul. Cu spatele la el, mă opresc, respirând greu și cu pumnii încleștați.

– Nu era nevoie să faci asta, rupe el tăcerea după câteva minute. De aici, muzica rock a pub-ului încă se mai aude slab. Încerc să mă concentrez doar la asta și nu la Kesh, care stă aproape în spatele meu – sau la faptul că tocmai l-am învins pe unul dintre coechipierii noștri.

Nu era nevoie să faci asta.

Se pare că eu și Kesh facem în mod constant lucruri care nu sunt cu adevărat necesare, în loc să facem ceea ce ne dorim de fapt să facem.

– Nu știu ce vrei să spun, Kesh, spun eu. Dintr-o dată mă simt complet dezumflat. Ca și cum aș fi dat tot ce aveam de dat.

Îl simt cum face un pas mai aproape, sunt conștientă de căldura trupului său din spatele meu. O senzație de furnicături mă urmărește pe șira spinării.

– Nu vreau să aud nimic. Își pune mâna pe spatele meu. Mai ezitant de data asta. Această atingere nu are nimic de-a face cu strânsoarea lui fermă de adineauri. Este familiară și tandră.

Am înghițit în sec.

– Kesh, spun eu cu avertisment.

Se apropie și mai mult, își alunecă mâna în față peste burta mea. Pieptul lui îmi atinge spatele și eu îmi țin respirația.

– Alistair, murmură el înapoi. Respirația lui fierbinte îmi atinge coaja urechii și pielea de găină mi se răspândește pe tot corpul.

– Ce faci? șoptesc eu.

Nimeni altcineva în afară de Kesh nu mă face să simt această emoție nervoasă, această furnicătură ca un curent care mă cuprinde din cap până în picioare și mă face să mă simt fără greutate.

– Nu știu, se întoarce și îmi mângâie încet burta cu mâna.

– Da, începu răgușit. Kesh scoate un sunet întrebător. Se apropie și mai mult. – Dacă nu te oprești, mă voi întoarce spre tine. O să te lipesc de perete și o să te sărut. Și ce se va întâmpla atunci, știm amândoi.

– Cred că trebuie să mă ajuți să mă ridic, murmură Keshav. Își înfășoară brațul în jurul meu mai strâns. Îi simt pieptul pe spatele meu, urcând și coborând din ce în ce mai repede – și ceva tare apăsându-mi fundul. Pulsul mi se precipită. – Ce se va întâmpla atunci, Alistair?

Am lăsat să iasă un râs înfundat. – E o încercare destul de patetică de a te strecura într-un sărut, Kesh.

Apoi îmi adun toate forțele rămase, îl apuc de braț și îl împing de pe stomacul meu. În același timp, mă întorc cu fața la el pe picioarele șubrede. Mă simt amețită din cauza adrenalinei care încă îmi străbate corpul.

Mi-ar plăcea atât de mult să mă întorc și să-l las aici. Nu mă pot pierde din nou în el, nu când știu exact ce va urma.

Dar când își ridică cu grijă mâna și o pune pe obrazul meu, nu mă pot mișca.

– Alistair, șoptește el.

Îmi doream să-mi aud numele ieșind din nou din gura lui. Atât de mult. Mintea îmi ordonă să mă întorc și să plec înainte de a fi prea târziu, dar când Kesh își coboară gura spre a mea, gândurile mele tac

și, odată cu ele, toate motivele pentru care ar fi mai bine să plec de aici.

Nu mă pot abține să nu-i întorc sărutul.

Kesh își mută gura pe a mea, la început ezitant, apoi ceva mai ferm și mai sigur. Ca din proprie inițiativă, îmi ridic mâinile spre fața lui, mângâindu-i mai întâi maxilarul, apoi gâtul, până când, în cele din urmă, i le îngrop în păr.

Kesh lasă să iasă un zgomot fără suflare. – Ce bine te simți, nu-i așa? șoptește el aproape de gura mea.

mormăi eu de acord.

– Întotdeauna ar putea fi așa.

Impactul vine cu furie și mă prinde complet cu garda jos. Dintr-o dată îmi dau seama că ne aflăm pe o alee întunecată în acest moment și că este cam opusul a ceea ce îmi doresc să fie Keshav.

Grăbită, îmi las mâinile jos și mă îndepărtez de el cu un pas. – Nu vreau să fiu aventura ta secretă, Kesh. Nu știu de câte ori trebuie să-ți spun asta.

În ochii lui Kesh apare o străfulgerare. – Nu înțeleg de ce ești atât de disperat să distrugi chestia asta împreună cu noi.

– Tu ești cel care ne distruge! Vocea mea puternică răsună pe alee. Aproape că mă aștept ca

Kesh să arunce o privire îngrijorată peste umăr să vadă dacă ne-a auzit cineva, dar nu-și întoarce privirea de la mine.

– Faptul că încă nu ai înțeles despre ce este vorba nu face decât să-mi arate cât de greșit este totul, spun eu mai încet, dar nu mai puțin amar.

– Nimic nu este în neregulă cu noi, se contrazice el.

Scuturând din cap, mă uit la el. – Kesh. Haideți.

– De asta te-ai despărțit de el? întreabă el. Până acum pare la fel de frustrat ca și mine. – Pentru că tu crezi că asta nu înseamnă pentru mine la fel de mult ca pentru tine?

Expir cu resemnare. – Dacă nici măcar nu sunteți cu adevărat împreună, nu poți să spui că e o "despărțire".

Închide ochii și respiră adânc de două ori. Este evident că se luptă pentru a-și păstra calmul.

– Nu ești pregătită pentru o relație, spun eu, simțind cum îmi urcă căldura pe gât. – Și asta e în regulă. Dar pentru mine e diferit.

Kesh face un pas spre mine, cu o privire rugătoare în ochi. Nu l-am văzut niciodată așa. Întotdeauna este atât de închis, nu arată nimănui – nici măcar mie – ce se întâmplă cu adevărat în

interiorul lui. Dar în acest moment, disperarea lui este atât de clară, atât de copleșitoare, încât o pot simți la propriu.

– Știu cum a fost cu părinții tăi. Eu... – Se întrerupe și expiră brusc. – Sunt doar speriată.

– Știu, am cârâit.

Să le mărturisesc părinților mei a fost cel mai dificil lucru pe care l-am făcut vreodată. Dar nu am avut altă opțiune. Am vrut să pot fi în sfârșit persoana care am fost întotdeauna în adâncul sufletului meu. Și asta includea și prezentarea acelei persoane părinților mei. Nu mi-a păsat care ar fi fost consecințele la momentul respectiv. A fost ca o lovitură eliberatoare.

Până când am văzut dezamăgirea de pe fața tatălui meu și lacrimile din ochii mamei. Până când s-au comportat cu totul altfel față de mine decât înainte, iar eu am preferat să-mi petrec timpul cu prietenii mei pentru că nu mai suportam să stau acasă.

Nu vreau să fiu cea care îl împinge pe Kesh în ceva pentru care nu e pregătit. Eu sunt prietenul lui. Indiferent ce s-a întâmplat între noi, treaba mea este să fiu alături de el, indiferent de ceea ce decide.

Chiar dacă nu le va spune niciodată părinților săi, ar trebui să-l sprijin.

Și aici este problema.

Vreau mai mult decât săruturi secrete și promisiuni șoptite care oricum nu pot fi ținute, dar Kesh nu-mi poate oferi asta în acest moment. Această seară m-a făcut să conștientizez încă o dată acest lucru. Această conștientizare nu este nouă, dar doare de fiecare dată un pic mai mult. Pentru că este prietenul meu și îmi dau seama cum îl pierd și mai mult decât am pierdut deja. Și, mai ales, pentru că sunt îndrăgostită de el și nu știu cum naiba să mă opresc.

O senzație de arsură îmi intră în ochi la acest gând. Înghit în sec și clipesc de mai multe ori pentru a o face să înceteze.

– Alistair…, murmură Kesh și face un pas spre mine.

Scutur din cap și mă uit în jos la vârfurile pantofilor mei.

Nu-i pot cere să facă publică relația noastră.

Nu-mi poate cere să le ascund de public.

Asta nu va duce nicăieri cu noi. Amândoi știm asta.

Mă uit din nou la fața lui Kesh, îmi las privirea să se plimbe de la pomeții lui la umbra ușoară a bărbii și până la buze.

Mă uit în ochii lui întunecați. Și apoi fac ceea ce ar fi trebuit să fac mult mai devreme: Am tăiat din rădăcină restul speranței.

– Poate că ar trebui să stăm departe unul de celălalt în viitor.

Toate culorile se scurg de pe fața lui Kesh. – Alistair -

Înainte de a-mi putea regreta decizia, mă întorc și plec.

Graham

Lydia își mări ochii când mă zări.

– Ce cauți aici? întreabă ea, abia dacă se aude.

Deschid gura pentru a-i răspunde, dar după o clipă o închid din nou. Nu pot decât să stau și să o privesc în timp ce degetele mele se strâng în jurul buchetului de flori din mână.

Sunt atât de multe lucruri pe care aș vrea să i le spun, dar în acest moment nu pot spune nimic.

Poate că e vorba de emoție. Sau faptul că nu sunt sigură că mai vrem același lucru. Acum o săptămână credeam că am rezolvat lucrurile între

noi, dar apoi tatăl ei a intervenit și acum habar nu am cum stăm.

În sfârșit vreau să fiu bărbatul pe care Lydia îl merită. Bărbatul pe care l-a întâlnit în prima vară. Dar dacă ea nu mă mai vrea? Dacă a ajuns la concluzia că îi este mult mai bine fără mine?

– Trebuia să te văd, spun după un timp.

Lydia continuă să se holbeze la mine.

– Doriți să intrați? intervine doamna Beaufort și face un pas în lateral.

În loc să răspund, îi arunc Lydiei o privire întrebătoare.

Secundele care trec par o jumătate de veșnicie. În cele din urmă, Lydia dă încet din cap. Îmi curăț gâtul și urc ultimele două trepte în casă.

– De ce nu te duci în seră, îi spune doamna Beaufort Lydiei. – O să pun niște ceai pentru noi.

O urmez pe Lydia prin hol, ajungând într-un living mare și de acolo, prin două uși duble, într-o seră cu aspect confortabil. Lydia apasă pe un întrerupător în timp ce trec, iar în clipa următoare nenumărate lămpi mici se aprind în podeaua de lemn. Prin ferestre pot vedea peisajul care înconjoară proprietatea Ofeliei Beaufort. Știam din poveștile Lydiei că locuiește într-o zonă izolată, dar

nu mi-am dat seama că nu există absolut nimic pe o rază de opt kilometri, cu excepția unei mici benzinării.

– Acestea sunt pentru tine, spun cu stângăcie și îi înmânez florile.

Lydia acceptă buchetul roz de trandafiri, gerbera și crizanteme și îl ridică la față. O urmă de zâmbet îi joacă în jurul buzelor în timp ce îl miroase. Gâtul mi se usucă și mă întreb dacă îmi interpretează corect gestul. Dacă înțelege cât de mult înseamnă acest moment pentru mine. Pentru că este prima dată când îi ofer un cadou fără să arunc mai întâi o privire îngrijorată peste umăr, de teamă că cineva ne-ar putea urmări.

Lydia se uită la buchet pentru încă o clipire, apoi își drege glasul. – Mulțumesc.

După aceea, domnește din nou tăcerea. Vreau să mă uit prin cameră, dar îmi este imposibil să-mi iau ochii de la Lydia. Poartă o cămașă supradimensionată de culoare albastru deschis și jambiere negre strălucitoare. Părul îi este legat într-un nod dezordonat, cu câteva șuvițe care îi ies în afară sau îi cad pe față. Nu arată ca Lydia pe care o cunosc, iar faptul că nu am văzut-o niciodată așa mă face să realizez cât de puțin timp am petrecut

împreună până acum – și toate lucrurile pe care încă vreau să le mai discut cu ea.

Tocmai când tăcerea dintre noi amenința să devină insuportabilă, Lydia arată spre canapeaua din piele maro închis din mijlocul camerei. Se îndreaptă spre ea și se așează. În timp ce așează cu grijă florile pe măsuța de cafea din fața ei, văd cât de puternic îi tremură degetele.

Urăsc că ea simte așa ceva pentru mine.

Ezitant, mă duc la ea, dar nu iau loc pe canapea, ci pe un fotoliu care se află în diagonală lângă ea.

– Am fost atât de îngrijorată pentru tine, spun eu încet. – Nu poți să-mi scrii un astfel de e-mail și apoi să dispari de pe fața pământului.

Pielea scârțâie sub greutatea mea. Îmi odihnesc un braț pe spătar și mă întorc într-o parte, astfel încât să mă pot uita direct la Lydia. Ea are ambele mâini sprijinite pe coapse.

– Știu.

Simt că între noi există un zid gros de beton pe care niciunul dintre noi nu știe cum să îl spargă. Acum o săptămână credeam că am putea fi împreună dacă aș fi făcut în sfârșit pasul cel mare și aș fi părăsit Maxton Hall. Dintr-o dată nu mai sunt atât de sigură.

– Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat? întreb eu.

Lydia îmi evită privirea și se uită la mâinile ei. Își mângâie jambierele, își netezește bluza.

– Lydia, îi șoptesc când nu răspunde. Îi rostesc doar numele, dar încerc să pun totul în el: sentimentele mele pentru ea și încrederea pe care încă o am în amândoi.

Întrebător, își ridică din nou privirea. Văd că în ochii ei strălucesc lacrimi.

– Poți să-mi spui orice. Nu contează ce este. Și indiferent cu ce te-a amenințat tatăl tău: Nu voi pleca dacă nu vrei să plec. Nu mă voi mai preface că nu ne cunoaștem. Am vorbit serios când ți-am spus la balul de primăvară. Vreau să fiu cu tine.

Primele lacrimi se desprind din colțurile ochilor ei. Instantaneu, alunec de pe scaunul fotoliului și îngenunchez în fața ei.

Își ține capul plecat, lacrimile îi curg pe față și i se preling pe picioare. Cu grijă, întind mâna și îi mângâi cu degetul mare obrazul umed.

– Îmi pare rău, spune ea cu o voce tremurândă.

– Nu ai făcut nimic rău, o contrazic și acum îmi duc mâna până la obrazul ei.

– Te-am târât în mizeria mea încă de la început. Din prima clipă nu am fost decât o povară pentru

tine. Și acum ți-ai pierdut slujba din cauza mea. Am stricat totul, Graham.

Scutur energic din cap și îi pun și a doua mână pe față. Aștept până când se uită din nou la mine.

– Nu ai stricat nimic. Dimpotrivă, oricum aș fi căutat altceva. Doar pentru că lucrurile au decurs așa, nu înseamnă neapărat că e rău.

Lydia clătină din cap. Văzând-o așa, aproape că mă omoară.

– Îmi pare rău că nu am fost alături de tine când ai avut cea mai mare nevoie de mine. Dacă mă lași, voi fi mereu alături de tine acum.

– Nu spune asta, spune Lydia cu ezitare și se uită la mine cu ochii încețoșați de lacrimi.

– Vorbesc serios, îi șoptesc urgent și continui să-i șterg lacrimile cu degetele. – Nu ai de ce să te temi.

Ea înghite greu. Întregul ei corp se încordează deodată. – Da, există.

– Atunci vorbește cu mine despre asta, îi răspund eu liniștit.

– Ar fi trebuit să-ți spun de mult, șoptește Lydia, iar în ochii ei verzi-albaștri și triști pot vedea aceeași teamă care se reflectă în întreaga ei

atitudine. – O să... – Își drege gâtul. – Îți va destrăma viața și mai mult decât este deja.

Gura și gâtul mi se usucă. Treptat, panica ei se răsfrânge asupra mea, însă nu-mi pot imagina că ceea ce vrea să-mi spună este mai rău decât tot ce am trecut deja împreună.

– Ce, Lydia?

Se uită la mine printre genele umede. Pot vedea momentul exact în care se hotărăște să rostească cuvintele.

– Sunt însărcinată.

Degetele mele îngheață pe obrajii Lydiei.

– Spun, abia dacă se aude.

– Sunt însărcinată, repetă ea... – Cu gemeni.

Mă uit fix la ea. Presiunea se acumulează în pieptul meu, crescând și crescând până când simt că o să explodez în orice moment. Cuvintele Lydiei se repetă în capul meu și, treptat, se unesc pentru a forma o imagine care aproape că îmi taie respirația.

– Serios?

Ea dă din cap. Cred că nu respiră – la fel ca mine.

Cele mai diverse sentimente mă străbat. Nu le pot controla, așa cum nu pot controla nici gândurile care îmi trec prin cap. Fără ezitare, mă aplec înainte

și îmi apăs buzele pe fruntea Lydiei. Un plâns îi scapă din gât, iar eu o trag la mine și o strâng în brațe. Nu există întrebări, nu există limite sau orice altceva care să intre în discuție pentru mine în această secundă. O legăn ușor în brațele mele.

– Mi-a fost atât de frică să-ți spun, șoptește ea înecată.

Am dat din cap.

În această secundă, nu-i pot da drumul. Chiar dacă această veste ar fi trebuit probabil să mă scoată din drum, tocmai s-a întâmplat contrariul: Am simțit în adâncul sufletului meu cum totul în viața mea s-a așezat la locul lui de la un moment la altul. Incertitudinea și frica pe care le simțeam cu doar câteva minute în urmă au dispărut; în schimb, bucuria și entuziasmul mă străbat acum, făcându-mă să mă simt amețită pentru că inspir și expir mult prea repede.

Mă detașez de Lydia. Încă îngenuncheat în fața ei pe podea, cu mâinile înfășurate în jurul brațelor ei, mă uit la ea și îi spun cu o voce tremurândă: – Tocmai m-ai făcut foarte fericit.

Neîncrederea îi intră în ochii strălucitori. Ea clipește de două ori.

În clipa următoare își înfășoară brațele în jurul gâtului meu. Îi întorc îmbrățișarea, o trag pe Lydia cât pot de aproape și o țin în brațe – secunde, minute, o eternitate.

Nu pot spune cât timp am rămas în această poziție, știu doar că este unul dintre cele mai frumoase momente din viața mea.

– Ar fi trebuit să-ți spun mult mai devreme, șoptește Lydia după un timp și se apleacă puțin pe spate, dar fără să-și elibereze brațele de pe gâtul meu.

– Când ai aflat? întreb.

– Din noiembrie.

Închid ochii pentru o clipă. – Oh, Lydia.

– Nu știam ce să fac, șoptește ea din nou, dar eu scutur imediat din cap.

– Știind că ți-a fost atât de teamă de reacția mea... Expir tremurând. – ... mă omoară. Mă uit cu putere în ochii ei. – Pentru că este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Încet, aproape imperceptibil, colțurile gurii i se ridică.

Îmi trec ușor mâna pe spatele ei.

– Nu știu ce să fac de aici încolo, Graham.

– Nici eu nu știu. Dar putem afla. Împreună, spun eu. – O să ne dăm seama.

Lydia își trece degetele pe ceafă. Un ușor fior mă străbate în timp ce degetele ei se deplasează mai departe pe maxilarul meu și pe barba de pe bărbie.

– Mă bucur atât de mult că ești aici, șoptește ea. Privirea ei se plimbă pentru scurt timp spre gura mea, apoi din nou spre ochii mei. Din nou în jos. În clipa următoare se apleacă în față, foarte încet. Închid ochii și mă întâlnesc cu ea la jumătatea drumului.

Când buzele noastre se întâlnesc, e ca și cum un fulger mă lovește în stomac.

Sunt nenumărate lucruri despre care trebuie să vorbim urgent. Dar acest sărut este ca o promisiune. Promite că vom lăsa trecutul în urma noastră. Și că ceva nou începe pentru noi în acest moment.

11

Ruby

Sâmbătă dimineața, cobor ca de obicei ca să-l ajut pe tata cu micul dejun, dar mai întâi mă uit cu atenție în sufragerie să văd dacă James s-a trezit deja. Cearșafurile, plapuma și perna sunt împăturite frumos în mijlocul canapelei, dar nu există niciun semn de James. Mă întorc și mă îndrept spre bucătărie, unde mă opresc surprinsă în pragul ușii.

James este singur. Stă în picioare la suprafața de lucru și stoarce portocale. Părul său pare să fie încă umed de la duș și poartă blugi închiși la culoare și un tricou alb care îi accentuează umerii. Îi privesc brațul încordat în timp ce apasă o jumătate de portocală pe storcător și înghit în sec. Este ceva intim în felul în care stă în bucătăria noastră pregătind micul dejun.

Cred că m-aș putea obișnui cu vederea ei. La fel cum m-aș putea obișnui să petrec serile cu el pe canapea și să vorbim până târziu în noapte, așa cum am făcut ieri.

Cât de discret posibil, traversez camera. Îl îmbrățișez pe James pe la spate și îmi înfășor brațele în jurul stomacului său. Se crispează scurt, probabil pentru că este speriat, dar după o scurtă clipă se relaxează din nou.

– Bună dimineața, șoptesc eu.

James se întoarce spre mine și zâmbește ironic.
– Bună dimineața, spune el la fel de liniștit. Apoi se apleacă spre mine și își apasă ușor buzele pe ale mele. Sărutul are gust de portocale și eu oftez, sprijinindu-mă de James până când spatele lui lovește blatul. El mă prinde de șold și mă trage și mai aproape de el.

Stomacul lui se simte tare pe al meu și sunt pe punctul de a-mi strecura mâna sub cămașa lui când îl aud pe tata intrând în bucătărie.

James sare de lângă mine și, în același timp, mă întind înainte în căutarea unui punct de sprijin și mă lovesc de o carafă, din care sucul se revarsă instantaneu și aterizează într-o mică baltă portocalie pe blatul de lucru.

– Bună dimineața, voi doi, spune tata în spatele meu. Îi arunc lui James o privire deoparte și trebuie să-mi strâng buzele ca să mă abțin să nu râd. Stă

acolo ca un soldat, cu umerii înțepeniți și obrajii înroșiți.

– Eu... am vrut să pregătesc micul dejun, spune el, arătând superfluu spre balta de suc de portocale.

Tata doar dă din cap. Ochii îi sclipesc de amuzament. Știe exact că James are un respect nebunesc pentru el – și profită cu nerușinare de asta, ceea ce este rău, dar și destul de amuzant în același timp.

Momentul se prelungește timp de câteva secunde, până când, în sfârșit, tatei i se face milă de James. – Vrei ouă omletă? întreabă el.

– Cu plăcere, spun eu, iar James murmură și el de acord. Apoi șterg mica baltă de suc și încep să pun masa.

James, între timp, se apucă să stoarcă jumătățile de portocale rămase.

– Ai dormit bine? îl întreabă tata.

– Da. Canapeaua este foarte confortabilă. Vă mulțumesc din nou.

Tata doar o respinge.

După ce mama a venit acasă și i-am spus ce s-a întâmplat, nici măcar nu a stat pe gânduri, ci i-a propus imediat lui James să stea cu noi până când lucrurile cu tatăl său se vor clarifica. I-am zâmbit

recunoscător, dar numai până în momentul în care m-a luat puțin deoparte și mi-a spus cu o expresie serioasă că are încredere în noi și că ar fi bine să nu abuzez de această încredere. După aceea, nu am putut să o privesc în ochi timp de o jumătate de oră.

– James și cu mine mergem la Lydia astăzi după micul dejun, tată, spun eu.

– Aveți nevoie de mașină?

Am clătinat din cap. – Nu, o luăm pe cea de la James.

– Foarte bine, pentru că eu și mama ta trebuia să facem niște comisioane astăzi. Tata deschide sertarul din dreapta sa și scoate o tigaie, pe care o așează pe aragazul din fața sa.

– Tatăl tău a așteptat toată săptămâna să meargă astăzi să cumpere cuțite noi, spune mama, care intră în bucătărie în acest moment. – Bună dimineața, voi doi.

– Bună dimineața, James și eu răspundem în același timp.

Mama scoate un scaun de sub masă și se așează. Se uită prin bucătărie. – Este suc proaspăt de portocale?

James dădu din cap și îi întinse un pahar plin. – Poftim.

– Deci, spune mama, privindu-mă cu sprâncenele ridicate. – M-aș putea obișnui cu asta.

Fără să-mi iau ochii de la James, spun încet: – Și eu.

James

– Care este culoarea ta preferată?

Nu-mi vine să cred că aceasta este întrebarea pe care Ruby a ales-o pentru mine. În același timp, însă, sunt surprinsă că nu a pus-o mult mai devreme – este atât de tipic pentru Ruby încât trebuie să zâmbesc.

– Dacă trebuie să te gândești atât de mult, înseamnă că nu e culoarea ta preferată, remarcă ea când nu-i răspund imediat.

Mă uit prin parbriz la drumul din față. Conducem deja de aproximativ o oră și jumătate și mai avem puțin de jumătate de drum. Este ciudat să conduc singură o distanță atât de lungă, dar, în același timp, rareori m-am simțit atât de confortabil ca în acest moment, cu Ruby lângă mine.

Deja aseară am început să ne punem întrebări unul altuia și îmi place cât de inconștient putem vorbi unul cu celălalt în ciuda tuturor lucrurilor.

– Verde, am spus în cele din urmă.

Arunc o privire rapidă în lateral și văd cum își încrețește ușor nasul. Se pare că nu este mulțumită de răspunsul meu. – Există sute de mii de nuanțe diferite de verde. Trebuie să fii puțin mai specific.

Ridic din umeri pentru că nu pot răspunde – The Green of Your Eyes fără să vomit pe bordul mașinii imediat după aceea. Dar ăsta e adevărul. Înainte de a o cunoaște pe Ruby, nu aveam o culoare preferată.

Este acum.

– Acel frumos verde vomă, îi răspund în schimb, dând din cap spre poala ei, unde se află rucsacul ei. Deși Ruby nu are cum să fi împachetat mai mult decât mine, care am mai adus tot felul de lucruri din camera Lydiei, acesta pare să fie plin până la refuz.

– Hei! Rucsacul meu m-a servit bine de ani de zile, lasă-l în pace.

– Ember a spus în această dimineață că îl folosești de la grădiniță.

– Nu este deloc adevărat, spune ea supărată. – El are doar șase ani.

– Poate că am înțeles greșit și a spus că ghiozdanul este atât de vechi încât ar putea merge la grădiniță.

Apoi îmi scoate limba. În acel moment, dorința de a o săruta este atât de puternică, încât trebuie să strâng mai tare volanul pentru a mă împiedica să mă întind spre ea.

Deși încerc să-mi stăpânesc gândurile, nu reușesc. Chiar dacă Ruby stă chiar lângă mine – îmi este dor de ea. Noaptea trecută aproape că m-a înnebunit. Mi-am petrecut-o stând treaz, încercând convulsiv să *nu mă* gândesc la faptul că prietena mea se află la doar câțiva pași de mine, purtând doar o pijama scurtă, cu buline cu buline.

Mă voi duce în iad pentru gândurile care au urmat.

– Dacă vrei, poți să iei James înapoi, sugerez eu răgușit, fără să-mi iau ochii de la drumul de țară. Mă concentrez pe vuietul motorului și pe câmpurile verzi și dealurile care trec pe lângă mine.

Orice pentru a-mi distrage atenția de la faptul că pantalonii mei au devenit mai strâmți la între picioare pentru că imaginația mea a luat din nou o direcție indecentă.

– Ar fi grozav, spune ea, părând brusc atât de abătută încât gândurile mele murdare se sting instantaneu. – Oricum, nu am nevoie de un ghiozdan pentru moment.

– James este un jucător universal. O puteți folosi pentru orice. În plus, sunt sigur că te vei întoarce la Maxton Hall cel târziu săptămâna viitoare.

Asta cel puțin îi stârnește un zâmbet și văd cu coada ochiului cum umerii ei se relaxează puțin.

– Aveți dreptate. Poate că geanta nu e chiar o idee rea.

– Ideile mele nu sunt niciodată rele, Ruby Bell.

Ea pufnește încet și sună suspect de asemănător cu un râs. Triumful îmi inundă abdomenul.

Mă bucur atât de mult că putem avea în sfârșit acest lucru – să putem petrece o sâmbătă împreună și să fim apropiați fără ca cineva să ne despartă, fie că e vorba de Cyril, de tatăl meu, de părinții lui Ruby sau de orice altceva din lume. Pare un vis faptul că Ruby m-a lăsat să revin în viața ei, în ciuda a tot ce s-a întâmplat.

– Știi la ce mă gândeam chiar acum? întrebă ea brusc.

– Hm?

– E atât de ciudat să te văd conducând singur, spune ea, amuzată. – Te știu doar mâncând sau bând pe bancheta din spate a limuzinei tale.

Acum eu sunt cel care sforăie.

– Nici măcar nu știam că ai o mașină.

– Am primit-o cadou pentru permisul de conducere, spun eu. – Dar ca să fiu sincer, a stat în garaj în cea mai mare parte a timpului.

– Nu-ți place? întreabă Ruby și se uită în interiorul coupé-ului negru.

– Nu e vorba de asta, răspund eu cu întârziere. – Percy ne-a condus pe Lydia și pe mine încă de când eram copii. Abia îmi amintesc zilele în care nu l-am văzut. Iar acum...

– Și acum?

Ridic din umeri. – Acum nu mă mai conduce.

– Ești în contact cu el? întreabă Ruby cu prudență, iar eu dau din cap.

– Nu.

– De ce nu?

– Să mă conducă era treaba lui. Îmi imaginez că nu vrea să mai audă nimic de la mine.

– Chiar crezi asta? întrebă sceptic Ruby. Când eu doar ridic din umeri, ea spune: – Vă cunoaște pe tine și pe Lydia de când v-ați născut. Sunt sigură că așa simte el, mai ales după tot ce s-a întâmplat.

– Crezi?

Își ia un moment pentru a căuta cuvintele potrivite. – Când m-a dus cu mașina la Pemwick,

acum câteva săptămâni, am vorbit pe scurt despre mama ta. Mi s-a părut că a fost foarte afectat de moartea ei.

Nu vreau să-mi fac griji pentru asta. Nu – *nu pot să-mi fac griji pentru asta*. Nu poate fi o altă persoană pentru care să îmi fac griji.

Ruby se uită la mine din lateral pentru o vreme. Mă aștept deja să nu renunțe la subiect atât de ușor, dar apoi își pune mâna peste a mea pe maneta de viteze.

– Pari obosit, observă ea. – Chiar ești de acord cu canapeaua?

– Este mai mult decât bine, spun sincer. Faptul că nu am închis aproape deloc ochii nu a fost vina canapelei.

– Dacă te doare spatele, pot să dorm cu Ember și să te las în patul meu.

Am înghițit în sec. O noapte în patul lui Ruby, înconjurată de mirosul ei și de lucrurile la care ține, știind că suntem despărțiți doar de un zid? Cred că nu.

– Îmi place canapeaua dumneavoastră, spun eu cu mai multă energie decât era necesar. – Nu vă faceți griji în privința asta. La urma urmei, nu este rândul meu să pun întrebări?

– Oh. Da.

Cu coada ochiului o văd pe Ruby cum se ridică puțin în picioare. Trebuie să-mi înăbuș un zâmbet.

– Bine... Care este animalul tău preferat?

– Pinguini, spune Ruby fără să stea pe gânduri.

– Pinguini?

Ea dă din cap. – Categoric, da. Arată ca și cum ar purta niște haine mici de coadă. De asemenea, sunt total romantice și trăiesc cu partenerul lor pentru totdeauna, odată ce l-au găsit.

– Serios?

– Da, nu-i așa că e interesant? Prin urmare – ca să fim sinceri, trebuie să spunem că își caută un nou partener dacă nu îl regăsesc pe cel vechi după perioada de iarnă. Dar, în rest, trăiesc în monogamie. Și își fac cadouri unul altuia. Asta e foarte drăguț.

– Cadouri? Ce, de exemplu?

– Pietricele mici. De fapt, sunt îngropate sub gheață. Și e foarte obositor să scoți una. Așa că e un mare semn de iubire când primești una ca pinguin.

Îi arunc lui Ruby o privire deoparte. – Cred că înțeleg ce-ți place la ei.

– Ember și cu mine am urmărit odată un documentar despre o pereche de pinguini. Ne-a făcut pe amândoi să plângem.

Scutur din cap râzând.

– E din nou rândul meu, spune Ruby. – Numește un loc unde ți-ar plăcea să fii sărutată.

Râsul meu a lăsat loc unui zâmbet blând. – Aceasta nu este o întrebare.

Ea oftează. – Unde ai vrea să fii sărutată?

– De la tine? De peste tot.

– James, mă admonestează ea, dar când mă uit în direcția ei, văd că zâmbește.

– Lăsați-mă să mă gândesc puțin.

Sunt atât de multe locuri în care încă vreau să merg cu Ruby, atât de multe lucruri pe care nu le-am împărtășit încă și pe care vreau să le experimentez cu ea în viitor.

Ideea viitorului nostru împreună îmi face inima să bată mai repede. Îl văd clar în mintea mea: Ruby și cu mine într-un apartament în care locuim împreună, un sărut cotidian și totuși romantic. Este plin de sentimente profunde și de o familiaritate care a crescut de-a lungul anilor. Imaginea îmi trimite un fior plăcut prin corp.

Ăsta e genul de sărut pe care mi-l doresc.

Dar știu că acum nu este momentul potrivit pentru a-i spune ceva atât de important.

– Eram serios peste tot, spun după un timp. – Dar nu m-ar deranja un sărut într-o bibliotecă. Înconjurați de cărți, în secret, dar în același timp în public... cred că ar avea ceva.

– Hm.

– Nu pari mulțumit de răspunsul meu.

– Mă așteptam să spui ceva de genul "Pe un iaht, sub o ploaie de stele" sau ceva de genul acesta.

– Pe un iaht pe o ploaie înstelată? Vorbești serios?

Mă lovește ușor în partea superioară a brațului.
– Ce știu eu ce se întâmplă în capul tău.

– Ce ați răspunde, întreb?

Se gândește o vreme. Simt momentul în care se decide asupra unui răspuns. Atmosfera din mașină este mult mai încărcată de la o secundă la alta.

– Vreau să fiu sărutată din nou în Oxford, spune ea încet.

Nu mă pot abține să nu mă gândesc la noaptea noastră împreună în Oxford. Cum Ruby a țipat la mine și apoi m-a apucat. Cum am intrat pe ușă și am căzut pe pat. Felul în care și-a îngropat mâinile în părul meu.

Trebuie să-mi curăț gâtul. – Un sărut în Oxford, spun aspru. – Este notat.

În acel moment, am hotărât cu fermitate să-i îndeplinesc această dorință.

12

Ruby

– Obișnuiam să ne jucăm aici, ne spune James în timp ce coborâm din mașină și mergem pe aleea largă de pietriș din parcare până la ușa din față.

– Poți să te antrenezi pentru un maraton aici, spun eu și mă uit în jur cu uimire.

În dreapta și în stânga noastră se află o pajiște largă, cu mai mulți cireși, majoritatea încă goi, dar cu frunze verzi pe ici, pe colo. Terenul proprietății de la țară a Ofeliei este imens, ca să nu mai vorbim de conacul care se profilează în fața noastră. Este o clădire din secolul al XVIII-lea, nu foarte diferită de casa familiei Beaufort, dar mult mai prietenoasă și mai primitoare datorită numeroaselor straturi de flori și arbuști înfloriți plantați în jurul zidurilor.

– Obișnuiam să venim aici foarte des, dar în ultimii ani a devenit din ce în ce mai puțin", spune James. – Mama mi-a spus odată că Ofelia nu a fost deloc fericită când această proprietate i-a fost cedată, pentru că asta însemna și că de atunci încolo

trebuia să nu se mai implice în afacerile din *Beaufort*. Îmi amintesc cinele de familie în care încerca să-i convingă pe mama și pe tata să o aducă înapoi la bord. Odată s-a ajuns la punctul în care ea a ieșit din cameră plângând, pentru că situația s-a agravat. După aceea, nu am mai venit aproape niciodată aici și am văzut-o doar la noi acasă sau la întâlniri de afaceri la Londra. Îi arunc lui James o privire deoparte. – Trebuie să fie teribil să vrei să te implici, dar să fii exclus atât de intransigent.

Pentru o clipă mergem unul lângă altul în tăcere, apoi James expiră audibil. – Pe de o parte am amintiri foarte frumoase despre acest loc, pe de altă parte trebuie să mă gândesc la momentele în care tata și Ofelia s-au bătut între ei. Nu știu ce să simt acum.

James se uită drept înainte, pierdut în gânduri. Îmi dau seama că încearcă să nu lase să se vadă cât de aproape este de el toată această situație. Dar nu mă poate păcăli și știe asta.

În timp ce ne oprim în fața ușii impresionante, îi iau mâna și îi zâmbesc încurajator.

Îmi întoarce zâmbetul, respiră adânc și apasă pe sonerie.

În momentul în care aud gongul puternic răsunând în interiorul casei, îmi dau brusc seama cât de emoționată sunt. În tot acest timp m-am gândit la James și Lydia, uitând că nu o cunosc deloc pe mătușa lor.

Sper că e drăguță, cred.

Când James vorbea despre mătușa lui în ultimele zile, era imposibil să nu auzi că ea era importantă pentru el. Nu cred că aș putea suporta ca o altă parte a familiei Beaufort să nu mă suporte – mai ales una a cărei opinie James o apreciază foarte mult.

Ușa se deschide cu un scârțâit puternic, iar eu îmi țin respirația.

– James, Ruby, ne strigă o femeie într-o salopetă verde închis și ne salută. Arată exact ca Cordelia Beaufort. Doar dacă te uiți mai atent poți vedea diferențele dintre ea și mama lui James. Fața ei pare mai blândă și mai tânără, ceea ce reiese mai ales din zâmbetul larg cu care ne întâmpină. – Ce bine că ați reușit să ajungeți.

James face un pas înainte și o îmbrățișează rapid pe Ophelia. – Ea este Ruby, spune el apoi. Îmi pune o mână în partea de jos a spatelui. – Ruby, ea este mătușa mea Ophelia.

– Sunt foarte fericită să te cunosc în sfârșit, Ruby, spune Ophelia și îmi întinde mâna ca să o strâng.

Îl apuc cu recunoștință – Și eu simt la fel, îi răspund.

Ofelia ne face semn să intrăm în casă. – Intră, micul dejun este gata pentru tine.

O urmăm printr-un hol lung și mă uit curioasă în jur. Și înăuntru, casa pare primitoare și veselă, cu tablouri abstracte, moderne și tapet colorat. Mă simt imediat ca acasă aici.

– Am auzit că îți place să citești manele, Ruby, spune Ophelia brusc, iar eu o privesc surprinsă.

– Da, așa este, răspund eu.

– Te uiți și tu la anime? întreabă Ophelia.

Îi ajung din urmă pe ea și pe James și dau din cap. – Îmi plac anime-urile.

– Am o slăbiciune pentru filmele de animație și am vrut să încerc să mă apuc de anime în curând. Din păcate, acesta este un lucru care mi-a scăpat complet până acum. Poate îmi puteți recomanda câteva.

Mă uit la ea. – Mi-ar plăcea să o fac.

– Trebuie să fii atentă când îi ceri lui Ruby așa ceva, Ophelia. Îți va face o listă mai lungă decât un curs de maraton.

– Hei! spun indignată.

James doar rânjește.

– Atunci aș avea mult de lucru. Așa că fă-ți de cap, Ruby, spune Ophelia, aruncându-mi un zâmbet peste umăr.

Mergem până la capătul holului, apoi Ophelia deschide o ușă mare și întunecată pe stânga și ne indică să trecem noi primii. Intru în sufrageria confortabilă – și mă opresc brusc când văd cine stă la masa somptuos aranjată.

Am fost pregătit să-mi petrec ziua consolând o Lydia profund tristă. Ultima dată când am văzut-o, părea disperată și fără speranță.

Ceea ce nu mă pregătisem a fost să o văd pe Lydia stând la masa de mic dejun, radiind. Nu doar radiind, ci și râzând. Și la fel de puțin am fost pregătit să îl văd pe profesorul meu de istorie stând lângă ea, mângâindu-i ușor spatele cu mâna.

– Bună ziua, voi doi, spune James, ca și cum, spre deosebire de mine, nu ar fi surprins de priveliște.

Lydia și domnul Sutton vin cu mașina până la noi. În momentul următor, Lydia sare în sus. Se aruncă în jurul gâtului lui James și îl strânge puternic. El o înfășoară cu ambele brațe în jurul ei și închide ochii.

– Mulțumesc că i-ai spus unde sunt, șoptește Lydia.

– Speram că va veni la tine, îi șoptește James, atât de încet încât abia îi înțeleg cuvintele. În orice caz, ele o fac pe Lydia să zâmbească. După o clipă, se desparte de el și vine la mine să mă îmbrățișeze și ea.

– Mă bucur să te văd, am spus.

– La fel, ea se întoarce și mă strânge puțin mai tare.

– Luați loc, spune Ophelia și arată spre cele două tacâmuri, care par încă nefolosite. – O să pregătesc repede o altă cană de ceai.

Când nu mă mișc imediat, Lydia mă ia de mână și mă trage cu ea spre masă. – Vă cunoașteți cu toții, spune ea, uitându-se înainte și înapoi între James, domnul Sutton și mine.

– Ăăă, da, spun eu, în timp ce James dă din cap. Ne așezăm vizavi de Lydia și de domnul Sutton, iar apoi se face o liniște ciudată între noi. Nu mă pot

abține să nu mă uit la fostul meu profesor de istorie. Indiferent de ceea ce știu despre relația lui și a Lydiei, este absolut ciudat să-l văd în blugi și tricou.

– Bună dimineața, voi doi, spuse în cele din urmă domnul Sutton, care rupse tăcerea.

– Bună dimineața, domnule Sutton, îi răspund automat, dar mă înțepenesc imediat după aceea. Parcă aș fi la școală. Oh, Doamne.

Domnul Sutton face o expresie ușor îndurerată. – Poate ar fi mai bine să-mi spui Graham de acum înainte, Ruby. Nu mai sunt profesorul tău.

Mă gândesc pentru o clipă. – Probabil că nu voi putea să-ți spun niciodată altfel. Sau poate că va dura câțiva ani, spun în cele din urmă.

Colțurile gurii îi tresar ușor. – În regulă.

– Ce mai aștepți? întrebă Ophelia când se întoarse în cameră cu o cană de ceai în mână. Ne toarnă ceștile și apoi se așează în capul mesei. – Serviți-vă singuri.

Nu știu la ce mă așteptam, dar nici la faptul că atmosfera la micul dejun va fi atât de relaxată și de ușoară. Mă uit cum domnul Sutton – Graham – îi întinde Lydiei un coș cu pâine prăjită, iar Ophelia pune o grămadă de ouă omletă în farfuria lui James și mă gândesc la singura cină pe care am petrecut-o

în prezența tatălui lui James și al Lydiei. Diferența față de atmosfera de aici nu putea fi mai mare.

Cred că James pare să fie la fel de confuz ca și mine, pentru că durează câteva minute până când observ că umerii lui se relaxează încet.

– Trebuie să-ți spun ceva, spune el după un timp, adresându-se Lydiei.

Acesta se oprește cu cuțitul în unt. – Asta sună serios.

James ezită, apoi dădu din cap. În cele din urmă, povestește ce s-a întâmplat cu o zi înainte.

Până când termină, obrajii Lydiei sunt roșii de furie, iar Ofelia dădu din cap, nedumerită.

– Tata chiar și-a pierdut mințile, spune Lydia.

Ophelia își șterge mâinile pe un șervețel de pânză, pe care îl așează apoi lângă farfurie. – Este tipic pentru Mortimer. Dacă ceva nu-i convine, scapă de el. Acesta este singurul motiv pentru care am ajuns aici, în Beckdale.

Tăcerea se așterne între noi. Nimeni nu-și mai atinge mâncarea.

– Ruby, spune Lydia după un moment. Se uită la Graham și apoi înapoi la mine. – Graham și cu mine am vorbit aseară. Despre Maxton Hall. Și am

ajuns la concluzia că îi vom spune directorului Lexington despre relația noastră. Mâine.

Mă uit la ei cu neîncredere. – Ce? Ești nebun? I …

– E singura cale, mă întrerupe ea.

– Tatăl tău te-a trimis aici pentru a păstra secretă starea ta. Nu poți fugi acum la Maxton Hall și să-i spui directorului, dintre toți oamenii!

Lydia clătină din cap. – Nu-mi pasă ce vrea tata. Nu pot să-ți cer să fii pedepsită pentru greșeala mea – a noastră -.

Mă uit înainte și înapoi între ea și Graham, neîncrezător. Apoi mă întorc spre James.

– Dar Cyril? îl întreb. – I-ai dat termen până luni să îi spună adevărul lui Lexington.

James dădu din cap. – Stai așa, Lydia. Dacă Cyril predă fotografiile originale, nimeni nu trebuie să fie pedepsit. Se întoarce spre Graham. – Iar tu nu vei fi suspendat.

Graham scutură din cap. – Oricum nu mă întorc la Maxton Hall. Privirea îi alunecă spre Lydia și zâmbește ușor. – Deocamdată, vreau doar să fiu alături de Lydia. Și apoi vom mai vedea, adaugă el.

– Ce a făcut Cyril... – Lydia înghite. – "Nu am crezut niciodată că este capabil de așa ceva. Și refuz să pun soarta lui Ruby în mâinile lui.

Mi s-a făcut pielea de găină pe brațe la auzul cuvintelor ei.

– Lydia..., începu James, dar ea clătină din cap.

– M-am hotărât.

James își apăsă buzele și îi întoarse privirea. După câteva secunde, expiră audibil. – Este decizia ta.

– Nu așa mi-am imaginat eu totul, spun eu liniștit.

– Apreciez ceea ce ai făcut pentru mine, Ruby, spune Lydia, întinzându-mi mâna peste masă. Dar asta trebuie să înceteze acum. Mâine, la prima oră, îi voi face o vizită directorului Lexington.

– De unde naiba știi unde locuiește? întreb eu, cu inima bătându-mi cu furie. Simt că, de fapt, ceva este pe cale să se schimbe. Ca și cum în curând nu voi mai sta în limbo și nu-mi voi mai vedea viitorul prăbușindu-se și mai mult.

– Nu știu. Lydia se uită înainte și înapoi între mine și James, iar un zâmbet aproape viclean i se așterne pe buze. – Dar, din fericire, știu unde și cu cine își petrece Lexington timpul liber.

13

James

Acțiunile necugetate fac parte din maturitate. Sunt dispus să uit totul dacă vii la ședința consiliului de luni la ora 15. Data este marcată în calendarul tău. Nu mă dezamăgi.

Cu stimă
Mortimer Beaufort

Șterg e-mailul tatălui meu fără să-i răspund. Pulsul mi s-a ridicat când l-am văzut în căsuța de e-mail, dar acum nu pot decât să dau din cap în fața lui. Nu are timp nici măcar pentru un salut și își folosește semnătura oficială – chiar și în e-mailurile adresate copiilor săi. Să fiu sinceră, nu sunt surprinsă că el crede că decizia mea a fost luată sub impulsul momentului. La urma urmei, el a ignorat ani de zile toate semnele care arătau că nu vreau să am nimic de-a face cu *Beaufort*.

Faptul că acum îmi scrie, nu pentru a mă trimite înapoi acasă, ci pentru a salva aparențele în

fața celorlalți membri ai consiliului, nu face decât să confirme și mai mult că am făcut ceea ce trebuia.

Și la un moment dat nu va mai durea. Sunt destul de sigur de asta.

Pun telefonul mobil pe patul de lângă mine și mă uit prin camera în care Ophelia ne-a pus pe mine și pe Ruby. Este camera de oaspeți în care eu și Lydia obișnuiam să dormim atunci când veneam în vizită. Chiar și atunci, am admirat mobilierul dezordonat, care nu putea fi mai diferit de al nostru din Pemwick: de la tapetul floral la patul cu arcuri și până la perdelele de catifea grele și mult prea lungi. În parte, dă impresia că Ophelia a luat lucruri de pe stradă și apoi le-a așezat în casa ei. Cu toate acestea, m-am simțit întotdeauna ca acasă.

Vibrația telefonului meu mobil mă scoate din gânduri. Se afișează sosirea unui nou e-mail și, când văd numele expeditorului, fiecare mușchi din corpul meu se încordează pentru a doua oară în acea seară.

E de la Cyril.

Cu ezitare, deblochez ecranul.

Îmi pare rău.

Nimic mai mult. Înghit în sec și deschid fișierul atașat. Una câte una, sunt încărcate fotografiile pe

care le-am făcut atunci lui Ruby și domnului Sutton. Sunt originalele, recunosc asta imediat. Expir cu o smucitură, chiar dacă stomacul mi se simte brusc grețos la vederea fotografiilor.

Îmi amintesc exact ce am gândit și ce am simțit când am făcut-o. Nu știam ce fel de persoană era Ruby și am vrut să o protejez pe Lydia și să mă asigur că nu va fi niciodată rănită așa cum a fost atunci. Nu mi-a păsat care ar fi fost consecințele dacă pozele ar fi devenit publice.

Cu telefonul mobil în mână, mă îndrept spre ușa îngustă care duce în baia alăturată. Bat la ușă.

– Poți să intri, spune Ruby.

Deschid ușa. – N-o să-ți vină să crezi ce..., încep, dar cuvintele mi se blochează în gât.

Credeam că Ruby a făcut duș și a terminat deja. Dar în schimb stătea în cada mare din colț. Și-a legat părul într-un nod, din care au căzut șuvițe individuale, care s-au udat și acum i se încolăcesc la ceafă. Înghit în sec în timp ce privirea mea capătă viață proprie și călătorește mai departe în jos. Picăturile de apă îi strălucesc pe umerii goi și, deși cada de baie abia se revarsă cu spumă, îi pot vedea pielea strălucind pe alocuri.

– E totul în regulă? întrebă Ruby încruntată și se îndreptă puțin.

Trebuie să-mi curăț gâtul. – Cyril mi-a trimis originalele fotografiilor, crăp în cele din urmă și ridic telefonul mobil.

– Serios?", spune Ruby cu incredulitate și se apleacă puțin în față pentru a vedea mai bine ecranul. – Aproape că renunțasem la speranță.

– Ți-am spus că putem rezolva asta, spun eu aspru.

Sunt mult prea distras de vederea trupului ei umed ca să pot gândi măcar un singur gând clar. Îmi curăț din nou gâtul.

– Ce facem acum? întreabă ea după un timp. Îmi dau seama că vocea ei pare la fel de răgușită ca și a mea.

Probabil că ar trebui să plec acum.

– O să i-o dau Lydiei. E mai bine dacă o fac acum. Putem vorbi despre asta mai târziu. Nu am vrut să te deranjez. Mai relaxează-te puțin. Mă întorc și mă pregătesc să intru din nou pe ușă, când vocea lui Ruby mă face să mă opresc.

– James? întreabă ea, abia dacă se aude. Cu toate acestea, mă străbate ca un fulger.

Cu un sunet interogativ, mă întorc din nou spre ea. Obrajii ei sunt înroșiți și își drege gâtul.

– Nu... nu vrei să rămâi aici?

Înghit în sec și deschid gura, dar rămân fără cuvinte.

Fața lui Ruby se înroși și mai tare. – Nu trebuie să faci asta. I -

Asta mă eliberează de rigiditatea mea. – Bineînțeles că vreau să rămân cu tine, spun și îmi cobor încet mâna de pe pumn. – Dacă îmi permiteți?

Ea dă din cap. O singură dată, cu o privire hotărâtă în ochi.

Nu trebuie să mă mai întrebe încă o dată.

Trag ușa în încuietoare și întorc cheia. În momentul în care se aude clicul, totul dispare în fundal: tatăl meu, Cyril, Maxton Hall. Totul, cu excepția lui Ruby, care stă goală în cadă la nici doi metri de mine și se uită la mine cu nerăbdare.

Este pentru prima dată după o jumătate de veac când suntem singuri. Spre deosebire de această dimineață, nimeni nu poate intra acum în cameră și să ne facă să ne despărțim în grabă. Suntem doar ea și cu mine aici.

Fără să-mi iau ochii de la Ruby, am pus telefonul pe laviță. Apoi îmi cobor mâinile la tivul cămășii și mi-o trag încet peste cap. O las să cadă pe podea și apoi îmi dau jos șosetele. În timp ce îmi desfac cureaua, privirea lui Ruby se întunecă. O lasă să se plimbe pe corpul meu și îmi urmărește mișcările în timp ce mă desprind mai întâi de pantaloni și apoi de boxeri.

Acum nu mă mai pot ascunde de ea. Și în secunda asta nu vreau deloc – chiar dacă felul în care își trage buza de jos între dinți face ca și mai mult sânge să se îndrepte spre vintrele mele.

Fără să mai ezit, mă alătur lui Ruby în cadă. Apa este încă caldă, atât de caldă încât aburi ușori se ridică din locurile în care deplasez spuma cu corpul meu. Ruby mă privește neîncetat în timp ce mă scufund complet o dată și apoi mă alătur încet până când îmi pot odihni ambele brațe pe marginea căzii, în dreptul ei. Un zâmbet ușor se joacă în colțurile gurii ei.

– Hei, murmur eu.

– Bună, se întoarce la fel de liniștită. Își ridică mâinile umede și le strânge în jurul feței mele. Îmi mângâie obrajii cu degetele mari. Închid ochii și mă aplec înainte pentru a o săruta. Ruby oftează încet

când buzele noastre se întâlnesc. Strânsoarea ei se strânge și mă trage și mai aproape de ea. Sânii ei îmi ating pielea și o furnicătură mă urmărește pe șira spinării.

– Îți mulțumesc că ai venit cu mine astăzi, spun între două sărutări.

Ruby își alunecă mâinile pe fața mea și le odihnește pe pieptul meu. – Aș merge oriunde cu tine, James.

Inima îmi bate cu furie, iar când deschid din nou ochii, în privirea lui Ruby se citește căldură și încredere.

De fiecare dată când se uită la mine așa, nu-mi doresc nimic mai mult decât să devin persoana pe care o merită.

– Și merg peste tot cu tine.

Ruby își înfășoară brațele în jurul gâtului meu. Îi îmbrățișez spatele gol și o trag strâns împotriva mea. Apa se prelinge din cadă pe podea, dar nu ne pasă.

Când ne sărutăm de data aceasta, nu ne oprim pentru o vreme.

Lydia

– Ești sigur că nu vrei să intrăm? întreabă Graham pentru a treia oară în această dimineață.

Mă întorc spre el și îi întind mâna peste consola centrală a mașinii. Apoi scutur încet din cap.

– Nu. Asta e ceva ce trebuie să fac singur.

Se încruntă, evident nemulțumit de decizia mea.

– Parcă te trimitem în groapa cu lei, spune Ruby de pe bancheta din spate. Văd în oglindă că este palidă de emoție.

– Ce se va mai întâmpla? întreb în timp ce-mi desfac centura de siguranță. – Am fost deja dat afară de acasă. Nu mă mai întorc la Maxton Hall. O să fie bine, Ruby. Ai încredere în mine.

James își deschide gura și Graham pare și el că vrea să spună ceva, dar nu le dau ocazia. Hotărât, deschid portiera mașinii și cobor. Fără să mă uit înapoi, traversez parcarea complexului de golf și mă îndrept spre intrare. Îmi las ochelarii de soare pe nas în timp ce ușile glisante se despart și intru în foaier. La recepție primesc un semn prietenos din cap. Nu știu dacă tânărul mă recunoaște, dar privirea lui se îndreaptă spre stomacul meu și zăbovește acolo pentru o secundă. Zâmbetul lui nu alunecă – este prea exersat în acest domeniu pentru

asta – dar, cu toate acestea, recunosc momentul în care își dă seama ce înseamnă umflătura.

Rochia albastră închisă cu decolteu larg pe umeri pe care am ales-o în această dimineață se lipește de corpul meu ca o a doua piele și nu lasă nicio întrebare despre burta mea. Este pentru prima dată după luni de zile când port ceva care mă strânge și încă trebuie să mă obișnuiesc cu sentimentul că nu mă mai ascund de lumea exterioară.

Îi zâmbesc recepționerului înainte de a traversa holul cu pași lungi și de a mă îndrepta spre partea din spate a zonei restaurantului, unde tata și prietenii lui își petrec de obicei timpul după câteva partide de golf. Obișnuia să ne ducă pe mine și pe James aici de multe ori când eram copii. Nu pentru că voia să ne învețe cum să jucăm golf, ci pentru a ne arăta prietenilor lui când aceștia, la rândul lor, își aduceau copiii. Îmi amintesc conversațiile pe care le purtau peste capetele noastre și cum Alistair, James și cu mine ne jucam de-a v-ați ascunselea pe terenul imens, ca să nu ne plictisim atât de tare.

Tălpile pantofilor mei fac un zgomot de clac pe podeaua de marmură lucioasă când intru în restaurant. Îmi recunosc tatăl de la distanță. El și

alți câțiva bărbați stau la o masă rotundă lângă ferestrele mari cu vedere spre dealurile verzi și luxuriante și spre micul lac al terenului de golf. Cu cât mă apropii mai mult, cu atât le aud mai clar vocile. Cineva face o glumă care îl face pe tata să-și dea capul pe spate și să râdă în hohote. Un sunet care mi se pare ciudat pentru că nu l-am mai auzit de mult timp de la el.

Respir o ultimă dată adânc, apoi mă apropii de masă. Imediat, cinci perechi de ochi sunt ațintite asupra mea, iar râsul tatălui meu se stinge brusc.

– Ce cauți aici? întrebă el. Privirea lui se oprește pe burta mea și toată culoarea i se scurge de pe față. Se uită frenetic la prietenii lui și aproape că mă aștept ca în orice moment să se ridice pentru a-mi acoperi corpul cu al lui.

– Nu sunt aici pentru tine, îi răspund cu o voce fermă.

Sunt mândru de cât de tare par, deși pieptul mi se strânge violent la vederea tatălui meu. Îmi vine în minte imaginea lui aruncându-mi telefonul mobil de perete și apoi începând să-mi distrugă garderoba ca un om posedat. Îmi ating fugitiv obrazul unde m-a lovit mâna lui.

Probabil că și tata se gândește la asta. O văd în ochii lui, unde intră o scurtă sclipire dureroasă. Dar dispare la fel de repede cum a apărut.

Îmi smulg privirea de la el și mă întorc în schimb spre bărbatul care stătea în fața lui.

– Domnule Lexington, aveți o secundă? întreb.

Privirea de oțel a directorului trece de la mine la tata și înapoi. Fără ochelarii fără rame și costumul pe care îl poartă la școală, pare o altă persoană.

– Dacă doriți o programare, doamnă Beaufort, vă rog să vă prezentați la birou mâine dimineață, spune el în cele din urmă.

Am clătinat din cap. – Problema este urgentă.

Se pare că aude cât de serioasă sunt, pentru că mă privește evaluator. Apoi, privirea lui aterizează pe stomacul meu. Există o pauză lungă în care îmi țin respirația.

În cele din urmă dă din cap. – În regulă.

Împinge scaunul înapoi și se ridică în picioare.

Mă uit la tata. Stă nemișcat pe scaun, strângându-și cu putere paharul cu apă și nu arată nicio mișcare în timp ce Lexington ia inițiativa și mă conduce spre hol.

Odată ajuns acolo, arată spre scaunele așezate în mijlocul foaierului. Eu dau din cap. Pentru ceea

ce am să-i spun, trebuie să mă opresc. Aceasta nu va fi o conversație confortabilă.

– Domnule Lexington, trebuie să vorbesc cu dumneavoastră despre suspendarea lui Ruby Bell, încep eu, privindu-l ferm în ochii gri.

El clipește perplex. – Doamna Beaufort, spune el. – Chiar nu pot vorbi cu dumneavoastră despre treburile altor elevi. Cu siguranță că înțelegeți asta.

– Ai făcut o mare greșeală luni. Și vreau să o îndrept.

– Nu știu despre ce vorbiți. Vorbește în continuare pe un ton calm, dar am observat de mult timp vena care îi pulsează la tâmplă.

– Nu Ruby este cea care a avut o aventură cu Graham Sutton – eu am fost aceea.

Ochii lui Lexington se măriră. – Doamna Beaufort -, începe el, dar eu îl întrerup.

– Dacă nu mă crezi... – Îmi pun mâinile în șolduri. – Poți vedea dovada aici, spun făcând semn cu capul spre stomac.

Lexington se uită în jos, apoi din nou în sus, la fața mea. Își curăță gâtul energic, respiră adânc și repetă totul din nou.

– Doamna Bell era clar recunoscută în imagini.

– Imaginile au fost editate. În realitate, Ruby și Graham doar vorbeau despre eveniment.

Îmi bag mâna în geantă, îmi scot telefonul mobil și apelez la pozele pe care James mi le-a trimis aseară. Apoi îi întind ecranul lui Lexington.

Strâmbă din ochi și se apleacă în față. Îi pot vedea expresia schimbându-se de la scepticism la incredulitate și apoi la profund îngrijorat. Dând din cap, își freacă podul nasului cu degetul. – Iisuse Hristoase, Mortimer, ce-ai făcut? murmură el atât de încet încât abia dacă pot înțelege.

– Tatăl meu a vrut să mă protejeze. În felul lui ciudat, spun eu, automat. Nu știu de ce simt că trebuie să mă justific în fața tatălui meu.

Lexington se uită la mine gânditor. Între sprâncene i s-a format o încrețitură abruptă. – Sunt directorul acestei școli de mai bine de douăzeci de ani, dar așa ceva... Nu am mai trăit niciodată așa ceva.

– Sunt pregătit să fac o declarație scrisă. La fel și Graham. Vom face tot ce ne stă în putință pentru a ne asigura că Ruby va absolvi. Ea nu ar trebui să fie pedepsită pentru greșeala noastră, domnule, am spus cu tărie.

Lexington dădu din cap. – Doamna Bell se poate întoarce luni la școală. O voi contacta imediat pe mama ei.

– Îmi pare rău că v-am întins o ambuscadă în weekend, spun eu. – Dar nu am mai putut să o țin pentru mine nici măcar o secundă.

– Vă mulțumesc pentru sinceritate. Nu trebuie să fi fost ușor pentru tine.

Dau din cap și îi întind mâna.

– Vă doresc toate cele bune, doamnă Beaufort, spune Lexington, dându-i o strângere rapidă de mână.

Apoi mă întorc pe călcâie și traversez holul. Odată afară, respir adânc și închid ochii pentru scurt timp. Soarele îmi gâdilă nasul și un sentiment de imensă euforie pune stăpânire pe mine.

Mă întorc prin parcare spre ceilalți. Între timp, Ruby, James și Graham au ieșit. Graham este sprijinit de mașină cu mâinile îngropate în buzunare, Ruby stă lângă James care îi șoptește ceva la ureche. Când mă zărește, se oprește, cu privirea ei întrebătoare.

Îi zâmbesc, încrezător în victorie.

În clipa următoare Ruby se desprinde de fratele meu și vine spre mine cu pași repezi.

– Eu sunt cea mai bună!", îi strig și îmi ridic brațele în aer.

Se uită la mine neîncrezătoare. Parcurg în fugă ultima distanță până la ea. O apuc pe Ruby de umeri și îi arăt.

– Suspendarea dvs. este ridicată cu efect imediat, spun eu.

Ruby yips. – Nu.

Dau din cap. – Da, așa este.

– Nu! În clipa următoare îmi cade în jurul gâtului. Mă strânge atât de tare încât abia pot respira.

– Mulțumesc, suspină ea... – Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc.

Îi întorc îmbrățișarea cu fermitate. Pentru o scurtă clipă închid ochii și mă bucur de acest sentiment. În sfârșit, am vorbit despre ceea ce am ținut secret atât de mult timp. Pentru prima dată am fost deschisă în legătură cu sarcina mea – și fără să mă simt rușinată. Și mi-am ajutat prietena. Nu-mi pot imagina să mă simt vreodată în viața mea mai bine decât mă simt în acest moment.

– Te iubesc, Ruby, spun încet.

– Și eu te iubesc. Și cum, ea se întoarce.

Deschid ochii fără să-mi iau ochii de la Ruby și mă uit la James. Îmi dau seama, după zâmbetul lui strâmb, că este cel puțin la fel de emoționat ca și Ruby și ca și mine în această secundă.

Apoi mi-am lăsat privirea să se îndrepte spre Graham. În ochii lui se văd promisiunile din nopțile precedente. Pentru prima dată am sentimentul că totul va fi cu adevărat bine. Indiferent de cât timp va dura.

14

Ruby

Când ajung la școală luni dimineața, parcă mi-am imaginat haosul din ultima săptămână. În poala mea se află jurnalul meu bullet journal, în care trasez cu un stilou negru linia unei noi rubrici: Luni. Sunt meticulos de atentă să nu pictez peste linia de creion pe care am schițat-o deja acasă. Când termin, mă uit la pagină și un zâmbet mi se așterne pe față. Culorile au revenit în viața mea.

Pentru această zi, în culorile turcoaz, roz, mov și un verde mentă pe care nu l-am mai folosit până acum, sunt înscrise următoarele articole:

Prima zi de școală după suspendare!

Am primit o actualizare de la Lin cu privire la planificarea focului de tabără (și i-am spus de mai multe ori cât de mult mi-a lipsit).

Să citești despre postarea de pe blogul lui Ember și să te ocupi de solicitările din weekend (+ să-i oferi puțină iubire de soră și astfel poate să afli cu cine petrece în secret atât de mult timp).

Gătitul cu James (<3)

De aseară, James are propria lui culoare în jurnalul meu de buletin. Privirea pe care mi-a aruncat-o când i-am anunțat acest lucru îmi face și acum, câteva ore mai târziu, pielea de găină. La fel ca și amintirea buzelor lui plimbându-se pe gâtul meu în sus și în jos, sau a mâinilor lui alunecând ușor pe sub puloverul meu, provocând sunete pe care am încercat să le înăbuș în pernă.

– Ești sigur că e o idee bună să facem asta în autobuz? întreabă James, scoțându-mă din gânduri.

Simt că mi se încălzește fața și îmi limpezesc gâtul. – Îmi subestimezi abilitățile.

Se uită la cartea neagră din poala mea. – Doar că nu vreau ca tu să colorezi peste. Săptămâna trecută m-ai alungat după aceea cu un pix.

– Aceasta a fost o excepție. Pagina m-a frustrat. În plus, săptămâna trecută a fost și... săptămâna trecută, explic, trasând mâzgăleala de jos a G-ului. – Săptămâna aceasta totul va fi mai bine.

În acel moment, autobuzul se oprește atât de brusc într-o stație încât alunec în față și trebuie să mă sprijin de scaunul din fața mea pentru a nu-mi sparge nasul. Speriată, mă uit la jurnalul meu Bullet

Journal: o linie neagră trece chiar peste pagina mea proaspăt desenată.

– Argh! Nu!" Mă uit cu reproș la șoferul autobuzului. Lui nu-i pasă de privirea mea, închide ușa din față și accelerează din nou. – Asta doar pentru că ești tu în el, James. Am conceput deja un număr infinit de pagini în autobuz – nu mi s-a mai întâmplat niciodată așa ceva.

– Acum te comporți de parcă eu aș fi insistat să mergem cu autobuzul, răspunde el sec. – Cu mașina am fi ajuns la școală în jumătate din timp.

– *Am* vrut să iau autobuzul pentru a sărbători. Am îndreptat stiloul spre James. – *Ți-ar fi plăcut să* fi putut merge cu mașina.

– În primul rând, nu am vrut să te las să conduci singur. Și în al doilea rând, ai talentul de a face ca lucruri plictisitoare, cum ar fi o călătorie cu autobuzul, să pară total relaxante și frumoase, chiar dacă nu este deloc așa.

Mă privește o clipă, în timp ce încerc să fac din linia neagră un fir de floare cât de cât estetic. Apoi îmi mângâie părul de pe față și de după ureche cu o mână.

– M-aș putea obișnui cu asta, spune el liniștit.

Îmi întorc capul spre el. – Despre mersul cu autobuzul?

Îmi zâmbește. – Și la asta. Dar, de fapt, mă refeream la trezitul cu tine dimineața.

Simt cum mi se încălzesc obrajii. El face să pară că dormim în același pat, deși nu am mai dormit din acea noapte în camera de oaspeți a Ofeliei.

– Deși toți cei din casă sunt complet nebuni. Helen s-a trezit astăzi la ora patru, iar eu chiar nu cred că este normal cât de energică este Ember la șase dimineața.

– Mama are un nou șef de câteva săptămâni și cred că vrea să fie foarte sigură că nu întârzie. Iar Ember..., spun, clătinând din cap. – Nu știu cum reușește să facă asta. Nici măcar nu bea cafea.

– Nebun.

La fel de nebunesc este cât de normal mi se pare să vorbesc cu James despre familia mea.

– Cred că e bine că ești cu noi, spun după un timp.

James se uită la mine din lateral, cu privirea caldă. Apoi îmi pune un braț în jurul umărului și mă trage împotriva lui.

Drumul spre școală trece mult prea repede și încet în același timp. Cu puțin timp înainte de

ultima oprire, mă ridic în picioare și mă zvârcolesc din bară în bară, în timp ce îl aud pe James împiedicându-se în spatele meu. E nevoie de multă voință pentru a-mi înăbuși zâmbetul.

Ajungând în stația de autobuz, observ cât de emoționată sunt și cât de repede îmi bate inima. Mă simt aproape ca în prima mea zi de școală. Dar când cobor și văd cine mă așteaptă, înghet pe loc.

– Surpriză! strigă Lin și își întinde brațele.

Prietenul meu nu este singur.

Întregul comitet al evenimentului a venit cu ea până la stația de autobuz și îmi face cu ochiul. Chiar și Camille, chiar dacă are brațele încrucișate în fața pieptului.

Înainte de a-mi da seama ce se întâmplă, Lin este lângă mine și mă ia în brațe.

– Mă bucur mult că te-ai întors, spune ea cu o voce tremurândă. Când se desparte de mine, aproape că pare că are lacrimi în ochi. – Nu știu cum aș fi putut să trec peste restul anului școlar fără tine.

– Și nu știu cum am fi putut supraviețui restul anului școlar doar cu Lin ca șef, intervine Jessalyn și mă îmbrățișează și pe mine. – 'Ne-a *acaparat*,

Ruby. Săptămâna asta mi s-a părut ca un trimestru întreg.

– A vrut ca totul să fie perfect pentru întoarcerea lui Ruby, spune Kieran, care mă îmbrățișează și el rapid. Îmi zâmbește timid. – Mă bucur că te-ai întors, Ruby. Tuturor ne-a fost dor de tine.

– Ceea ce a spus, adaugă Doug.

– A fost ciudat fără tine, spune acum Camille. Își perie părul după ureche și apoi expiră teatral. – E bine că te-ai întors. În cele din urmă vine la mine și mă ia în brațe.

După ce se desprinde de mine, sunt complet copleșit. Toată echipa mea este aici să mă întâmpine. Se pare că le-a fost foarte dor de mine. Mi se formează un nod în gât care nu vrea să dispară nici după mai multe înghițituri.

La începutul școlii mele, nu m-am gândit niciodată că voi fi într-o situație ca aceasta la Maxton Hall. Am crezut că ar fi mai bine să stau sub radarul colegilor mei de clasă pentru a nu mă face vulnerabilă. Tot ce aveam în minte era obiectivul meu de a absolvi – și nimic altceva. Chiar acum îmi dau seama cât de mult am greșit. Și că s-ar putea să fi ratat o mulțime de momente frumoase.

– Mergem? întrebă Camille și arătă spre intrarea principală. – Adunarea este pe cale să înceapă.

Dau din cap. În timp ce ne îndreptăm cu micul nostru grup spre Boyd Hall, mă cuplez cu Lin. Ea își apleacă capul într-o parte și pe umărul meu. – Era și timpul.

– Așa cred și eu, spun. – Trebuie să-mi spui totul.

Când intru în școală, între ea și James, simt privirile oamenilor asupra mea. Capetele se întorc spre mine și murmure înăbușite ajung la urechile mele.

Nu aș putea fi mai indiferentă.

– Lasagna nu a avut niciodată un gust atât de bun, proclam și mai bag o furculiță plină în gură.

– Lasagna are un gust la fel de prost ca de obicei. Privești totul cu ochelari roz pentru că ești în concediu de o săptămână", îi răspunde Lin, uitându-se cu scepticism la porția din propria farfurie.

– Standardele tale sunt pur și simplu mult prea înalte.

– Iar al tău foarte, foarte mic, dacă îți place cu adevărat. Adică, ce este? Spanac? Broccoli prea fiert? Nu-ți poți da seama.

Mestec și oftez fericit. Lin, între timp, se uită la mine dând din cap.

– Chiar mi-a fost dor de tine, Ruby.

– Și mie mi-a fost dor de tine. Mi-a lipsit totul aici. Chiar și vestiarul împuțit de după ora de sport.

Din nou Lin strâmbă din nas. – Mă pui la același nivel cu un vestiar după ora de sport. Ar trebui să mă simt jignit, dar sunt prea fericit pentru asta astăzi.

Nu pot decât să rânjesc la asta.

După cină, ne luăm tăvile. Înainte de a ieși pe ușă, mă uit în jur după James, care stă cu Kesh, Alistair și Wren la masa lui obișnuită de lângă ferestre. Cei patru par serioși și vorbesc aplecat deasupra mesei, cu capetele împreunate. Mă întreb dacă James le povestește ce s-a întâmplat în weekend. Că nu mai locuiește cu tatăl său și că nu mai are nimic de-a face cu *Beaufort*. Și că Cyril i-a trimis pozele originale sâmbătă.

Când mă gândesc la tot ceea ce s-a schimbat pentru această gașcă din septembrie încoace, devin foarte melancolică. James mi-a spus care era inițial

planul lor pentru acest an: distracție, petreceri, totul, fără să se îngrijoreze sau să se gândească la viitor. În schimb, s-a întâmplat exact opusul pentru toți.

Privirea mea zăbovește asupra scaunului lui Cyril, care a rămas gol pe toată durata pauzei de masă. Deși nu-l voi ierta niciodată pentru ceea ce a făcut, imaginea mi se pare total greșită.

– Ai mai vorbit cu Cyril? îl întreb pe Lin când ieșim în sfârșit pe ușă.

Dintr-o dată, fața ei pare încordată. Își trece o șuviță de păr negru după ureche. – Nu. Și după ce ți-a făcut, nu am nicio intenție de a mai vorbi vreodată cu el.

Un sentiment de scufundare se răspândește în stomacul meu. Cyril a făcut ceva de neiertat, dar cu toate acestea ceva asemănător compasiunii aproape că răsare în mine. Nu poate fi ușor, mai întâi să ți se frângă inima și apoi să-ți pierzi toți prietenii.

– De ce întrebi? vrea să știe Lin.

– Oh, doar așa, mă întorc și încerc să ignor senzația ciudată din stomac.

– Chiar te-ai descurcat bine azi? întreabă Lin după ce am mers unul lângă altul în tăcere o vreme.

– Da, mulțumită notelor dumneavoastră și ale lui James. Le zâmbesc cu recunoștință. – Serios, mi-au salvat viața.

– Nici o problemă.

– Vreau să te răsplătesc cumva, spun eu. – De asemenea, pentru toată munca pe care ai depus-o în cadrul comitetului de organizare.

Lin îmi face semn să plec. Apoi îmi zâmbește din lateral. – Dacă vreodată voi fi suspendată pentru că am avut o aventură cu vreun profesor, poți să-mi ții locul.

O lovesc, dar ea se ferește râzând.

– Apropo, spune ea, în timp ce intrăm împreună în bibliotecă. – Cum ai exagerat total la istorie mai devreme. Tipul cel nou a fost total copleșit pentru că l-ai sunat atât de des.

Prin – cel nou, Lin se referă la noul nostru profesor de istorie. A ieșit la pensie special pentru ultimul semestru pentru a-l înlocui pe domnul Sutton. A fost interesant, dar și ciudat să avem lecții cu cineva care nu este domnul Sutton.

– Mai este ceva ce trebuie să știu pentru întâlnire?

– Oh! Îi scapă lui Lin. Se oprește între două rafturi și se uită la mine cu ochii mari. – Cred că Camille și Doug sunt împreună, îmi șoptește ea.

– Ce?

– Habar nu am când s-a întâmplat acest lucru și se pare că nu este oficial, dar săptămâna trecută i-am văzut îmbrățișându-se destul de mult timp într-una dintre parcările din spate. Păreau foarte familiarizați unul cu celălalt, se țineau de mână și altele.

– Camille și Doug, murmur eu. – Cine s-ar fi gândit la asta?

– A fost drăguț, gândi Lin, deblocând ușa de la sala de grup cu cardul ei cu cip. – Ți-ai recuperat deja cheia?

Am clătinat din cap. – Din păcate, nu încă. Ar fi trebuit să mă duc la Lexington în această dimineață, dar cumva nu m-am putut hotărî să o fac.

– Să vin cu tine? întreabă Lin după o clipă de ezitare, în timp ce mergem în față și ne punem lucrurile jos.

– Chiar ai face asta?

– Sigur. Și mie mi-ar fi teamă să mă mai întâlnesc cu el după așa ceva.

– Aș prefera să nu-l mai văd niciodată, sincer să fiu. Îmi amintesc dezamăgirea pe care am simțit-o când m-a dat afară din acea școală fără nicio emoție în ochi și fără să asculte versiunea mea.

– Principalul lucru este că te-ai întors aici, spune Lin. – Dacă vrei, aș vrea să merg cu tine.

Îmi resping furia care răsare în mine la gândul la săptămâna trecută și îi zâmbesc recunoscătoare lui Lin. – Ești cea mai bună, îți mulțumesc.

Unul câte unul, ceilalți intră în cameră, cu excepția lui James, care trebuie să participe la o ședință de urgență a echipei de lacrosse convocată de antrenorul Freeman. James mi-a spus să nu mă îngrijorez, dar tot am o senzație de greață la acest gând.

– Începem? întrebă Lin și se uită în jurul grupului. – Am avut o discuție cu Lexington săptămâna trecută. Ne-a dat un întreg set de reguli pe care trebuie să le respectăm de data aceasta la Bonfire. O mulțime de lucruri au mers foarte prost anul trecut.

– Da, zice Camille cu un pufnet. – Erau mult prea mulți bețivi.

– Am auzit că Lexington a călcat într-o grămadă de vomă, adăugă Doug. – Probabil că acesta este singurul motiv pentru care a ezitat cu permisul.

– Anul acesta am prefera ca nimeni să nu vomite deloc, zic eu. – Prin urmare, trebuie să desemnăm de două ori mai mulți profesori decât de obicei pentru a supraveghea oamenii.

Un zumzet aprobator străbate sala.

– Ruby și cu mine ne gândeam mai devreme că am putea să întrebăm grupul de dans dacă ar vrea să facă un spectacol. Poate că astfel vom reuși să aducem oamenii mai repede pe ringul de dans. Ce părere aveți?

– Doar dacă se convine dinainte exact ce coregrafie vor dansa. Uneori fac lucruri foarte amuzante, subliniază Jessalyn. Își ia creionul înfipt după ureche și îl rotește înainte și înapoi în mâini. – Îți amintești la piesa de primăvară? Au încercat să danseze ca Maddie Ziegler, dar nu a mers deloc. Mai ales nu cu atâția oameni.

– Cine este Maddie Ziegler? întrebă Doug.

– Dansatoarea din videoclipurile lui Sia, Jessalyn răspunde.

– Jessa are dreptate, interveni Lin gânditor. – Am fost foarte speriată în timpul spectacolului. Ar

trebui neapărat să clarificăm dinainte ce ne dorim pentru spectacol.

– Sunt bucuroasă să fac asta, spune Jessalyn, iar un murmur de acord circulă în jurul mesei.

– Minunat, mulțumesc. Kieran, te-ai ocupat deja de sistemul muzical? întreabă Lin.

– Da, răspunde la aceasta din urmă. – Totul a fost deja clarificat cu îngrijitorul Jones.

– Ai parcurs deja un drum lung, spun eu zâmbind. Mă uit la lista de lucruri de făcut de pe masa din fața mea și a lui Lin. – Pot să accept livrarea lemnului vineri. Apoi pot să mă asigur și că totul este dus imediat la locul potrivit și nu aruncat în fața școlii, ca anul trecut. Îți amintești?

– O, Doamne, da, gemu Camille. – Și apoi a trebuit să cărăm noi înșine lemnele. Am prins o așchie atunci.

– Am și eu vreo zece piese, spune Lin.

– Cine are de fapt întâlnirea cu pompierii? întrebă brusc Jessalyn și se îndreptă puțin.

– Bineînțeles că Ruby și cu mine, reveni Lin clătinând din sprâncene.

– Nedrept! exclamă Jessalyn, dar pare că ar putea fi nevoită să râdă în orice moment.

– Acesta este avantajul de a fi liderul echipei, spune Kieran. – Poți alege sarcinile care sunt cele mai interesante. Ceea ce nu prea înțeleg este de ce sunteți cu toții atât de dornici să ascultați o conversație despre măsurile de urgență.

– Nu te-ai uitat niciodată la *Chicago Fire*? *Sharp* este cuvântul cheie, Kieran, spune Jessalyn.

Un râs străbate runda.

În acest moment sunt atât de fericită că m-am întors, încât am impresia că visez.

Când James și cu mine ne întoarcem acasă, nici măcar o haină nu este agățată pe cuier.

– Ember, strig prin casă.

Nici un răspuns.

– Cred că suntem singuri, spun, încruntându-mă la James, în timp ce ne descălțăm pantofii din picioare și apoi mergem în bucătărie.

– Aproape că pari să urăști să fii singur cu mine. Nu știu dacă ar trebui să-mi fac griji pentru asta.

Îi arunc un zâmbet subțire și mă îndrept spre chiuvetă ca să mă spăl pe mâini. – Nu e vorba de asta. Sunt doar îngrijorată pentru Ember. A fost plecată atât de mult în ultima vreme și face un mare

secret din locul unde se duce. Iar noi ne spunem mereu totul unul altuia.

James pășește lângă mine și îmi întinde mâinile sub jetul fierbinte de apă. Între sprâncenele lui s-a format un rid gânditor. – Mie mi se pare destul de fericit.

Mă opresc și caut cuvintele potrivite pentru a-mi exprima gândurile și sentimentele. – Nu pot descrie cum trebuie, dar instinctul îmi spune că se întâmplă ceva cu ea. Și, de regulă, mă pot baza întotdeauna pe instinctul meu.

– Ai încercat vreodată să vorbești cu ea?

Ridic din umeri indecis. – Am avut mai multe discuții despre Maxton Hall în ultimele câteva luni și am observat că are impresia că o tratez cu superioritate. Dar eu nu vreau asta deloc. Vreau să fim prietene care își pot spune totul. Mai ales în contextul în care mă voi muta în curând.

– De ce nu încerci și tu? Poate că așteaptă ca tu să o abordezi.

– Mhm, da. Deschid frigiderul și arunc o privire indecisă înăuntru. – Probabil că ai dreptate.

James mă atinge pe umăr și mă strânge scurt.

– Ne-a mai rămas puțin risotto. E în regulă pentru tine? îl întreb și simt cum dă din cap în timp

ce se apropie și mai mult. Părul lui îmi gâdilă obrazul. Stă atât de aproape de mine încât îi simt pieptul în spatele meu.

– Asta pot să fac și eu, spune James și îmi ia castronul din mână. Ca și cum ar fi fost ceva firesc, se duce la unul dintre dulapuri și scoate o tigaie. Apoi deschide un sertar, scotocește puțin în el și scoate la iveală o spatulă. Apoi toarnă risotto-ul rămas din castron în tigaie și o pune pe aragaz.

Îl privesc o vreme, amestecând risotto-ul din când în când cu spatula, și nu mă pot abține din zâmbetul care mi se furișează pe față. Mi se pare drăguț cât de confortabil se simte în bucătăria noastră.

În timp ce mă întorc spre dulapurile de perete ca să scot farfurii pentru amândoi, James se află în fața mea într-o clipă cu strungarul în mână. Îl îndreaptă spre mine ca pe o armă. – O fac eu.

Ridic mâinile dezarmată și îi fac loc să scoată vasele. Apoi mă sprijin cu spatele de blatul de lucru și îl privesc cum așează farfuriile lângă aragaz și, după câteva minute, umple mâncarea.

Înarmați cu farfuriile și tacâmurile noastre, ne îndreptăm spre camera mea, la etaj. Pun laptopul pe noptieră și îl întorc astfel încât atât eu cât și James

să putem vedea clar ecranul. În timpul călătoriei cu autobuzul până aici am hotărât să continuăm să ne uităm la *The Alienist*, așa că apelez la episodul pe care l-am lăsat în noaptea precedentă și apăs pe start. Apoi mă așez pe podea, astfel încât să mă pot sprijini de pat lângă James.

James îmi întinde farfuria, iar eu mă apuc să lucrez la risotto.

– Prima ta zi de școală a fost un succes deplin, nu-i așa? întreabă James în timp ce începe melodia înfiorătoare de introducere.

– Sunt atât de fericită. Nu-ți poți imagina, spun cu gura plină.

– Era evident cât de fericit erai. Toată ziua. Strălucirea ta a luminat întreaga școală.

Îmi întorc capul spre el și îi zâmbesc din lateral.
– Toată școala s-a luminat? Fermecătorule!

James se mulțumește să zâmbească pe marginea paharului de apă, cu ochii ațintiți asupra laptopului. Mâncăm în timp ce ne uităm la Daniel Brühl, Dakota Fanning și Luke Evans urmărind un criminal însetat de sânge în New York-ul victorian și nu-mi vine să cred cât de normal și cât de bine mă simt stând aici cu James.

După cină, îmi sprijin capul de umărul lui și mă ghemuiesc lângă el. El îmi pune o mână pe coapsă și mi-o mângâie pe îndelete. Mă simt bine să fiu atât de aproape de el. Pentru prima dată după mult timp, mă simt cu adevărat calmă – iar James pare să simtă la fel. Când episodul se va termina, aș vrea să închid ochii și să adorm lângă el.

Dar mai am încă destule lucruri de făcut care mă așteaptă în bullet journal după ziua de școală de azi și, deși niciodată nu mi-a fost atât de greu să mă trezesc pentru a-mi face temele, în cele din urmă mă ridic. James se întinde cu un oftat și, în timp ce îmi scot notițele din rucsac și le întind pe birou, una câte una, îl aud râzând precaut. Îi arunc o privire, iar el îmi zâmbește.

– Lin și cu mine nu putem ține pasul cu sistemul tău de culori, spune el făcând un semn din cap către numeroasele fișe de lucru la care încă lucram cu markere și post-it-uri în timpul orelor de școală.

– Nu, ai făcut o treabă excelentă. De asemenea, îmi scot din rucsac penarul și jurnalul meu bullet journal și apoi încerc să am o privire de ansamblu asupra tuturor lucrurilor și să decid cu ce este mai bine să încep.

– Să vă las puțin timp? întrebă James după un moment. – Pot să mă așez în sufragerie.

– Nu, rămâi acolo. Îmi place să te am cu mine.

– Te superi dacă folosesc laptopul tău?

– Fă-ți de cap, îi răspund eu.

– Mulțumesc, spune James și își trage laptopul în poală. Rămâne așezat în fața patului meu, cu gleznele încrucișate, în timp ce eu mă întorc la temele mele.

Nu știu cât timp a trecut, dar în timp ce fac ultima bifă în jurnalul meu, afară e deja întuneric și am impresia că nu pot asimila nici măcar o informație nouă fără să explodez – un sentiment pe care îl ador. Între timp, am și uitat că James se afla în cameră cu mine, dar apoi clichetul moale al tastaturii din spatele meu mi-a amintit din nou și a trebuit să zâmbesc.

Acum mă întorc și îl văd pe James care se uită atent la ecran.

– Am terminat, anunț.

James tresări ca și cum tocmai ar fi fost smuls dintr-un gând profund. – Oh, deja?

Mă uit la ceasul deșteptător de pe noptieră. – Mi-a luat peste o oră și jumătate.

James se uită neîncrezător la ceas. – Am pierdut complet noțiunea timpului.

Mă ridic și mă așez din nou lângă el. Mă uit la laptop, dar înainte de a putea să arunc o privire asupra paginilor pe care le-a deschis, James minimizează browserul.

Îi împing piciorul cu al meu. – Am vrut doar să văd ce este atât de captivant încât să uiți timpul din cauza lui.

– Oh, doar lucruri.

– Părea o chestie interesantă, zic eu.

James se uită la mine gânditor. După un moment de ezitare, deschide din nou browserul. Mă aplec pentru a vedea mai bine paginile pe care le-a deschis.

Sunt articole de blog, toate în jurul unei teme – călătoria.

– Uau, mormăi și am făcut clic pe lista de dorințe din Bali, sfaturi pentru călătorii ieftine, cele mai frumoase plaje din Lombok, șapte cazări speciale Airbnb, călătorind cu bagaje de mână, cele mai bune gustări pentru călătorii și câteva instrucțiuni despre Wordpress. – Sunt destul de multe postări.

– De asemenea, urmăresc destul de mulți oameni.

Îmi ridic privirea. James arată de parcă ar fi fost prins făcând ceva. – De ce arăți de parcă aș fi găsit ceva obraznic în browserul tău?

Ridică un umăr indecis. – Nici eu nu știu. Nu a fost niciodată ceva ce am putut urmări prea mult. Mă uitam la el doar ca să mă deconectez.

– La fel cum fac videoclipurile mele ASMR.

– Exact, spune el și zâmbește ușor. – Îmi plăcea că măcar așa puteam să mă scufund într-o altă lume – dacă nu puteam călători în viața reală. El ezită. – Dar acum ...

Aștept, dar el nu mai vorbește.

– Acum?", întreb cu prudență.

Are nevoie de un moment pentru a-și pune ordine în gânduri. Apoi își curăță gâtul. – Acum am sentimentul că ar putea deveni... mai mult. El face o grimasă. – Știu că este total absurd. Ce fel de persoană ar refuza să fie acceptată la Oxford pentru a călători și a scrie despre asta pe internet?

În acel moment, se produce un declic. James nu vrea doar să călătorească, ci și să scrie pe blog despre călătoria sa. Un sentiment de căldură se răspândește în pieptul meu.

Îmi amintesc lista pe care am făcut-o cu James în Oxford. La acea vreme, el se îndoia că dorința sa de a călători era ceva ce putea fi numit vis. Cu toate acestea, nici atunci nu se despărțise de tatăl său. Acum putea face acest pas – nimeni nu stă în calea obiectivelor sale.

– Bineînțeles că poți face asta, James, spun eu cu blândețe și îi pun o mână pe braț.

– Acesta a fost întotdeauna planul, știi? Să mergem la Oxford. Independent de *Beaufort* și de părinții mei.

Dau din cap.

– Acum mă gândesc tot timpul că nu există nimic care să mă atragă la această universitate. Din punct de vedere academic, vreau să spun. Bineînțeles că vreau să fiu cât mai aproape de tine și să-mi pot vedea prietenii. Dar apoi mă gândesc la cât de mult ți-ai dorit acest loc și cât de mult ai luptat pentru el. Nu ar fi nedrept dacă aș fura acest loc de la cineva care îl vrea mult mai mult decât mine?

– Dacă Oxford nu este ceea ce vreți să faceți cu viața voastră..., spun încet, – ... atunci nu acceptați locul.

James își coboară privirea, dar pot vedea în ochii lui negri că nu e prima dată când se chinuie să se gândească la asta. Pare complet sfâșiat pe dinăuntru.

– Toată lumea merită o lume a oportunităților, îți amintești? Și dacă este ceva ce vrei cu adevărat să faci, atunci ar trebui să o faci.

Își ridică din nou privirea și pliul dintre sprâncene i se netezește puțin. – Credeți că da?

Dau din cap cu hotărâre.

– Ai putea să o întrebi pe Ember cum și-a început blogul. Știe multe despre el și vă poate povesti câte ceva despre el. Mă uit la ceas și mă încrunt. – Dar ea ar trebui să vină în sfârșit acasă.

– Așa, spune James, iar un mic zâmbet îi joacă în colțurile gurii. – În ceea ce mă privește, Ember poate să mai dureze puțin.

– De ce?

– Pentru că aș vrea să-i arăt prietenei mele cât de recunoscător îi sunt că are încredere în mine și în visele mele.

Fără să-și întoarcă privirea de la mine, James se întinde spre laptop și îl închide. Apoi se apleacă în față și își apasă gura pe fruntea mea. Își plimbă buzele o dâră pe tâmpla mea, mai departe până la

obrazul meu și începe să împrăștie mai multe sărutări pe fața mea. Închid ochii și îmi las capul să se scufunde înapoi pe saltea, în timp ce James continuă să îmi arate recunoștința sa.

15

Ember

Aștept primul până când Wren ia o lingură de înghețată.

Îl bagă în gură și face o expresie extaziată, dar chiar și asta mă face să ezit și mai mult.

Mâncatul în prezența altora – mai ales în public – este dificil pentru mine. Mai ales în cazul lucrurilor nesănătoase, cum ar fi înghețata, am adesea senzația că sunt privit cu suspiciune din lateral. Oamenii mă judecă – chiar dacă nu pot avea nicio idee despre cum mănânc eu de obicei.

Bag încet lingura în înghețata mea de ciocolată și mă uit indecis la ea. Apoi respir adânc: Sunt aici cu Wren, în prezența căreia mă simt bine. Suntem prieteni. Și, în plus, am luat o porție mult mai mică decât a luat el, așa că nu prea pot atrage vreo atenție negativă.

Cu toată puterea mea, îmi alung gândurile din cap și îmi bag lingura în gură.

– N-am exagerat, nu-i așa? întreabă Wren, privindu-mă expectativ.

– Ai avut dreptate, înghețata are un gust divin. Am lăsat lingura jos pentru o clipă. – Nu am observat că aici s-a deschis o nouă gelaterie.

Mă uit în jur pe terasa micului magazin. Toate scaunele sunt ocupate și în jurul tejghelei se înghesuie o mulțime de oameni care își doresc înghețata în mână. Wren mi-a spus că aici există reduceri pentru studenți, așa că nu mă surprinde aglomerația. În afară de asta, vremea este superbă astăzi.

Lăsând la o parte anxietatea mea, am fost încântată să fiu invitată de Wren. Deși de obicei aveam un pretext pentru a ne întâlni – completarea cererilor pentru burse, mutarea lui Wren – de data aceasta m-a întrebat pur și simplu dacă aș vrea să petrec timp cu el. Faptul că mi-a dat cupa de înghețată drept compensație pentru că m-a ajutat la renovare este un bonus în plus.

– Cred că o să mă mut aici, spune Wren, cu lingura încă pe jumătate în gură.

– Te muți din nou? După o perioadă atât de scurtă de timp? îl tachinez eu. Încet-încet, tensiunea mea scade puțin. Cu cât vorbim mai mult și cu cât

blochez mai mult ceilalți oameni din jurul nostru, cu atât mai bine.

Iarăși zâmbetul ăla răutăcios. – Aș putea mânca înghețată la micul dejun, prânz și cină. În plus, tejgheaua arată foarte bine. Sunt sigur că, cu pernele scaunelor de afară, ai putea face un bârlog grozav în spatele lui.

– Obișnuiam să construiesc peșteri cu sora mea. Era activitatea noastră preferată în weekend. Mai iau o lingură de înghețată și încerc să mă bucur de acest moment.

Wren se amestecă în paharul său, amestecând cele două cupe de înghețată pentru a face o grămadă bej bălțată. – Oh, da, și eu și băieții am făcut asta.

– Recunosc că sunt puțin invidioasă pe prietenia voastră.

Wren se uită la mine întrebător.

– Ești prietenă cu ei de atâta timp, îi explic eu. – Sigur, am și eu prietene, iar eu și Ruby suntem foarte apropiate, dar cineva pe care îl cunosc din copilărie și cu care stau non-stop nu prea există. Totul s-a cam distanțat mereu, oamenii s-au mutat sau interesele noastre s-au îndepărtat atât de mult încât nu am putut face nimic unul cu celălalt. Nu este cazul tău. Ori de câte ori vorbiți despre băieții

voștri, aveți impresia că ați crescut împreună în loc să vă îndepărtați unul de celălalt.

Wren se oprește cu lingura în înghețată. – Așa a fost întotdeauna, de fapt.

E ceva în tonul lui care mă face să ciulesc urechile. – De fapt?

Ridică un umăr din umeri și, în cele din urmă, își bagă în gură o porție de înghețată. Era destul de multă pe lingură și nu-i trebuie nici două secunde pentru a-și contorsiona dureros fața. Îmi reprim un zâmbet cu toată puterea.

– Creier înghețat? întreb.

El geme în replică și pune lingura deoparte. – Asta primesc pentru că am încercat să evit să răspund la întrebarea ta.

– Nu trebuie să-mi spui nimic dacă nu-ți place, spun eu ridicând din umeri.

– Nu este deloc așa. Observ doar că lucrurile se schimbă în cercul nostru de prieteni și asta mă cam deprimă. De fapt, am trecut prin destule schimbări până acum.

– În ce fel se schimbă relația voastră?

Wren se joacă cu șervețelul așezat pe masă, lângă cana lui. – Obișnuiam să ne întâlnim des la mine acasă, dar până acum nu am îndrăznit să-i

invit pe băieți în noua noastră casă. Nu vreau ca ei să mă vadă cu alți ochi, așa că m-am cam închis automat în fața lor. Le spun mai puțin și... De fapt, e o prostie.

mormăi eu gânditor. Wren se uită la mine. Își înclină capul și zâmbește.

– Văd că ai o opinie în această privință, Supergirl. Întotdeauna să vorbești, spune el și îmi arată cu mâna că ar trebui să-i împărtășesc gândurile mele.

– Cred că este un nonsens total, ca să fiu sincer. Sunteți prieteni de atât de mult timp – ce mai contează unde locuiți?

Wren își strânge buzele și se uită la înghețata lui, care acum arată mai degrabă ca un milkshake.

Se gândește puțin la cuvintele mele. – Aveți dreptate.

– Știu.

El lasă să iasă un râs. Apoi, brusc, se întinde peste masă pentru a-mi lua mâna. O ține strâns și se uită adânc în ochii mei. Simt cum bătăile inimii mele se accelerează și îi întorc ușoara presiune a mâinii sale ca și cum ar fi fost de la sine înțeles. Nu știu ce-mi face Wren. Într-o secundă e serios și

închis, iar în următoarea mă zăpăcește complet cu un gest atât de simplu.

Momentul se întinde și durează prea mult și, în același timp, mult prea puțin. Când Wren îmi dă din nou drumul la mână și se îndreaptă spre lingura lui, nu pot face nimic în privința dezamăgirii care se răspândește în mine.

Wren își drege glasul și continuă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. – Oricum, aveam de gând să o invit în curând la mine acasă. Sunt sigură că atunci totul va reveni la normal.

Gândurile mele sunt încă la scurta noastră atingere. Încă mai simt căldura mâinii lui. Și apoi spun ceva ce cu greu îmi pot explica.

– Poate că vom putea face ceva împreună în curând.

Wren clipește surprins, lucru pentru care nu-l pot învinovăți. Până acum, am ținut în mod constant prietenia noastră secretă unul față de celălalt. Cred că amândurora ni s-a părut eliberator să nu trebuiască să ne facem griji cu privire la ce credeau James sau Ruby despre asta, mai ales că nici noi înșine nu aveam idee cum se va dezvolta prietenia noastră. Dar până acum știu că nu vreau

să o pierd pe Wren ca prietenă. Mă simt în siguranță în preajma lui și nu vreau să mai ascund asta.

Se pare că și el are aceeași părere.

– Cu plăcere, spune el după un timp și zâmbește.

Ignor cu toată puterea furnicăturile violente din stomac.

Ruby

De când m-am întors la școală, timpul parcă se scurge. James și cu mine conducem pe rând autobuzul și mașina lui, iar între timp ni s-a alăturat și Wren, care fie se urcă la două stații după noi, fie ne așteaptă la șoseaua principală și apoi sare în mașina lui James.

James și cu mine ne petrecem fiecare minut liber învățând pentru examenele finale, dar îmi este din ce în ce mai greu să mă concentrez când el este cu mine. Din ce în ce mai des mă trezesc uitându-mă la el în loc să mă uit la carte – și uneori mă furnică tot corpul atât de tare încât sunt sigură că și el poate simți asta lângă mine.

Când în sfârșit sosește Ziua Focului de Tabără, e ca și cum suspendarea mea nu s-ar fi întâmplat niciodată. Da, unii dintre colegii mei de clasă încă

mai vorbesc despre asta sau se uită la mine un pic prea mult timp la cantină, dar eu mă concentrez asupra aspectelor pozitive: m-am întors în Maxton Hall și voi absolvi.

– Ești sigur că e bine? îmi șoptește Lin la ureche în timp ce stăm în fața grămezii uriașe și privim cum pompierii aruncă buștean după buștean peste ea.

– Cred că arăta la fel și anul trecut, mă întorc la fel de liniștit.

Acum este trecut de ora șapte seara, iar primii oameni sosesc. Se plimbă prin curtea școlii, unde am amenajat un stand de băuturi și mici standuri cu mâncare, de unde se pot cumpăra pâine pe băț, bezele pe bețișoare și cartofi prăjiți.

– Da? Lin continuă să pară sceptic. – Cumva este atât de... deformat.

Înclin capul și mă uit la construcția care ar trebui să fie în flăcări în mai puțin de o oră. – Nu știu ce să zic. Acum că spui asta, nu sunt sigur.

– Credeți-mă, nu contează cum arată grămada de lemn, doar puneți-l pe James acolo. – După aceea, toată lumea e prea beată ca să-și mai facă griji.

Lin și cu mine ne uităm la el cu ochii întredeschiși. – Nu există alcool, spun eu. – Și nici nu se va îmbăta nimeni.

Ridică doar un umăr. – Amândoi știți cum se întâmplă în fiecare an.

Îi dau o lovitură ușoară în braț. – Ne-am luat toate măsurile de precauție și suntem mai bine pregătiți decât anul trecut. Nu ne mai înnebuniți.

El zâmbește. – Doar că nu vreau să fii dezamăgită dacă lucrurile nu merg atât de bine pe cât speri.

– Ce cavalerism din partea ta, spun eu sec.

– Da, wow. Probabil că spui asta doar pentru că tu ai fost cel care s-a asigurat că toată lumea era beată în anii trecuți. Să nu crezi că nu am auzit niciodată de legendara ta cizmă. Lin ridică o sprânceană.

– Cizma ta legendară? întreb, uitându-mă înainte și înapoi între cei doi. – Ce s-a întâmplat cu cizma ta?

– Nimic, nimic, spune repede James.

– El și prietenii săi împărțeau alcool oamenilor, explică Lin. – Din cizma lui James.

Îmi strâng colțurile gurii cu dezgust. – Știu exact de ce te detest atât de mult.

James zâmbește și îmi pune o mână în jurul cefei. Își trece degetul mare peste pielea sensibilă de acolo, până la linia părului meu. Apoi se apleacă aproape de mine.

– Nu mă urăști acum, nu-i așa? murmură el.

Vocea lui întunecată și atingerea blândă îmi fac pielea de găină pe brațe. Am nevoie de toată puterea mea pentru a nu lăsa să se vadă cât de moi îmi simt genunchii în această secundă.

– Doamna Bell? o voce se aude în spatele nostru și mă face să mă înțepenesc brusc pe toată spatele. Degetele lui James se crispă la ceafă, ca și cum ar fi vrut să le tragă înapoi, dar s-a răzgândit în ultimul moment.

Împreună ne îndreptăm spre directorul Lexington. Când îi văd privirea lui serioasă, inima începe să mi se accelereze parcă automat. Mâna lui James alunecă de pe gâtul meu pe umărul meu și mă trage puțin mai aproape de el.

Am înghițit în sec. – Da?

Lexington își curăță gâtul. – Aveți un moment pentru mine?

– Acum? întreb eu, uitându-mă nesigur peste umăr la Bonfire. – Focul va fi aprins din clipă în clipă.

– Va dura doar un minut, spune el.

Ezit, dar în același timp știu că nu am de ales. Dacă directorul școlii mele vrea să vorbească cu mine, nu pot refuza. Cu toate acestea, am reușit să evit cu succes acest lucru în ultimele două săptămâni, comunicând cu el doar prin intermediul secretarei sale și al unui e-mail laconic. Nu vreau să fiu copilăroasă, dar situația din biroul său încă îmi stă în suflet. Nu pot uita cum s-a purtat cu mine atunci.

James nu-mi dă drumul la umăr. Îi arunc un mic zâmbet și mă întind spre mâna lui pentru a o strânge rapid. Apoi fac un pas înainte.

Directorul arată spre un loc puțin mai la dreapta. Eu dau din cap și împreună ne îndepărtăm de ceilalți.

Nu trebuie să mă întorc ca să știu că privirea lui James este tot timpul ațintită asupra mea.

Lexington își mângâie gulerul costumului său gri și se uită urgent la mine prin lentilele ochelarilor.
– Dumneavoastră și doamna Wang ați făcut o treabă foarte bună pregătindu-vă pentru această seară, doamnă Bell, spune el în cele din urmă.

– Mulțumesc, domnule, răspund eu rigid.

Își curăță gâtul. – Și am vrut să profit de ocazie pentru a vă spune din nou personal cât de mult regret incidentul de zilele trecute.

Încerc să nu las să se vadă cât de surprinsă sunt de scuzele sale. Nu mă așteptam la asta și pentru o clipă nu știu cum să reacționez.

Lexington își mai curăță o dată gâtul. Este un mic sunet exploziv care i se desprinde din gât. Dacă nu l-aș cunoaște mai bine, aș crede că e nervos... – Sper că înțelegi că povara dovezilor împotriva ta a fost copleșitoare la început. Acțiunea mea era necesară. Nu puteam să o ignor.

– Știu asta, spun eu. – Doar că... – Ezit și îi arunc lui Lexington o privire nesigură.

El dă din cap în mod invitativ. – Simțiți-vă liberă să vorbiți sincer cu mine, doamnă Bell.

Respir adânc. – Cred că nu v-ați fi purtat cu mulți alți elevi din această școală așa cum v-ați purtat cu mine în acea zi de luni.

Lexington se încruntă. – Mă tem că nu vă înțeleg.

– Mă întreb doar dacă ați fi acționat la fel dacă părinții mei ar fi transferat sume mari de bani în contul Maxton Hall la intervale regulate.

Nu-mi vine să cred că am spus asta. Simt cum inima îmi bate repede și tare pe cutia toracică, în timp ce ochii lui Lexington se măresc de indignare.

– Dna Bell, spune el. – Îmi cer scuze...

Am clătinat din cap. – Îmi pare rău, domnule Lexington, dar așa am simțit. Nici măcar nu mi-ați dat șansa de a mă apăra. După tot ce am făcut pentru această școală de-a lungul anilor, nu cred că merit asta.

Lexington se holbează la mine. Își deschide gura – și o închide din nou.

Mă întreb dacă nu cumva am făcut o mare greșeală, dar în același timp nu-mi pasă. M-am apărat și am abordat o nedreptate care a fost o problemă la Maxton Hall de ani de zile. Nu știu dacă fac o diferență, dar nu asta mă interesează.

– Mulțumesc pentru onestitate, spune în cele din urmă directorul Lexington. – Îmi pare rău pentru modul în care s-au întâmplat toate acestea. Și sper că știți că voi face tot ce pot pe viitor pentru a mă asigura că așa ceva nu se va mai întâmpla vreodată. Tonul său este încă prietenos, dar acum mult mai formal. Ca și cum și-ar alege cu grijă fiecare cuvânt. – În cazul în care veți mai avea

vreodată probleme de orice fel, ușa biroului meu vă este întotdeauna deschisă.

Dau din cap, chiar dacă știu că nu e cazul. Mă uit după Lexington în timp ce se întoarce la Bonfire și îmi dau seama că nu mai sunt supărată pe el. Mai degrabă, îi sunt recunoscătoare în acest moment pentru că m-a învățat o lecție valoroasă. Dacă voi fi vreodată într-o poziție de autoritate și va trebui să decid soarta altcuiva, nu mă voi comporta ca el.

Pentru că până acum știu că fiecare poveste are cel puțin două părți și fiecare dintre ele merită să fie ascultată.

James

Sarcina mea în această seară este să vând pâine în băț colegilor de clasă – și să supraveghez mulțimea cât mai discret posibil și să fiu cu ochii în patru după Ruby. Din când în când, îi văd șocul de păr șaten luminându-se în strălucirea focului sau cum traversează sprinten piața cu planșa sub braț, dar, la fel de repede cum apare în câmpul meu vizual, de obicei dispare din nou. Așa că mă concentrez asupra colegilor care vin din când în când la tarabă și împing câteva kilograme peste tejghea pentru mine.

Ceea ce nu aș fi făcut niciodată în trecut și care, cel mai probabil, mi s-ar fi părut complet stupid, acum îmi oferă o imensă liniște sufletească.

De la începutul anului – mai exact, de când a murit mama – sunt recunoscătoare pentru orice distracție pe care o pot găsi, doar ca să nu fiu nevoită să mă gândesc la lucrurile care merg prost în viața mea acum.

Când sunt în echipa de evenimente, nu trebuie să mă gândesc la faptul că sunt practic fără adăpost și că trăiesc din buzunarul părinților prietenei mele.

Când mă antrenez, nu trebuie să mă gândesc la faptul că am călcat în picioare moștenirea mamei mele.

Și dacă învăț ca un nebun, nu trebuie să caut răspunsul la întrebarea ce naiba vreau să fac cu o diplomă de absolvire a școlii când, de fapt, încă nu am nicio idee despre ce să fac cu viața mea.

Încerc să nu mă dau de gol în fața lui Ruby, dar acest lucru devine tot mai greu pe zi ce trece. Pentru că, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât devine mai clar că nu există răspunsuri la întrebările mele – și cu atât mai copleșitoare devin grijile mele.

– Ai făină pe pantaloni, omule.

Tresar și ridic privirea. Wren stă în fața mea și îmi arată picioarele cu un zâmbet.

– E deja nouă? întreb surprinsă și mă uit la ceas. Wren și cu mine am convenit că mă va lua de aici după tura mea și vom continua vechea noastră tradiție și vom petrece Bonfire împreună.

Wren dă din cap, iar eu îmi mângâi blugii cu jumătate de inimă. După ce îi predau casieria lui Kieran și îmi șterg mâinile pe un prosop, ies din spatele standului.

Am văzut-o pe Wren în ultimele săptămâni, în drumurile de la școală, în clasă și la antrenamente, dar totuși, parcă au trecut ani buni de la ultima noastră conversație reală.

– Ce mai faci? întreb în cele din urmă. Pe de o parte, pentru că nu mă pot gândi la altceva, iar pe de altă parte, pentru că vreau neapărat să știu răspunsul la această întrebare.

– Eram pe cale să vă întreb același lucru.

– Bine că am întrebat mai întâi.

Wren zâmbește și, împreună, ne îndepărtăm de focul de tabără până la marginea terenului, unde stau fumătorii și câțiva oameni beau bere.

– Sunt bine, spune Wren după o vreme.

Muzica care iese din difuzoare devine tot mai liniștită pe măsură ce ne îndepărtăm de foc.

– Cum... e așa? întreb precaut. Wren abia dacă ne-a împărtășit noua sa viață până acum. Nu spune nimic despre casa în care s-a mutat, nu spune nimic despre modul în care părinții lui au făcut față noului început. Știu de la Alistair că a fost la antrenamente la fel de rar ca și mine, dar când îl întreb cum se simte, schimbă subiectul de fiecare dată.

Wren este rușinată, se vede clar asta. Și mă omoară faptul că el crede că nu poate vorbi cu mine despre asta – la urma urmei, suntem în aceeași barcă.

Și acum mă aștept cu fermitate ca el să se sustragă din nou întrebării mele, dar mă surprinde.
– Diferit, spune el. – Dar e în regulă. În sfârșit avem internet.

Scoate o sticluță de șold din buzunarul interior al jachetei și ia o înghițitură mare. Apoi îmi întinde sticluța de argint. Ezit doar o clipă înainte de a o accepta și de a bea și eu din ea. Acest moment dintre noi se simte aproape ca înainte.

– Mă obișnuiesc cu Gormsey, continuă el. – Cu toate acestea, mi se pare foarte înfiorător faptul că vecinii te salută tot timpul.

– E la fel și pe strada Ruby, îi spun și îi înmânez înapoi sticluța. – Până acum îmi știu și numele.

Wren rânjește. – Într-un fel, e și frumos.

Pentru o vreme mergem unul lângă altul în tăcere.

– Apropo, am găsit un potențial cumpărător pentru *acțiunile* mele din *Beaufort,* îi spun în cele din urmă, în timp ce ne oprim destul de departe de focul de tabără. – Consilierul meu financiar face încă tot felul de verificări de fond, dar pare destul de bine.

– Ăsta ar fi un pas mare, omule, spune Wren gânditor. – Mă bucur pentru tine.

– Nimic nu este încă reparat. Și aș vrea, de asemenea, să mă întâlnesc din nou cu ea înainte. Dar da, dacă totul merge bine, se va termina până la sfârșitul anului școlar.

– Wow. Îți țin pumnii.

– Vă mulțumesc. Îi zâmbesc ironic din lateral. – Apoi, în sfârșit, pot să le dau Bells înapoi canapeaua lor. Indiferent de câte ori le sugerez asta, nu mă lasă să mă mut la hotel.

Colțurile gurii lui Wren se strâmbă. – O să te cred pe cuvânt.

Surprinsă, ridic o sprânceană, dar Wren continuă să vorbească înainte ca eu să-l pot întreba ce vrea să spună. – Mă gândeam să organizez în curând o petrecere de casă nouă. Întoarce flaconul înainte și înapoi în mână și își trece degetele peste gravura de pe margine. – Aș vrea să vă arăt noua mea casă.

– Mișto, spun imediat. – Când?

– Weekend-ul viitor, poate? Eu... – Wren se întrerupse și fu nevoită să-și dreagă gâtul. – Vrei să mergi la cumpărături cu mine? La băutură și alte chestii?

– Sigur.

El dădu din cap și își puse la loc sticluța. Văd ușurarea din ochii lui, dar nu pot să-i dau un sens.

– Nu eram sigur dacă ai fi dispus să faci asta, spune el după o clipă.

– Bineînțeles că am făcut-o, spun eu, perplexă.

El doar ridică din umeri.

– Ascultă, știu că am fost orice, dar nu un prieten bun în ultimele câteva luni. Dar bineînțeles că vreau să știu cum trăiești acum și ce s-a schimbat. Am crezut că nu vrei să vorbești despre asta, așa că nu am vrut să te forțez. Dacă am dat impresia că nu sunt interesată, atunci îmi pare rău.

Wren scutură din cap. – Nu e vorba de asta, spune el.

– Și atunci?", întreb cu prudență.

– În mod normal... oh, nu știu. De fapt, trecem prin același lucru, dar totuși mi se pare o sarcină imposibilă să vorbesc cu tine despre toate rahaturile astea.

– De aceea ai adus sticla? întreb și încerc să zâmbesc. Wren mi-l întoarce timid și toastează pentru mine.

– Se întâmplă atât de multe lucruri în acest moment. Am aplicat pentru burse și am amenajat camera, iar acum caut locuri de muncă. Din păcate, toate nu vor pe nimeni care să se mute în curând pentru a studia.

– Asta e nasol. Pot să stau cu ochii în patru dacă vrei.

Wren ridică doar din umeri. Cu toate acestea, îmi notez în minte să încep să mă uit la anunțurile de mică publicitate de îndată ce domnul Bell pune ziarul deoparte dimineața.

– Vă mulțumesc.

– S-a mai întâmplat ceva? O să întreb. – Pari... diferită.

Wren lăsă să iasă un râs sforăitor. – Ai putea să-i spui așa, da.

Mai facem câțiva pași pe gazon, apoi se oprește brusc. Își dă capul pe spate și se uită la cer, care între timp a devenit violet intens. Muzica este atât de liniștită aici, încât abia poți distinge ce melodie se cântă. Doar din acest motiv înțeleg următoarele cuvinte ale lui Wren: – Cred că mă îndrăgostesc.

Surprinsă, continui să-l privesc din lateral, dar Wren face o față atât de posacă încât nu îndrăznesc să cer detalii.

– Arăți de parcă lumea e pe cale să se sfârșească din cauza asta.

Expiră audibil și își încrucișă brațele la ceafă. – Nu știu ce să fac cu asta. De ce tocmai acum? Nu mi se potrivește deloc.

Trebuie să râd de asta. Wren îmi aruncă o privire urâtă.

– Îmi pare rău. Cred doar că dragostea nu așteaptă cu răbdare momentul potrivit. Ea vine spre tine pe dos, când te aștepți mai puțin.

El pufnește. – Înseamnă că dragostea este un ticălos șiret.

Zâmbesc. Wren își menține expresia de furie jucată încă vreo două secunde, până când trebuie să îmi întoarcă zâmbetul.

– Mă gândesc iar și iar la ceea ce a fost planul nostru de ani de zile. Și apoi mă uit la noi acum și nu pot decât să râd de cât de proști și naivi am fost, spune el în cele din urmă.

– Anul acesta poate fi încă cel mai bun est al vieții noastre.

Își lasă brațele și pufnește. – Doamne, te rog, nu. Nu se poate ca cel mai bun an din viața mea să înceapă așa de prost. Nu accept asta.

– Aveți dreptate. Am vrut doar să spun ceva optimist.

– Petreci prea mult timp cu Ember, spune el. La privirea mea, adaugă repede: – Și Ruby.

Wren dădu cu piciorul unei pietre din drum. Amândoi o privim cum se rostogolește la câțiva metri de noi. – Cum a fost cu tine? Cu Ruby, vreau să spun.

Trebuie să mă gândesc puțin la asta. – Pur și simplu s-a întâmplat cumva. La început am vrut să ripostez, dar mi-am dat seama repede că era inutil. O iubesc pe Ruby. Asta nu se va schimba prea curând.

Ochii lui Wren se lărgesc puțin. – Serios?

Ridic din umeri. – Da.

– Asta sună foarte serios. De parcă ai fi sigur că vrei să-ți petreci viața cu ea.

– Poate că asta e ceea ce vreau. Cuvintele vin parcă de la sine și, deși acum șase luni mă luptam cu mine însumi în felul acesta, acum nu mă mai sperie deloc. Mai degrabă dimpotrivă.

– La naiba, omule. Wren scutură din cap.

– Vrei să-mi spui ceva despre ea? întreb eu.

Își freacă ceafa. – Mai bine nu.

– Bine. Dar, ca să știi, sunt aici ca să vorbesc. Și cred că ar trebui să facem asta mai des.

– Vă mulțumesc. Așa cred și eu.

Îi privesc pe câțiva elevi din clasele inferioare alergând în jurul focului și fugărindu-se unii pe alții cu bețe. Câțiva dintre ei simulează lupte cu săbii și o văd pe Lin împărțind avertismente – în timp ce ea însăși m-a înțepat mai devreme în spate cu un băț.

– Ai auzit ceva de Cy în ultima vreme? întrebă brusc Wren.

Mă uit la scânteile care se ridică din foc spre cer și care, în cele din urmă, ard acolo sus. – Nu.

– Încep să-mi fac griji. Nu a mai fost la școală de două săptămâni. Nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu el.

N-ar trebui să-mi pese, dar nu pot face nimic în privința îngrijorării care mă cuprinde.

– Poate că ar trebui să-l invit și pe el la petrecere, continuă Wren. – Deși probabil că nu va veni oricum. Deocamdată ignoră toate mesajele pe care i le trimit. Sunt sigură că se învinovățește pentru ceea ce s-a întâmplat cu Ruby și Lydia.

– Ar trebui să facă asta al naibii de bine, îmi scapă mai brusc decât am vrut. Oftez – nu știu dacă îl voi putea ierta vreodată. Putea să distrugă viitorul lui Ruby cu acel gest.

– Dar și-a dat seama de greșeală și a încercat să se revanșeze, nu-i așa?

Nu-i răspund.

– O invitație nu strică. Crede-mă, știu că e distrus. Dar cu toții am făcut-o la un moment dat. Dacă nu suntem acolo pentru el acum, ar fi destul de îndreptățit, nu crezi?

Îmi strâng dinții cu putere. Apoi întind mâna și las să mi se înmâneze flaconul. Iau câteva înghițituri, bucurându-mă de arsura care îmi curge pe gât.

– Nu-mi place când ai dreptate, spun în cele din urmă.

Wren îmi înfășoară un braț în jurul umărului, zâmbind.

După ce mi-am luat rămas bun de la Wren, am pornit din nou în căutarea lui Ruby. Am o pătură în mașină și un mic difuzor în speranța că vom putea rămâne o vreme pe teren după ce se termină evenimentul și să privim cerul înstelat.

În ultimele două săptămâni, rareori am avut ocazia să fim singuri. Părinții lui Ruby nu sunt stricți, dar doar posibilitatea ca ei să fie în cameră în orice moment mă asigură că păstrez o anumită distanță față de Ruby. Cel puțin în cea mai mare parte a timpului. Chiar nu vreau să nu-i respect pe Bells. La urma urmei, datorită lor am un acoperiș deasupra capului.

O găsesc pe Ruby la Bonfire. Stă lângă directorul Lexington, care tocmai termină evenimentul și le mulțumește tuturor celor implicați. Strălucirea focului o îmbracă în lumină incandescentă, făcând-o să arate aproape ca un înger răzbunător.

Fără să-mi iau ochii de la ea, îmi scot telefonul mobil din buzunar, pornesc aparatul foto și apăs pe declanșator. Un fior plăcut mă străbate în timp ce mă uit la fotografie.

Sunt pe punctul de a conecta din nou telefonul la priză, când se aprinde un nou mesaj. Mi se ridică părul de pe ceafă când văd că este de la tatăl meu. După ce i-am ignorat primul e-mail, mi-a scris din nou acum o săptămână pentru a-mi spune că este dezamăgit de mine, dar că îmi mai dă o șansă să îmi revin. Nu i-am răspuns din nou și am sperat că mă va lăsa în sfârșit în pace.

Dar când am deschis mesajul său, mi-am dat seama că m-am înșelat. Pentru tatăl meu, problema nu este închisă. Pentru el, este abia la început.

Nu ai vrea să fie altfel.

16

James

Nu i-am spus lui Ruby despre veștile lui tata.

Știu că este greșit. Ne-am jurat să nu avem secrete unul față de celălalt și să vorbim unul cu celălalt despre tot ceea ce ne deranjează. Dar nu mă pot hotărî să o împovărez din nou cu problemele mele. Are destule pe cap în acest moment: Examenele finale sunt din ce în ce mai aproape, iar cererile pentru bursele de la Oxford intră în faza fierbinte. Nu vreau ca ea să-și facă griji pentru mine acum – mai ales că nu știu ce înseamnă mesajul enigmatic al tatălui meu.

Scopul lui era probabil să mă intimideze, dar a reușit exact contrariul. Niciodată nu am fost atât de sigur că am luat decizia corectă. Și niciodată nu am fost mai motivată să mă apuc în sfârșit de ceea ce mă gândeam de săptămâni întregi.

Sâmbătă seara aștept până când Ruby dispare în baie pentru a se pregăti pentru petrecerea lui

Wren, apoi mă duc în camera lui Ember. Respir adânc și, în cele din urmă, bat la ușa întredeschisă.

– Da? Mă sună Ember dinăuntru. Ea stă la birou, cu laptopul deschis în fața ei și o ceașcă de ceai în mână. Când mă vede, ridică din sprâncene.

– Aveți un moment? întreb.

Ember dădu din cap. – Sigur, intră. Ce mai face Ruby?

– Ea se pregătește și vorbește cu Lydia prin telefon.

– Înțeleg. Când mă opresc lângă biroul ei, își înclină capul. – Ce s-a întâmplat?

Îi arăt spre laptop. – Am câteva întrebări despre blogul dumneavoastră. Sau despre blogging în general.

Ember se uită la mine câteva secunde, apoi dă din cap scurt. Dacă am surprins-o cu asta, nu lasă să se vadă. În schimb, scoate un mic taburet de lemn de sub birou. – 'Sigur. Vrei să te așezi?

Mă așez lângă ea și îmi trec scurt mâna prin păr. Apoi expir audibil. – Am studiat Wordpress în ultimele zile și m-am gândit că ai putea să mi-l explici mai clar decât toate ghidurile online.

– Oh, sigur. Mi-aș fi dorit să fi avut pe cineva care să-mi arate toate astea atunci, spune ea. Își

întoarce laptopul spre mine, astfel încât amândoi să putem vedea clar ecranul. Apoi deschide browserul și introduce o adresă URL, ceea ce face să apară un mic câmp cu date de autentificare. *Bellbird* îl deschide într-o altă filă.

– Deci: Tot ceea ce găsiți aici pe pagina de start, puteți vedea și coordona în tabloul de bord ... Se schimbă în prima fereastră. – ... și să le coordonezi. Primul lucru pe care vi-l recomand este să vă familiarizați cu el, pentru că de aici controlați întregul blog. Dă click pe un buton și în lateral apare o casetă neagră și gri.

– Bine. Cum ați programat site-ul? Ați avut un web designer?

– Aveți nevoie de un furnizor care să vă găzduiască site-ul. Dacă o faceți cu Wordpress, există multe teme gata făcute pe care le puteți cumpăra. Aici, permiteți-mi să vă arăt unde am găsit tema mea.

Se deschide un site web unde sunt disponibile pentru achiziționare diverse teme.

– Întotdeauna trebuie să vă gândiți în prealabil la ceea ce doriți să realizați cu site-ul dumneavoastră. Acesta, de exemplu, are un design

foarte frumos, dar nu s-ar potrivi deloc cu conținutul meu.

Dau din cap. – Pe ce ați pus un accent deosebit în designul dumneavoastră?

– Trebuia neapărat să fie receptiv și să funcționeze la fel de bine pe dispozitivele mobile ca și pe calculator. În afară de asta, pagina de start era importantă pentru mine, oh, și bara laterală. Există acum atât de mulți furnizori care au un design frumos în magazinele lor. Le-am salvat pe cele mai bune și le-am parcurs din nou și din nou timp de săptămâni întregi până când m-am decis.

– Mă întreb de unde se presupune că cineva ar trebui să știe toate acestea.

– Asta se învață în timp.

– Ați ridicat-o atât de profesionist de la început?

Ea clătină din cap. – Nu, dar aș fi vrut să o fi făcut. Derulează și mai mult prin pagina designerului ei web și se oprește la un moment dat. Apoi se uită la mine din lateral. – De ce te interesează de fapt asta?

Ridic din umeri. – Îmi plac blogurile. Mă ajută să mă relaxez. Pot să învăț sau să văd lucruri noi la care nu m-aș fi gândit altfel.

– Așa a început totul la mine", spune Ember și zâmbește semnificativ. – Până când, la un moment dat, mi-am deschis propria pagină.

Îmi stă pe vârful limbii să spun ceea ce-mi trece prin cap în acest moment: *habar nu am ce să fac cu viața mea, iar acesta este singurul lucru care mă interesează cât de cât de ani de zile*.

Poate că într-o zi voi reuși să o spun. Astăzi, din păcate, acel moment nu a venit încă.

În schimb, îi întorc privirea lui Ember. – De unde ai știut că ai ceva de spus? întreb în cele din urmă.

Un zâmbet ușor se întinde pe buzele lui Ember. – Toată lumea are ceva de povestit, James.

Ruby

Chiar și pe ecranul telefonului mobil al lui James pot vedea cât de multă culoare are Lydia pe față. Își poartă părul despletit și ondulat, iar ochii i se aprind la propriu când îmi povestește despre săptămâna trecută. – Ni s-a părut deprimant să stăm tot timpul în casă când vremea este atât de frumoasă. Așa că Ophelia și-a mutat biroul pe terasă fără să mai stea pe gânduri. Ea zâmbește. – Deși

sunt destul de sigur că voia doar să aibă o vedere liberă la grădinarii care îi aranjează grădina.

Trebuie să râd și aproape că îmi ard fruntea pe fierul de îndreptat pe care îl folosesc pentru a-mi modela franjurile.

– James și cu mine trebuie să venim să te vizităm din nou în curând. De asemenea, vreau să vă cunosc și tutorele. Mai este atât de strictă?

Lydia își dădu ochii peste cap. – În comparație cu ea, Lexington este un mielușel pios.

Am aruncat o privire sceptică la camera frontală.

– Serios. Este foarte meticuloasă și se asigură chiar că totul este scris cu grijă. Dacă nu e perfect, o face din nou. Pe de o parte mi se pare obositor, dar pe de altă parte mă bucur că mă tratează ca și cum aș fi normală.

– *Ești* normală, Lydia.

Ea pocnește din limbă. – Știi ce vreau să spun.

Iau fixativul din dulap și îl pulverizez o dată pe tot capul, cu ochii închiși.

– Chiar și la două sute de kilometri distanță simt că trebuie să tușesc, remarcă Lydia, iar eu trebuie să râd din nou. – Apropo, arăți foarte frumoasă.

– Ești drăguț, mulțumesc. Mă privesc pentru o clipă în poza micuță care se află pe ecran. Da, totul este la locul lui. Să sperăm că așa va rămâne în această seară. – Ce planuri ai pentru weekend, întreb.

– Nimic special. Graham va veni mai târziu și va sta până luni dimineață. Sunt destul de sigur că Ophelia va profita de ocazie pentru a-l convinge să facă o petrecere pentru copil.

– Oh! exclam. – Asta sună foarte bine.

– Crezi? Ea se încruntă. – 'Nu știu. Nu e cam amuzant?

– De ce? întreb eu.

– Ei bine... După tot ce s-a întâmplat, nu sunt sigură că o petrecere pentru copil e potrivită.

Nu pot decât să dau din cap în fața acestui lucru. Mă apropii de camera din față și o privesc serios pe Lydia. – Lydia, până acum, sarcina ta nu ți-a dat niciun motiv de fericire. Și totuși, aceasta ar trebui să fie o perioadă fericită din viața ta. Dacă acum ești pregătită să o împărtășești cu ceilalți și să te sărbătorești pe tine și pe bebelușii tăi, atunci cred că ar trebui să faci asta cu siguranță.

Lydia expiră audibil.

– Ești fericit, nu-i așa?

– Da, între timp, spune ea imediat.

– Atunci nu văd ce ar trebui să te oprească să organizezi o petrecere pentru tine și copiii tăi.

Un ușor zâmbet se răspândește pe fața Lydiei. – Ai veni la o petrecere pentru copil?

– Mi-ar plăcea să vin. Și sunt sigur că și celorlalți le-ar plăcea.

– Ofelia este cu siguranță în flăcări. Nu știu de unde își găsește timp, dar în ultimele zile a tricotat mai multe căciuli și o pătură pentru cei mici.

– Ce drăguț.

– Da, dar trebuie să spun că punctele sale forte sunt cu siguranță în altă parte. Păturica este mai potrivită ca suport de cratiță, deoarece este foarte tare. Ea zâmbește. – Dar nu contează. Oricum sunt fericită.

– Sunt atât de fericită să te văd atât de fericită. Se pare că timpul petrecut cu Ophelia îți face foarte bine.

– Așa stau lucrurile. De fapt, asta trebuia să fie un fel de pedeapsă. Sunt sigur că tata nu se aștepta să ne înțelegem atât de bine.

– Aproape că pare că ți-ai putea imagina că ai putea sta cu ea mai mult timp.

Ea dă din cap. – Mă gândisem la asta. Mă simt bine să fiu cu cineva care mă înțelege așa cum mă înțelege ea, spune Lydia. – Pe de altă parte, nu e corect să-i întorc viața cu susul în jos în felul ăsta. Are destule de făcut acum.

Mă duc la dulapul meu și îl deschid cu o mână. – Și cum rămâne cu domnul Sutton?

Lydia râde – "Chiar trebuie să nu-i mai spui așa.

Îmi iau cizmele și mă întorc cu ele la birou. Cu grijă, sprijin telefonul mobil de un pahar vechi de apă. – Poate că el a fost întotdeauna Graham pentru tine – dar nu și pentru mine. Mi se pare ciudat să-i spun brusc pe numele mic.

– Te vom învăța noi", spune Lydia cu încredere. Apoi își mușcă buza inferioară înainte de a continua ezitantă. – Graham... m-a întrebat dacă vrem să ne mutăm împreună.

Mă opresc cu un pantof în mână și mă uit la telefonul mobil. – Și?

Lydia dădu din cap și un zâmbet i se întinse pe față. – Cred că mi-aș putea imagina asta, șoptește ea.

În acest moment există o diferență atât de mare față de Lydia pe care am găsit-o plângând într-o toaletă din Oxford, încât îmi încălzește inima.

– Mă bucur pentru voi, vă spun sincer.

– Te rog să nu-i spui încă fratelui meu, spune ea repede. – Altfel îmi va pune din nou o mie de întrebări, la care oricum nu pot răspunde încă.

– Voi fi tăcut ca mormântul.

– Cum se simte de fapt? întreabă ea apoi.

Mă strecor în pantofi și îmi închei primul șiret în timp ce mă gândesc la întrebare. – Bine, mă gândesc. Dar știi cum ține mereu totul pentru el până când, la un moment dat, izbucnește cu toată forța.

Lydia oftă încet. – Îmi sună cunoscut. Cum se descurcă cu chestia cu tata?

– De fiecare dată când aduc vorba cu el, am sentimentul că nu se simte confortabil cu acest subiect. În momentul de față, încerc să respect acest lucru. Am încredere că va veni la mine atunci când va dori să vorbească.

Ea dă din cap. Dintr-o dată pare gânditoare. – Aș putea să-l scutur uneori când nu vrea să vorbească.

Îmi prind și al doilea șiret și mă gândesc la cuvintele ei. – A avut o conversație mai lungă cu Wren pe Bonfire. Principalul lucru este că vorbește cu cineva. Nu trebuie să fiu neapărat eu.

– Sunt sigură că nu vrea să te împovăreze după tot ce s-a întâmplat.

– Habar nu am. Mă ridic de pe scaun, fac un pas înapoi și apoi mă întorc o dată. – Ce părere aveți?

– Foarte frumos! Ember a cusut fusta? întreabă Lydia și strâmbă puțin din ochi.

– Cum ai recunoscut asta? îi răspund și mă uit în jos la mine. Marginea fustei cu cerc albastru închis este brodată cu flori mici care nu se văd decât de aproape.

– Nu știu, am avut o presimțire. Tonul ei mă face să fiu sceptic.

– Probabil că ți-a trimis o poză, trișorule.

Lydia zâmbi. – Ea îmi oferă cu regularitate ultimele ei lucruri. Uneori ajung chiar să i le arăt Ofeliei și să îi cer părerea.

– Vrei să o saluți pe Ember? întreb și îmi iau geanta.

– Oh, da, cu plăcere.

Cu telefonul mobil al lui James în fața nasului meu, mă duc în camera lui Ember și bat la ușă. Aud voci blânde, apoi Ember mă strigă: – Intră!

Când deschid ușa, mă opresc pe loc.

James stă alături de Ember, direct la biroul ei. În fața amândurora se află laptopul lui Ember, pe al cărui ecran pot distinge logo-ul *Bellbird*. În momentul în care James mă vede, se ridică în picioare.

– E cineva aici care vrea să te salute rapid, Ember. Mă apropii de ea și îi întind telefonul. Ea îl ia din mâna mea și îi zâmbește Lydiei.

– Ai făcut o fustă frumoasă pentru Ruby, spune ea în semn de salut.

– L-ai recunoscut din fotografie? întrebă Ember.

O aud pe Lydia scoțând un sunet de aprobare. Între timp, mă întorc spre James și îi pun o mână pe șold. – Ce ai făcut?

– Ember mi-a arătat blogul ei, spune el, dar înainte ca eu să pot continua, se uită la ceasul de mână. – Să mergem?

– Unde te duci de fapt? întrebă Lydia.

– Lui Wren, James îi spune. – Dă o petrecere de casă nouă.

Cu coada ochiului o văd pe Ember cum se face brusc palidă la cuvintele lui James. Gura ei se deschide puțin. – Oh. Ce tare. Îi întinde telefonul lui James.

– Mulțumesc, spune el, apoi se întoarce din nou spre Lydia. – O să mă întorc mâine la tine, bine?

– În regulă. Pot să încep la ora 13:00, înainte de asta am lecții.

– Mâine e sâmbătă, spune el încruntat.

– Profesoara mea particulară este de părere că ar trebui să pregătesc cât mai multe materiale în cazul în care gemenii vin mai devreme. Asta nu este atât de neobișnuit, spune Lydia.

Am fluierat pentru o clipă. – Acum înțeleg ce înțelegeți prin "strict".

– Ei bine, ce naiba. Să aveți o seară minunată. Salută-i pe băieți din partea mea!

– Așa voi face, spune James cu un zâmbet ironic și închide telefonul. Apoi se întoarce spre Ember. – Îți mulțumesc că ți-ai făcut timp să-mi explici totul. A fost de mare ajutor.

– Nicio problemă, murmură sora mea. – Distracție plăcută în seara asta.

Are ochii pe laptop, dar mi se pare că se uită direct prin ecran.

17

Ember

Kingfitz: Vreau să te văd din nou, Supergirl.

kingfitz: ai chef de o cafea?

kingfitz: îți mulțumesc că ai fost acolo astăzi. nu știu dacă aș fi reușit fără tine.

kingfitz: ești cel mai bun x

kingfitz: aș fi vrut să construim o peșteră în gelaterie și să stăm acolo.

kingfitz: eu sunt în favoarea încercării tuturor gelateriei pe o rază de 8 km și apoi să le clasificăm.

În afară de faptul că lipsa majusculelor de la Wren mă scoate din minți, degetele îmi tremură de furie în timp ce parcurg istoricul mesajelor noastre. Dintr-o dată, cuvintele de care am fost atât de atașată par goale și lipsite de sens.

Nu-mi vine să cred că m-am făcut de râs.

Am petrecut ore întregi căutând burse pe Google. L-am ajutat să își renoveze camera pentru a se simți confortabil în noua lui casă. I-am ascultat grijile și am vorbit cu el ore întregi despre cum a fost

la noi după ce tata a avut accidentul. Că și eu am simțit aceeași disperare, deși eram doar o fetiță și nu aveam nicio idee despre cum se va schimba totul pentru noi. I-am mărturisit temerile mele pentru că am crezut că am găsit pe cineva cu care puteam vorbi despre tot ceea ce nu puteam să vorbesc cu sora mea.

Și acum?

Acum dă o petrecere de casă nouă fără să mă invite sau măcar să-mi spună despre asta.

Am crezut că suntem prieteni. Credeam că și el era pregătit să treacă la nivelul următor. Dar se pare că m-am înșelat.

Ne vedem mâine?

Acesta a fost ultimul său mesaj către mine. Mi l-a trimis în această după-amiază, iar eu am fost suficient de proastă încât să-i răspund cu un clar. Habar nu am ce să fac acum. Un singur lucru știu cu siguranță: nu-mi voi înăbuși furia.

Mă uit indecis la tastele strălucitoare ale telefonului meu mobil și caut cuvintele potrivite.

Bucură-te de sărbătoarea ta, trădătorule.

Asta sună mult prea copilăros. Șterg imediat proiectul din nou.

Mă uit la televizor. Chiar acum, Gordon Ramsey țipă la un alt bucătar și nu pot să nu mă gândesc la seara în care eu și tata ne-am uitat la un best-of și ne-am rostogolit de râs când Ramsey a țipat în bucătărie timp de cincisprezece minute la rând.

Poate că ar trebui să mă uit din nou la acest videoclip acum.

– De ce faci o față atât de lungă, vrăbiuță? întreabă mama brusc.

Am oftat. Chiar nu-i lipsește nimic. Așa cum Wren îmi spune supererou, așa fac și eu în mintea mamei mele când vede din nou ceva ce nimeni altcineva nu observă.

– Ați avut vreodată prieteni care v-au ostracizat de la o zi la alta? întreb.

Mama lasă deoparte Kindle-ul pe care îl ținea în fața nasului cu o clipă în urmă. Mă privește gânditoare și își trece părul după ureche.

– Am avut o astfel de prietenă când eram la școală, da.

– Cum ați făcut față, întreb?

– De cele mai multe ori am trecut cu vederea. Dar odată am îndrăznit să spun ceva. A fost atunci

când a dat o petrecere de ziua mea și nu a venit nimeni la a mea.

– Oh, Doamne, mamă. Sună îngrozitor.

– Vorbești despre Samantha Baker? întreabă tata deodată. – Târfa aia.

– Angus! Spune mama.

– Este adevărat. Am crezut că a fost grozav când i-ai spus.

Obrajii mamei se înroșesc ușor. – Mulțumesc, dragă.

– Ce ai făcut? întreb.

– I-am spus cum m-au făcut să mă simt acțiunile ei. Întotdeauna mă ignora în fața colegilor de clasă, dar de îndată ce eram singuri, deveneam cel mai bun prieten al ei. Nu mi se părea în regulă. I-am dat șansa de a se schimba, dar nu a vrut să o facă.

– Și apoi? întreb eu.

– Am pus capăt prieteniei ei și am decis să nu mai las pe nimeni să mă trateze atât de rău. Am învățat să-mi iau întotdeauna în serios nevoile și sentimentele. Și nu pot să-ți dau și ție decât acest sfat, Ember.

Mă gândesc puțin la cuvintele ei. *I-am spus cum m-au făcut să mă simt acțiunile ei*.

Nimeni nu m-a jignit vreodată așa cum a făcut-o Wren astăzi. Poate că exact asta ar trebui să-i spun.

Cred că e nasol că dai o petrecere de casă nouă fără mine. Chiar credeam că suntem prieteni.

În timp ce scriu aceste cuvinte, mă simt ciudat de expus. Așa mă simt întotdeauna când scriu un articol personal pe blogul meu și vorbesc despre lucrurile care îmi sunt aproape de inimă.

Am ezitat, dar numai pentru o clipă, apoi am urmat exemplul mamei și am trimis mesajul. După aceea, închid telefonul mobil și îl pun pe canapea, lângă mine, cu ecranul în jos.

– Mulțumesc, mamă, spun eu în liniște.

– Vrei să vorbim despre asta, vrabie?

Am clătinat din cap. Apoi mă sprijin de umărul tatei și o îndepărtez pe Wren Fitzgerald din gândurile mele.

James

– Deci, spune Alistair, închinând în cinstea lui Wren cu sticla de bere. – Îmi place aici.

Wren ridică din sprâncene și se uită prin cameră ca și cum ar fi aruncat el însuși o privire pentru prima dată.

– Și eu, sunt de acord cu Alistair și vorbesc serios. Poate că nu este la fel de mare ca precedenta cameră a lui Wren și poate că pereții nu sunt acoperiți cu tapet de lux, dar este confortabilă, iar Wren a reușit să-i dea o notă personală. A agățat o mână de fotografii înrămate și a pus pe raft trofeele de lacrosse pe care le-am câștigat de-a lungul anilor. Alistair, Kesh și cu mine i-am dăruit un set de whisky din sticlă pentru mutare, care acum îi împodobește biroul. O parte din mobilier este de la Ikea, o parte din vechea casă a lui Wren, iar în mijlocul camerei este întins un covor oriental.

– Casa este foarte drăguță, spune Ruby lângă mine. Se așează sprijinită de mine și îmi trec mâna pe spatele ei, pierdută în gânduri, în timp ce o privesc pe Wren.

Ceva nu este în regulă cu el în această seară. Nu a pus telefonul mobil jos nici măcar o dată și uneori se holbează la ecran timp de minute întregi.

Are o stare de spirit deprimată și nu cred că e doar pentru că nu se simte bine că nu e loc pentru scaune în noua lui cameră, așa că stăm cu toții pe

podea. Altceva pare să-i treacă prin minte și mă întreb dacă are legătură cu fata misterioasă despre care nu a vrut să-mi spună mai multe la Bonfire acum o săptămână.

– Iar grădina ta este foarte mare, adaugă Alistair. – Dacă vă este dor de piscină, putem cumpăra una gonflabilă pe timpul verii.

Traversează camera și trece peste picioarele lui Kesh fără să se uite la el. Apoi se așează cu picioarele încrucișate între mine și Wren. Kesh se încruntă și începe să încolăcească franjurii covorului între degete. Mă întreb dacă cei doi s-au certat din nou.

– Obișnuiam să facem asta când eram copii", spune Ruby cu un zâmbet.

– Așa este, spun eu. – Sunt poze cu dovezi de acest lucru agățate pe holul tău.

Ruby îmi dă un cot în lateral. Mă doare, dar trebuie să rânjesc oricum.

– Să nu-mi spui că există poze cu tine cu aripi de apă, spune Alistair.

– Da, cam așa ceva, murmură Ruby. Obrajii îi sunt ușor înroșiți, dar și ea zâmbește în timp ce ia o înghițitură din Coca-Cola. Nu credeam că o voi vedea niciodată atât de relaxată în prezența

prietenilor mei și mă face fericită că pot petrece această seară aici, cu ea.

– Ei bine, mi-aș putea imagina că vecinii tăi ar fi fericiți dacă ai face un mic spectacol de striptease în fiecare zi de vară, Wren, se gândește Alistair. – Poate că vor face poze și le vor agăța pe hol. Își clătină sprâncenele.

– Pe drum, am întâlnit trei femei care mi-au urat să mă simt bine la ceremonia de inaugurare, adaugă Kesh. – Se pare că ați făcut deja o impresie de durată în zonă.

Wren gemu. – Mama vorbește prea mult cu ei.

– Așa ar trebui să fie dacă vrei să fii un vecin bun, intervine Ruby.

– Toate arătau minunat, este de acord Alistair, dar zâmbetul lui murdar spune multe.

– Ce-ar fi să faci un număr de piscină și să le dai farmec vecinilor? sugerează Wren. – Nu va funcționa cu mine.

– Nu e de mirare când te plimbi cu privirea asta pe față tot timpul. Kesh împinge departe de el jetoanele, pe care le-am pasat prima dată, dar care s-au oprit cu el la un moment dat în timpul serii.

Wren răsuflă indignată. – Alo? Ce e în neregulă cu expresia mea, te rog?

– Arată la fel de atrăgător ca o placă de cuie în flăcări. Kesh își apropie sprâncenele și aruncă o privire sumbră în jurul cercului. Ajungând la Alistair, expresia îi alunecă puțin și își abate rapid privirea. Există o pauză stânjenitoare în care Alistair se uită la Kesh, încruntat. Respiră adânc și fruntea i se netezește puțin.

– De fapt, tot trebuie să-ți tragi puțin colțurile gurii în jos, spune el după o scurtă clipă și arată și el încruntat. – Cam așa.

Kesh pare agitat pentru o clipă. Apoi, în timp ce un zâmbet i se întinde pe buze, pare să vină din inimă.

Imită expresia lui Alistair. – Bună ziua, sunt Wren Fitzgerald și nu am chef de companie. Lăsați-mă în pace, dragi vecini, ca să pot continua să-mi trăiesc viața de adolescent morocănos, vă mulțumesc foarte mult.

Alistair, Ruby și cu mine scoatem un pufnet, iar după o clipă de ezitare, Wren i se alătură. Kesh se sprijină mulțumit pe cot și zâmbește în sinea lui.

– Sunteți atât de plini de rahat. Poate să-mi spună cineva de ce v-am invitat în primul rând? întreabă el după ce ne calmăm puțin cu toții.

– Pentru că îți prețuiești prietenii și nu vrei să-ți petreci serile fără ei? Întreb.

– Sau poate pentru că aveți nevoie de cineva care să intre pe canapea? spune Alistair.

– Sau pentru că vrei ca cineva să lase firimituri pe covor? Kesh bate câteva dintre chipsurile de pe covorul cu model, cu o expresie gânditoare pe față.

– Covorul e nou, omule.

Kesh ridică apoi bolul cu chipsuri și i-l întinde lui Wren, zâmbind.

– Băieți, îl întrerupe Alistair pe Wren tocmai când acesta se pregătea să spună ceva.

Ne uităm cu toții la el. Își ridică telefonul mobil, care arată o fotografie a unei mulțimi de oameni. Din cauza blițului, imaginea este supraexpusă și nu se poate recunoaște la prima vedere cine se află în fotografie.

– Se pare că James McCormack dă o petrecere astăzi.

– Și? întrebă Wren dezinteresat. Cu toții nu-l suportăm pe McCormack. Nu pentru că este căpitanul echipei de lacrosse din Eastview, ci pentru că este un tip arogant și răutăcios care ne provoacă mereu la meciuri.

Mă aplec în față și-mi strâmb ochii. Și atunci am înțeles ce vrea să spună Alistair. La marginea imaginii se vede o persoană care este susținută de alte două persoane și care arată de parcă ar fi pe cale să vomite în fiecare secundă. Iar acest cineva seamănă suspect de mult cu ...

– Ăla e Cy? întreabă Kesh cu fruntea încruntată.

– Sută la sută la sută, răspunse Alistair dând din cap și apoi se uită întrebător la Wren.

– Arată foarte rău, spune Wren.

mormăi eu de acord. Cyril este palid ca un cearșaf, cu părul atârnându-i răvășit în frunte. Cineva îi ține un telefon mobil în față pentru a face o fotografie, iar el ridică mâna în defensivă, dar nu pare să mai poată să o facă cum trebuie.

– Nu aveai de gând să-l inviți?

Wren dădu din cap. – Da, dar nu a mai răspuns.

Deodată, în aerul dintre noi se simte ceva greu.

– Ce părere aveți? întrebă brusc Alistair grupul. – Ce-ar fi să-i facem o mică vizită lui James McCormack?

Podeaua vibrează sub picioarele mele. Muzica este atât de tare încât pereții se cutremură. Îmi croiesc drum printre grupuri de oameni, unii

dansând, alții încercând să converseze peste zgomot. Cineva își ridică sacadat sticla de bere și mă stropesc cu conținutul în față. Supărat, îmi șterg obrazul cu dosul mâinii. Unul dintre băieții pe care îi cunosc de la lacrosse își înfige cotul în partea mea în timp ce trec. Când mă încrunt la el, îmi aruncă o privire provocatoare. Dar eu nu am curajul pentru asta.

Mă aplec spre Ruby, care merge lângă mine și care nu a mai scos un cuvânt de ceva vreme.

– Ești bine? întreb cu voce tare.

Ea dă din cap și îmi aruncă un zâmbet forțat. Nu o pot învinovăți. În loc să stăm în camera confortabilă a lui Wren, îl punem pe șoferul lui Alistair să ne ducă la Eastview, unde, în mod evident, are loc petrecerea secolului.

James nenorocitul de McCormack.

– Dacă preferi să te duci acasă..., încep din nou, la care Ruby își dă ochii peste cap.

– Voi sta cu tine. Mă strânge de mână și apoi mă trage spre scările care duc la etajul superior al vilei.

Ignor privirile pe care mi le aruncă oamenii. Reputația noastră la Eastview nu este cea mai bună. Nu numai că am distrus echipa de lacrosse în

campionat de nenumărate ori, dar Alistair este, de asemenea, renumit pentru că s-a luat de McCormack de două ori – cu rezultate dezastruoase. În timp ce urcăm scările, aud pe cineva făcându-l de râs și, când mă uit peste umăr, îl văd pe Kesh dând la o parte un tip care s-a apropiat destul de mult de Alistair.

– Nu-i lăsați să vă provoace, spune Wren, care trece prin fața mea și a lui Ruby și se uită în jur căutându-l pe Cyril.

Muzica răsună în tot holul de la intrare, un ritm house puternic care face candelabrul să ticăie și craniul meu să bâzâie. Aproape că mi-aș dori să pot bea și eu, dar nici nu se pune problema. Am nevoie de un cap limpede.

– Ai vreo idee pe unde ar putea să umble? strigă Wren peste umăr.

Am clătinat din cap. Casa în care are loc petrecerea aparține părinților lui McCormack și îmi amintesc vag că am mai fost aici. Balustrada sinuoasă și tablourile urâte cu coșuri de fructe și vaze vechi îmi par familiare. Eram atât de beată atunci, încât acum habar n-am unde se află ceva aici.

Urcăm ultimele câteva trepte și apoi mergem pe hol până la o ușă dublă. Umerii lui Wren se înțepenesc și când arunc o privire asupra camerei, știu de ce.

Cyril stă în picioare pe o masă pe care încă mai pot vedea rămășițele unei partide de poker. Țipă cu voce tare pe melodia care răsună în cameră și ține în mână un pahar de whisky pe jumătate plin, din care zboară picături la fiecare dintre mișcările sale exuberante. Pe masa din fața lui se află o fată care dansează la fel de exuberant ca și el și apoi îi strigă să bea. El își dă capul pe spate și golește paharul – iar în clipa următoare îl aruncă prin cameră. Se sparge de perete, dar nimeni nu pare să fie deranjat. Dimpotrivă: o aclamație puternică străbate camera. Cyril se înclină râzând, se împiedică și se ține de fată.

– Nu-mi vine să cred că mi-am făcut griji pentru el, spune Wren, clătinând din cap.

– Cred doar că arată cât de justificată a fost îngrijorarea ta, nu este de acord Alistair, care a pășit lângă noi. – Comportamentul lui îmi amintește de cel al lui James din decembrie.

Observația mă înjunghie în stomac. – Trebuie să îl scoatem de aici, le strig peste muzică. Schimb o

privire cu băieții, apoi mă întorc spre Ruby. – 'Vrei să rămâi aici pentru un minut? Îl vom lua și apoi vom pleca.

Privirea lui Ruby este îngrijorată în timp ce alunecă de la mine la Cyril, care până acum se legăna pe masă și cerea cu voce tare încă o băutură. În cele din urmă, ea dă din cap. Îi dau un sărut pe frunte, apoi mă întorc și traversez încăperea și sar fără ceremonii pe masă.

Când Cyril mă vede, se încruntă. Are ochii roșii și nu-mi dau seama dacă este drogat sau a plâns. Privirea lui devine și mai serioasă când îi zărește pe ceilalți jos. Apoi înghite în sec.

Fata care dansa cu el s-a oprit. Pare să observe cât de serioasă este brusc atmosfera și se lasă ajutată să coboare de pe masă cu un oftat. Între timp, Cyril și cu mine ne uităm unul la altul. Caut furia pe care am simțit-o față de el în ultimele două săptămâni, dar, surprinzător, nu o găsesc. Nu când văd cât de rău se simte el chiar în această secundă.

– Ce cauți aici? îi spune după un timp.

Am înghițit în sec. – Am venit să te luăm.

Cyril se balansează dintr-o parte în alta fără să se uite la mine. O privire sticloasă îi intră în ochi.

– Vino, spun și fac semn cu capul spre ușă. Apoi îl apuc de braț și îl ajut să coboare de la masă împreună cu Wren. Se aud câteva huiduieli în jurul nostru și, cu coada ochiului, văd că altcineva îi ia locul lui Cyril pe masă și este aclamat instantaneu să bea.

Încercăm să-l susținem pe Cyril – Wren în stânga lui, eu în dreapta lui – dar el continuă să se prăbușească.

– La naiba, Cy, gemu Wren, – Poți măcar să mă ajuți puțin?

Cy mormăie un răspuns, dar nu-l ascult decât cu jumătate de ureche, pentru că în acel moment ajungem la ușa dublă – și Ruby nu mai este acolo.

Înjur încet și mă uit în jur după Alistair și Kesh, care se holbau și ei la același loc.

– Unde este? întrebă Alistair.

Kesh, care este cel mai mare dintre noi toți, se uită în jur în toate direcțiile. Pe măsură ce privirea i se întunecă, știu că trebuie să o fi zărit.

– Ea se află la galerie. La McCormack's, adaugă el, dar până atunci am început deja să mă mișc. Îi pun brațul lui Cyril în jurul umerilor lui Keshav și încep instantaneu să mă îndrept spre ea.

– Beaufort! spune McCormack când mă vede. Are o mână sprijinită pe balustrada de lângă Ruby. În cealaltă ține o ceașcă cu care toastează pentru mine. – Ce drăguț din partea ta că ai venit. Nici măcar nu-mi amintesc să te fi invitat. Tonul lui este politicos, aproape ca și cum ar saluta prieteni vechi – dar știm cu toții că noi suntem exact opusul.

– Văd că te ocupi de acest ratat, continuă McCormack. Face o grimasă de dezgust în timp ce se uită la Cyril de sus în jos. – Idiotul a vomitat peste tot în toaleta mea.

Nu vreau să fiu provocată de el. Chiar nu vreau. Dar apoi își ridică mâna de pe balustradă și o atinge pe Ruby pe șold. – Și ce te aduce aici?

Ea face un pas spre mine și se îndepărtează de McCormack în același moment în care eu fac unul înainte.

Deschid gura, dar Ruby este mai rapidă. – Te rog să nu mă atingi, spune ea, cu un ton prietenos. Îi iau mâna în mâna mea, în timp ce ea stă lângă mine.

McCormack se uită de la mine la Ruby și înapoi. Zâmbetul lui batjocoritor se lărgește cu o treaptă. – Ce drăguț. Acum că am lămurit asta, ești binevenit să pleci. Chiar nu am nevoie de gunoaie ca tine aici.

Simt cum mâna mea liberă se strânge automat într-un pumn. – Ai grijă cum vorbești, mârâi eu.

– Las-o baltă, James, mă admonestează Wren în liniște.

– Mai bine ascultă-ți câinele de companie, Beaufort.

Fac un pas spre el, dar deodată Alistair este lângă mine, ținându-mă de braț. Mă uit furioasă la el.

– M-ai făcut de râs și data trecută când m-am dus după el, așa că nu te uita așa, mă conduce el. – Avem lucruri mai importante de făcut.

Știu că are dreptate. Totuși, sunt furios. Una e ca McCormack să mă privească din ochi. Dar mi-a insultat prietenii și Ruby, și tot ce e în mine vrea să-i arate exact ce simt în legătură cu asta.

Dar apoi mă uit la Ruby și mă gândesc cum s-ar simți părinții ei dacă m-aș întoarce acasă cu un ochi învinețit sau cu articulațiile zgâriate.

Nu e bine, asta e sigur.

Înghit în sec și mă întorc brusc. În timp ce Kesh și Wren îl susțin pe Cyril, eu o țin de mână pe Ruby.

Împreună părăsim petrecerea.

18

Alistair

Avem garanția că vom face o imagine grandioasă în timp ce cutreierăm străzile pustii din Eastview cu Cyril în mijlocul nostru. La început, abia se ține în picioare și progresăm doar pentru că Keshav și Wren îl trag de el, dar cu cât stăm mai mult pe drum, cu atât mai bine se simte. Când, după trei kilometri, găsim în sfârșit un magazin care mai este deschis la această oră, am ieșit la aer curat suficient de mult timp pentru ca el să fie cel puțin din nou receptiv.

Se lăsă jos pe banchetă, în timp ce Wren și Kesh se așezară lângă el, iar James, Ruby și eu luarăm loc în fața lui. Apoi se uită pe lângă noi, pe fereastră, cu o privire apatică.

Cu cât mă uit mai mult la Cyril, cu atât devin mai îngrijorată în privința lui. James pare să simtă la fel, pentru că expresia lui este un amestec de compasiune, îngrijorare și furie. După tot ce i-a

făcut Cyril lui, Lydiei și lui Ruby, nu-l pot învinovăți pentru aceasta din urmă.

– Ce-ar fi să ne spui ce naiba căutai la McCormack de la bun început? sugeră Wren, cu emfază dezinvoltă, după ce ne-au fost aduse băuturile. O apă plată pentru Cyril, o Coca-Cola pentru noi ceilalți – deși îi vedeam pe Kesh și Wren cochetând cu meniul de băuturi alcoolice.

– Distracție, spune simplu Cyril, încercând din răsputeri să nu-și îngălbenească cuvintele. Chiar a arătat mai bine: Are fața roșie, părul șuvițos, iar pe cămașa albă are niște pete pe care aș prefera să nu știu de unde au apărut.

– Te-am invitat la petrecerea mea de casă nouă. Ai fi avut o distracție și acolo.

Cyril pufni în nas. – Ca și cum invitația ar fi fost făcută în mod serios.

– Cum altfel aș fi putut să le spun? întrebă Wren.

Cyril își strânse buzele și își feri ochii.

După câteva secunde, Wren își drege glasul: – Știu cum te simți, omule. Și eu...

– Nu știi nimic, șuieră Cyril. – Habar n-ai cum e să pierzi tot ce iubești. Cum e să fii cel vinovat când toți prietenii tăi te urăsc.

Tăcere. Cred că ne ținem cu toții respirația.

– Noi nu te urâm, Cy, spun în cele din urmă cu blândețe.

Ca răspuns, Cyril nu face decât să strângă puternic din dinți. Habar nu am ce se întâmplă în capul lui, dar îmi dau seama, după petele roșii care i se întind încet de pe obraji până la gât, cât de apropiată este pentru el această conversație.

– Alistair are dreptate, este de acord James. – Ne-am făcut griji pentru tine.

Cyril își ridică privirea și îl străpunse pe James cu ochii albaștri ca gheața. – Ai spus chiar tu că prietenia noastră este pierdută.

James îi întoarce privirea și apoi ridică din umeri. – Chiar ai dat-o în bară. Și am fost furios, da, dar asta nu înseamnă că te urâm.

Cyril lasă să iasă un râs amar și dă din cap. Privirea i se îndreaptă spre capătul băncii, ca și cum s-ar gândi să sară peste Wren și Kesh și apoi să fugă cât mai repede din bar. În același moment, Wren se apleacă în față și își sprijini ambele brațe pe masa de lemn cu granule. Cyril își strânge dinții cu putere și se lasă din nou să se scufunde pe spate. Își trece ambele mâini peste față și lasă să iasă un geamăt scăzut.

– Nu te înțeleg, Cy, spun și mă uit la el cu furie, în timp ce el își coboară din nou mâinile. – *Tu ești* cel care a dat-o în bară. *Tu ești cel care a făcut-o pe* Lydia să dispară și a făcut ca Ruby să fie dată afară din școală. Nu ai încercat nici măcar o dată să vorbești cu noi, preferând să presupui imediat că te urâm. Cum se poate continua așa? Ar trebui să rămânem așa disfuncționali pentru totdeauna? Îmi scutur capul. – De ce ești așa?

– Pentru că știu că am dat-o în bară, bine? țipă Cyril și dă cu pumnul în masă atât de tare încât paharul cu apă îi tremură periculos. – Sunt mai mult decât conștient de asta. Știu că nu mă vei ierta niciodată pentru asta, așa că de ce m-aș mai obosi?

Mă uit la el cu ochii mari. Umerii lui se ridică și coboară rapid. Arată la fel ca la petrecere, când James l-a ajutat să coboare de pe masă: de parcă ar urma să înceapă să plângă în orice moment, dar se reține cu toată puterea.

– Nu știu deloc ce vrei de fapt de la mine, continuă el, mai încet. – De ce te interesează ce fac în timpul meu liber?

– Nu ne pasă, pentru că ești încă prietenul nostru, spune Wren cu o voce fermă. – În ciuda tuturor lucrurilor.

mormăi eu de acord. Cyril doar își strânge ferm buzele.

– Vorbește cu noi, sugerează Kesh pe un ton calm. – Nici măcar nu știm încă ce s-a întâmplat cu exactitate.

– Asta ar schimba ceva? răspunde Cy resemnat.

Kesh îl privește din lateral din ochi întunecați. În cele din urmă ridică un umăr. – Nu poate să doară, nu-i așa?

Cyril se uită fix la blatul mesei. Respiră adânc și lasă aerul să iasă în mod audibil. Privirea lui se îndreaptă pentru scurt timp spre Ruby, care stă lângă James și care nu a scos niciun sunet pe tot parcursul conversației noastre.

– Am vrut să mă duc la Lexington și să-i spun adevărul, începu el în cele din urmă cu o voce aspră. El clătină din cap și își îndreptă privirea spre blatul mesei. – Dar apoi tatăl tău a apărut la mine acasă, James. Mi-a declarat război dacă am încercat măcar să o ajut pe Ruby. Eu... m-am speriat și l-am lăsat să mă intimideze, pentru că știu de ce este capabil.

Dintr-o dată, la masă este atât de liniște încât aproape că poți auzi dioxidul de carbon ridicându-se de pe marginea paharelor.

– Nu am îndrăznit să mă duc la Lexington, dar știam că trebuie să fac ceva. Așa că ți-am trimis pozele. Cyril înghite greu. – 'Și am vorbit serios în ceea ce ți-am spus la club. Îmi pare foarte, foarte rău.

Chelnerul vine și ne întreabă dacă ne mai poate aduce ceva. Ruby este singura care reacționează și refuză cu amabilitate. Petrecem câteva minute în tăcere, până când nu mai rezist.

– Trebuie să ne descurcăm mai bine decât părinții noștri, spun eu. Vocea mea sparge tăcerea incomodă. – Întotdeauna am spus asta, nu-i așa? Că nu vrem să fim ca ei. Poate cu excepția lui Kesh, pentru că părinții lui sunt niște sfinți.

– Nu știu cum sunteți voi, dar eu m-am săturat de toate astea, adaugă James. Ne întoarcem cu toții spre el. – M-am săturat să văd cum ne destrămămăm. Chiar dacă o mulțime de lucruri se vor schimba pentru noi în viitorul apropiat, un lucru de care sunt sigur este că țin la tine. Te vreau în viața mea. Pe fiecare dintre voi, spune el, uitându-se direct la Cyril.

– Am trecut prin atâtea împreună. Wren își lovește umărul de cel al lui Cyril.

– Nu poți ignora situația, Cy, spune Kesh. – Nu poți să dispari pur și simplu, să nu mai vii la școală și să-ți petreci weekend-urile drogându-te cu James McCormack. Bine?

Din nou se păstrează tăcerea timp de un minut. Apoi Cyril își ridică privirea de pe masă și se uită la Ruby.

– Îmi pare rău, rosti el. – Aș vrea să pot anula ceea ce am făcut cu pozele.

Ruby își strânse buzele cu fermitate și dădu brusc din cap. Obrajii ei pălesc brusc. – Este... este în regulă, Cyril.

– Nu e vorba de asta și o știm amândoi, se contrazice el. – Dar vreau totuși să știi cât de mult regret.

Ruby și el se uită unul la celălalt și pare să existe un schimb de replici tăcute între ei, în care ea pare să verifice cât de serios este el în legătură cu aceste cuvinte.

– Nu cred că l-am auzit vreodată cerându-și atât de mult scuze, spune Wren deodată.

– Nu l-am auzit niciodată pe Cyril folosind cuvântul "îmi pare rău", este de acord Kesh.

Cyril își smulse privirea de la Ruby și își trecu o mână prin păr. Apoi, ca și cum ideea i-ar fi venit

după ce a avut-o, îl lovește mai întâi pe Wren și apoi pe Kesh în umăr. Acesta din urmă încearcă să se eschiveze și aproape că alunecă de pe bancă, ceea ce este o priveliște atât de comică, încât James și cu mine suntem nevoiți să râdem.

– E timpul să te întorci la școală, spune James, adresându-se lui Cyril.

O jumătate de veșnicie pare să treacă până când Cyril dă în sfârșit din cap. – Aveți dreptate.

E trecut de ora trei când îl sun pe șoferul meu să vină să ne ia de la pub-ul din Eastview. Mai întâi îi ducem pe Wren, James și Ruby la Gormsey, apoi îl lăsăm pe Cyril acasă. El coboară, dar înainte de a închide portiera, se apleacă și se uită în interiorul mașinii. Se uită înainte și înapoi între mine și Kesh.

– Eu..., începe el și își drege gâtul. – Mulțumesc pentru seara asta, băieți.

– Oricând, Kesh se întoarce.

– Data viitoare, îmbată-te cu noi, nu cu James McCormack, spun eu și imediat primesc un șut în tibie de la Kesh.

– Am înțeles, mormăi Cyril și apoi se întoarse. Închid portiera mașinii și bat în paravanul din față

pentru a-i face semn lui Rupert că poate merge mai departe.

– Încotro, domnule? întrebă acesta din urmă.

– Lui Keshav, vă rog, îi răspund. Puțin mai târziu, mașina se pune în mișcare. Obosit, îmi las capul să se scufunde pe spătar.

– M-a durut, spun, frecându-mi tibia cu o mână.

– Ai distrus un moment foarte emoționant cu remarca ta. Privirea lui se îndreaptă spre piciorul meu. – Dar nu am vrut să te lovesc atât de tare, îmi pare rău.

– Am vrut doar să destind puțin atmosfera dintre noi, mă întorc. – Seara a fost prea încărcată pentru gustul meu.

Kesh doar mormăie. Se așează vizavi de mine pe bancă. Spre deosebire de mine, lui nu i se face rău când dă cu spatele. Poate chiar să citească în mașină, ceea ce este de neimaginat pentru mine. De îndată ce iau o carte, aș putea să îmi atârn capul pe fereastră și să încep să citesc.

Kesh obișnuia să râdă de faptul că mă simțeam mereu atât de rău în mașină și a început să facă experimente pentru a afla ce anume mă face să mă simt rău. De atunci știu că mă pot săruta în mașină

fără probleme, dar e clar că nu mă pot juca pe telefonul mobil.

Din fericire, corpul meu stabilește prioritățile corecte.

– Nu te uita așa la mine, spune brusc Kesh. Vocea lui a căpătat un ton și mai întunecat decât de obicei. Își lasă privirea să se plimbe de la ochii mei la gura mea, dar apoi o îndepărtează brusc de la mine, ca și cum și-ar fi dat seama el însuși ce face. Își întoarce capul spre fereastră.

– Cum m-am uitat la tine, întreb eu.

Schimbarea de dispoziție vine atât de brusc încât aproape că mă amețește.

– Te-ai uitat la mine ca și cum te-ai fi gândit la trecut, răspunde el după un timp.

Am înghițit în sec. – Nu am voie să fac asta?

Kesh scoate un sunet care probabil că se vrea a fi ceva de genul unui râs, dar în același timp pare disperat. – Nu.

– Nu? De ce nu?

Se uită din nou la mine. – Pentru că nu ar trebui să te agăți de amintiri când, în schimb, ai putea trăi momente noi cu mine.

Cuvintele lui mă lasă fără cuvinte. Îmi ia o clipă înainte de a putea vorbi din nou. – Kesh…

– I-am spus mamei mele, mă întrerupe el.

Inima îmi bate cu putere în piept. Îl observ doar pe Kesh, tot ce mă înconjoară se retrage în depărtare. – Ce e?

– I-am spus că sunt bisexuală și că sunt atrasă atât de femei, cât și de bărbați.

Gândurile îmi zburdă în cap. Nu știu ce să spun mai întâi. Îmi curăț gâtul și încep să pun întrebarea care mi se pare cea mai importantă în acest moment. – Cum a reacționat ea?

Kesh expiră sacadat. – Nu este ceea ce mă așteptam. A fost foarte greu pentru mine, deși, sincer, nu mi-a fost atât de frică de mama cât mi-a fost de tata. La început a crezut că sunt bolnavă sau ceva de genul ăsta, pentru că eram atât de nervoasă și a început să plângă înainte ca eu să pot spune un cuvânt. Apoi, când i-am spus, a fost ușurată că nu era nimic rău. Apoi și-a cerut imediat scuze și m-a întrebat dacă nu a fost lipsit de tact să spun asta.

Îi ascult narațiunea cu respirația tăiată.

– În general a fost... nu știu. Mai bine decât aș fi crezut? Aproape că o face să sune ca o întrebare.

– Sună grozav, am cârâit eu.

Kesh dădu din cap și se uită la mâinile sale.

Momentul dintre noi se extinde.

– Eu... nu te-am împins să faci asta, nu-i așa? întreb în cele din urmă.

El dădu din cap fără să ridice privirea. – Nu. Nu am făcut-o pentru tine, am făcut-o pentru mine. Am vrut să-i spun mamei pentru că mi s-a părut corect.

Simt cum presiunea din pieptul meu se relaxează puțin.

– A spus că mă iubește. Și cred că a comandat broșuri informative sau s-a documentat pe internet sau ceva de genul ăsta, pentru că acum mă tot întreabă lucruri care par desprinse dintr-un manual de pedagogie. De asemenea, mi-a ținut pentru a doua oară o prelegere despre sexul protejat. Kesh a făcut o grimasă. – De data asta a fost chiar mai inconfortabil decât prima dată.

Am lăsat să iasă un hohot de râs. – O iubesc pe mama ta.

Kesh își zâmbi la mâini. – Și eu te iubesc.

Mașina se oprește. Cred că și inima mea se oprește.

Mă uit fix la Kesh, care ridică capul și se uită la mine – direct. Privirea lui este deschisă și la fel de vulnerabilă cum nu l-am mai văzut niciodată. Din nou, atmosfera din mașină se schimbă. Am senzația că Kesh este prea aproape și, în același timp, mult

prea departe. Vreau să întind mâna, dar nu mă pot mișca.

– Ce-ai spus, șoptesc eu.

Keshav înghite greu. – Am spus că te iubesc, Alistair. Am spus-o de ceva timp. Și îmi pare rău dacă te-am făcut să te simți altfel.

Fiecare cuvânt al lui mă atinge în adâncul sufletului. De atât de mult timp am sperat să aud aceste cuvinte de la el – sau măcar o aluzie la ele. Să-l aud spunându-le acum este dincolo de imaginația mea. Lacrimile îmi ard în ochi și nu pot clipi. Nu mă pot abține, în timp ce se desprind din colțurile ochilor și îmi curg pe obraji.

Ceea ce fac atunci se întâmplă ca și cum ar fi de la sine. Corpul meu este controlat de la distanță în timp ce sar înainte spre Kesh și îmi înfășor brațele în jurul gâtului său. Aerul scapă din el în mod audibil, dar în acea secundă nu-mi pasă. Tot ceea ce contează este să fiu cât mai aproape de el.

– Și eu te iubesc, îi murmur în păr.

Kesh îmi pune ambele brațe în jurul spatelui și mă trage aproape. – Mișto.

Un râs răgușit izbucnește din mine, în același timp alte lacrimi îmi curg pe obraji. Mă îndepărtez

puțin de el, ca să mă pot uita în fața lui. – Asta e reacția ta? Mișto?

Ridică o mână spre fața mea și îmi șterge umezeala de pe obraji. Un zâmbet se joacă în colțurile gurii lui. – Da, spune el simplu. Răspunsul este atât de Kesh încât trebuie să-l îmbrățișez din nou și să-l strâng în brațe. Mă mângâie ușor pe spate cu mâinile lui, fără să mă ajute cu adevărat să-mi liniștesc inima.

– Doriți să intrați? întreabă el în cele din urmă. El zâmbește nesigur. – Nu vreau să-mi iau rămas bun de la tine încă.

Mă detașez puțin de el și îl privesc în ochi. – Cu plăcere.

Kesh se apleacă puțin în față și își trece gura peste a mea. Este doar o atingere, și totuși pielea de găină mi se întinde pe brațe.

– Mișto, murmură el din nou.

Apoi își coboară ușor buzele spre ale mele.

19

Ember

Săptămâna care urmează va fi un adevărat iad pentru mine. Pe de o parte, pentru că am luat două examene proaste și mama și tata sunt dezamăgiți de mine din cauza asta, iar pe de altă parte pentru că nu-mi pot scoate din cap chestia cu Wren și mă gândesc la el tot timpul.

Abia i-am văzut pe Ruby și James în ultimele zile. Când nu sunt la birourile lor sau la masa din bucătărie, pregătindu-se împreună pentru examenele finale, o vizitează pe Lydia sau organizează ceva pentru comitetul de evenimente. Doar o singură dată i-am auzit vorbind despre petrecerea de la Wren în sufragerie, când James a spus cât de bună a fost seara pentru toți până la urmă și că o va vizita mai des pe Wren de acum încolo. Mi-a fost nevoie de mult efort ca să-mi înăbuș un pufnit disprețuitor.

– Este totul în regulă? mă întreabă prietena mea Maisie în timp ce părăsim clădirea școlii după

ultima lecție. În mod normal, nu ne grăbim și ne luăm timpul necesar pe scări pentru a mai vorbi despre orice. Dar astăzi vreau doar să mă duc acasă și să mă îngrop atât de adânc în internet încât orice gând despre Wren Fitzgerald să-mi fie alungat din cap.

– Săptămâna asta nu a fost tocmai cea mai bună, răspund eu, cu ochii ațintiți asupra cizmelor mele de piele lăcuită. Sunt roz neon cu catarame mari și nu se potrivesc deloc cu uniforma școlii, dar nu-mi pasă. Le-am luat ieftin de la un târg de vechituri și de atunci sunt fericită să le port în fiecare zi. Mai ales pentru că, de obicei, culoarea îmi dă întotdeauna o stare de bună dispoziție.

Numai că astăzi, din păcate, nu.

– Și eu am dat-o în bară cu chimia. Nu-ți face griji, Embermaus, zice Maisie încurajatoare și mă bate pe spate cu palmele cu partea plată a mâinii.

– A fost intenționată rima? întreb eu cu un zâmbet.

– Nu, dar asta arată încă o dată ce talent incredibil am pentru limbaj, revine ea cu un zâmbet.

– Nu și dacă doamna Wright va face cum vrea ea. Mă feresc de următoarea ei lovitură cu un

zâmbet, aproape că mă împiedic de următoarea treaptă.

– Alo? Trebuie să fii drăguț cu mine. La urma urmei, nu am un iubit secret sexy care să mă ia de la școală.

– Nu am un secret fierbinte..., încep, dar mă opresc la jumătatea frazei când văd cine se sprijină de balustrada de la baza scării, privindu-mă cu mâinile îngropate în buzunare.

Wren.

El este aici.

La școala mea.

Îmi mușc limba din interior. Sunt furios, dar în același timp nesigur. Nu mi-a răspuns la mesaj. Mai exact, nu am mai primit niciun semn de la el de la sfârșitul săptămânii trecute.

Nu am nicio idee despre ce vrea aici.

– Ne vedem mâine, da? Și roag-o pe mama ta să-ți mai aducă o prăjitură din partea mea. Mulțumesc, ești cea mai bună! Maisie mă strigă și, înainte să apuc să o rețin, sare pe treptele rămase, cu cele două codițe împletite zburând în aer în urma ei.

Dintr-o dată singură, respir adânc și cobor încet scările. Când l-am întâlnit pe Wren în ultimele

săptămâni, l-am privit mereu de sus în jos, încercând să memorez fiecare detaliu al lui – de exemplu, ușoara îndoitură de la urechea stângă, mica gaură de arsură din jacheta de piele sau crestăturile de la colțurile gurii când zâmbește într-un mod foarte special.

Acum nu mă mai uit la el când cobor scările, nici când suntem la același nivel și el deschide gura să spună ceva. În schimb, trec pe lângă el fără să scot un cuvânt.

– Așteaptă! strigă el și îl aud cum aleargă după mine.

Îl ignor.

– Bineînțeles că suntem prieteni, Ember, mă strigă el în spatele meu.

Mă opresc pe călcâie și îmi strâng buzele cu putere.

Wren mă ocolește și se așează în fața mea. Mă doare să mă uit la el, așa că mă uit în schimb la vârfurile îngălbenite ale pantofilor lui Chucks.

Nu e mult mai bine.

Cum se poate ca eu să fi investit atât de mult în această prietenie într-un timp atât de scurt?

Cum se poate să fiu deja atât de atașată de acest băiat?

– Știu că răspunsul vine mult prea târziu, dar... *suntem* prieteni, repetă Wren, mai energic de data aceasta.

Acum nu mă pot abține – îl privesc în ochi. – Săptămâna asta nu s-a simțit așa, îi răspund. – Înțelesesem că voiam să le spunem lui Ruby și celorlalți despre prietenia noastră. Și apoi aflu de la sora mea că voi dați o petrecere la care, evident, nu sunt dorit.

– Îmi pare rău, spune el. Își trece mâna peste păr și abia în acel moment îmi dau seama cât de mult iese în evidență aici, cu uniforma lui de la Maxton Hall. Câțiva dintre colegii mei de clasă se uită curioși la noi în timp ce trec pe lângă noi, dar nu-mi pot face griji pentru asta acum.

Am clătinat din cap. – Nu mi-ai răspuns la mesaje timp de o săptămână. Sau ai dat vreun semn de viață din partea ta. Nu așa se comportă prietenii.

– Știu, și îmi pare foarte rău pentru asta. Își caută pentru o clipă cuvintele potrivite. – Dar petrecerea asta... Toți prietenii mei au venit. Nu te-am putut invita acolo, Ember.

Am impresia că m-a împins în piept cu cuvintele lui și fac un pas înapoi.

I-am renovat camera împreună cu Wren și am petrecut nopți întregi căutând pe internet burse pentru el. Eu am fost cea care l-a ajutat să facă față situației actuale, cea care a fost alături de el atunci când avea nevoie de cineva cu care să vorbească în miez de noapte. Am vorbit și am scris ore întregi. Am crezut că suntem prieteni buni.

Se pare că m-am înșelat.

M-a durut să nu primesc un mesaj de la el săptămâna aceasta, dar asta nu se compară cu durerea pe care mi-au provocat-o cuvintele lui. În același timp, ceva mi-a devenit foarte clar în acel moment.

– Nu am petrecut ani de zile învățând să mă iubesc ca să mă facă cineva să mă simt atât de rău, spun eu.

Wren scutură din cap, mai face un pas spre mine – N-am vrut să spun asta. Doar că nu am vrut să-ți faci o impresie greșită despre mine sau despre prietenii mei. Iar după mesajul tău... nu am știut cum să-ți răspund. Sau dacă mai voiai să auzi de mine. Nu m-am gândit cum trebuie să ți se pară ție.

– Mie mi se pare că nu vrei să mă întâlnești decât în secret, îi răspund eu fără voce.

Aproape că mă aştept ca el să nege şi să afirme cât de importantă sunt pentru el. Aştept un răspuns. Trec zece secunde. Douăzeci. Mai mult de treizeci, până când pierd şirul şi situaţia devine cu adevărat ciudată. Îmi dau seama că nu voi primi un răspuns. Înghiţind în sec, mă uit la faţa lui Wren. Mă uit la ochii lui căprui închis, la genele negre şi curbate, la micul semn din naştere de pe obrazul drept.

Apoi îmi desprind privirea de la el şi îmi curăţ gâtul.

– La revedere, Wren, spun, întorcându-mă şi lăsându-l în picioare pe trotuar. Abia în acel moment îmi dau seama cât de transpirate îmi sunt palmele. Cât de repede îmi bate pulsul.

Şi cât de mult mă doare inima.

Lydia

– Ce părere ai despre asta, întrebă Ophelia.

Nu reuşesc decât să înăbuş un răcnet în ultimul moment când mă uit la cardiganii pe care mătuşa mea mi-i arată pe iPad. Sunt roz porcuşor, sclipicioşi şi cam ultimul lucru pe care mi-aş dori să-l poarte copiii mei.

– Cred că un pic mai puțin roz n-ar strica, spun eu diplomatic, după care Ophelia este cea care strâmbă din nas.

– Ești exact ca mama ta. Și ea s-a împotrivit întotdeauna culorilor în hainele tale.

În ultimele săptămâni, m-am uitat prin albumele foto ale Ofeliei și mi-am dat seama că mama avea un gust fantastic în ceea ce privește ținutele lui James și ale mele. Erau în mare parte în tonuri neutre și se asortau întotdeauna perfect fără a fi exact la fel. Îmi doresc ca și bebelușii mei să fie la fel de eleganți.

– Mama abia a prins gustul, spun eu.

Ofelia oftă și trase înapoi iPad-ul. Apoi continuă să răsfoiască magazinul online, unde în prezent împinge în coșul de cumpărături aproape tot ce este disponibil în cea mai mică mărime.

– Nu înțeleg cum poți să suporți asta, spune ea în cele din urmă, privindu-mă pe deasupra ochelarilor de soare. – În locul tău, aș exploda de curiozitate.

Mă las pe spate pe șezlong și mă uit la partea de jos a umbrelei cu dungi care se află pe terasa Ofeliei și care se întinde deasupra noastră.

– Și eu sunt foarte curios. Dar este mai degrabă ... o anticipare bucuroasă.

– Când te-ai hotărât de fapt că ei doi ar trebui să fie un pachet surpriză? întrebă Ophelia.

Îmi mângâi burta, pierdută în gânduri. – Sarcina a fost o surpriză încă de la început. Când medicul m-a întrebat dacă vreau să aflu sexul, m-am gândit că e o idee bună să aștept. Surpriza este acum mai mult sau mai puțin motto-ul întregii mele sarcini.

De când sunt cu Ophelia, nu mai simt că trebuie să șoptesc când vorbesc despre copiii mei. Ea m-a ajutat să mă relaxez și să accept faptul că nu pot face nimic altceva decât să las lucrurile să vină la mine și apoi să fac ce e mai bine din ele. Probabil că ea nu știe acest lucru, dar numai datorită sprijinului ei nu-mi pierd capul acum, cu o lună și jumătate înainte de data calculată pentru naștere.

Așa că pot să mă împac cu faptul că gusturile ei în materie de modă pentru bebeluși lasă de dorit și că încă mă cutremur când mă gândesc la salopeta verde neon pe care mi-a sugerat-o cu ochi strălucitori, dar pe care eu personal aș folosi-o cel mult pentru a speria insectele.

– Scumpo, îți sună telefonul mobil, spune Ophelia, arătând spre măsuța laterală care se află între cele două scaune de grădină.

Îmi împing ochelarii de soare în păr pentru a vedea mai bine afișajul. Când văd cine mă sună, inima îmi alunecă în pantaloni – sau mai degrabă în rochia mea maxi.

Numele lui Cyril este pe ecran.

Ridic telefonul și mă uit indecis la poza mică afișată deasupra numelui său. A fost făcută la ultima petrecere de ziua mea și a lui James. Cyril mi-a pus o mână pe cap și m-a tras aproape de el, iar eu radiez în fața aparatului foto de parcă aș avea cea mai frumoasă noapte din viața mea.

Amintirea a ceea ce a însemnat cândva Cyril pentru mine și cunoașterea a ceea ce este capabil să facă și a ceea ce a făcut se ciocnesc, iar pentru o clipă sunt atât de copleșită încât nu știu dacă ar trebui să răspund sau să arunc telefonul cât mai departe posibil, până la urmă.

După două respirații adânci, mă decid pentru prima variantă.

– Alo? întreb răgușit.

– Lydia. Pare surprins, de parcă nu se mai aștepta ca eu să răspund la telefon.

Aştept.

– Cum ... um. Ce mai faci? întreabă el.

Pentru o clipă sunt atât de perplexă încât nu știu ce să spun. – Vorbești serios? spun în cele din urmă cu neîncredere.

El tace pentru o clipă. Îl aud cum respiră adânc, apoi, în cele din urmă, oftează. – Habar nu am cum să încep această conversație.

– Atunci de ce mă suni? țip la el. Toată furia pe care am simțit-o față de Cyril în trecut izbucnește din mine cu toată forța. Nu mai rezist o secundă în scaunul din grădină și mă ridic în picioare. Simt privirea Ofeliei asupra mea, dar nu mă întorc să o privesc în față. În schimb, fac câțiva pași prin grădină și încerc să mă liniștesc.

Se pornește stropitoarea și trebuie să fac o manevră pentru a evita să mă ud.

– Am vrut să-mi cer scuze, spune Cy.

– E cam târziu pentru asta, spun eu cu amărăciune.

– Ai tot dreptul să fii supărat pe mine, spune el repede. – Aș putea înțelege dacă nu ai mai schimba niciodată o vorbă cu mine. Am vrut doar să te sun să-mi cer scuze. Îmi... îmi pare nespus de rău pentru felul în care m-am comportat.

Înghit în sec și împing înapoi arsura care vrea să-mi intre în ochi. Prietenia lui Cyril a fost foarte importantă pentru mine. Faptul că am ajuns în pat împreună a fost o nesăbuință la beție, dublată de o inimă frântă, de care voiam cu disperare să-mi distrag atenția. A fost grozav, dar stupid și nesăbuit în același timp. Și dacă aș fi știut că Cyril spera la mai mult de la mine, nu aș fi făcut-o niciodată.

– Știu că te-am rănit, Cy, spun cu o voce tremurândă. – Dar să faci un rahat ca ăsta...

– Știu.

– Nu ți-a păsat pe cine ai adus cu tine. Ruby aproape că și-a pierdut locul la Oxford. Și nu mă face să încep cu James și cu acuzațiile pe care le face în legătură cu toată povestea asta.

– Nu mă gândeam, spune el.

– Ce tâmpenii, am rostit cu voce tare. Aș vrea să calc cu picioarele în floricelele care cresc lângă mine, pe marginea patului, atât mă enervez. – Te cunosc de optsprezece ani, Cyril. Nu există nimic din ceea ce faci fără calcul. Ești exact ca James în acest sens. Ai știut exact ce faci. Știai exact care vor fi consecințele.

Pentru o clipă tace. Respirația îi este sacadată. – Am vrut ca lucrurile să redevină cum erau. Vă voiam

pe tine și pe James în viața mea și nu-mi păsa cine trebuia să plătească prețul, atâta timp cât asta ne apropia din nou. Dar acum îmi pasă. Regret profund ceea ce am făcut.

Nu l-am mai auzit niciodată pe Cyril vorbind așa. În mod normal, el îți dă impresia că deține controlul – asupra lui însuși, asupra prietenilor săi, asupra întregii lumi. Dar acum se pare că și-a pierdut complet controlul.

– Nu știu dacă mă poți ierta. Nici măcar nu știu dacă mă pot ierta pe mine însumi, continuă el. – Dar dacă mă mai vrei în viața ta, sunt aici pentru tine. Am vrut doar... să-ți spun asta.

În cuvintele lui se aud disperarea și remușcările, dar mai ales un singur lucru: sinceritatea. Vorbește cu sinceritate ceea ce spune. Dar nu sunt sigură că Cyril a înțeles că nu mai sunt la fel ca acum șase luni. Viața mea s-a schimbat la o sută optzeci de grade, în timp ce el pare să se agațe încă de trecut.

Nu știu cum să-l fac să înțeleagă cât de important este Graham pentru mine și ce înseamnă relația noastră pentru mine. Nici măcar nu sunt sigură că Cyril are dreptul la o explicație după ce mi-a trădat încrederea în felul acesta. Dar un singur

lucru trebuie să-i spun. Altfel, nu știu cum vom merge mai departe.

– Aș vrea să-ți spun ceva, Cy, încep eu cu o voce zglobie.

– Ce? întreabă el încet.

Respir adânc. – Tata nu m-a dat afară doar pentru că sunt cu Graham. M-a dat afară pentru că sunt însărcinată.

Îl aud cum inspiră brusc. Trece ceea ce pare a fi o eternitate, timp în care amândoi suntem tăcuți. Îmi mișc puțin degetele de la picioare și mă concentrez pe senzația de iarbă caldă sub picioarele mele.

– Nu știu ce să spun, recunoaște el în cele din urmă cu o voce aspră.

Nici eu nu știu asta. Nu vreau să-l mai rănesc pe Cyril, dar cred că e timpul să lămurim lucrurile între noi o dată pentru totdeauna.

– Îmi pare rău dacă asta te abate de la drum, spun eu stânjenită. – Dar vreau să fiu sinceră cu tine.

– Ce-am făcut, rosti Cyril.

– Oricum ar fi ieșit mai devreme sau mai târziu, zic eu. – Nu că asta ar justifica comportamentul tău, dar tata m-ar fi alungat oricum până la urmă.

Tăcerea se răspândește din nou între noi. Mi se pare că petrecem mai mult timp în această convorbire telefonică fără să spunem nimic decât să vorbim unul cu celălalt. Dar poate că nu e chiar atât de greșit. Multe lucruri pot ieși și dintr-o tăcere împărtășită.

Deci, pe de o parte, îl simt pe Cy încercând să digere ceea ce tocmai i-am dezvăluit. Pe de altă parte, îmi amintesc tot ceea ce ne leagă de veacuri – zilele în care am sărit peste Maxton Hall și am mers la cumpărături în Londra în schimb. Nopți întregi în care nu făceam decât să vorbim și momente în care credeam că nu voi mai găsi niciodată un alt prieten ca el.

Un lucru îmi este clar în acest moment: nu-mi pot imagina un viitor fără Cyril. Și chiar dacă m-a rănit profund, nu vreau să îl pierd.

– O să fii de acord cu asta, Cy? întreb încet.

Își drege gâtul și pare că vrea să răspundă, dar nu-i vine nimic. Mă uit la florile roz din patul Ofeliei, care erau încă închise când am ajuns aici, dar care acum s-au deschis complet.

– Crezi că aș fi un unchi mișto? se auzi în cele din urmă la celălalt capăt al receptorului.

Un zâmbet ezitant îmi trage de colțurile gurii. Simt că inima mi se ușurează. – În orice caz, ai fi un unchi grozav.

Ruby

– Am ceva pentru tine, spune James.

Îmi ridic privirea din carte și mă uit la el. James stă în picioare lângă scaunul de grădină pe care mă trântisem cu mai bine de o oră în urmă, privindu-mă cu un zâmbet. În mâna lui ține un mic teanc de hârtii.

– Asta sună foarte misterios. Ce este? întreb și închid cartea – nu fără a pune mai întâi semnul de carte la locul potrivit.

James vine în jurul mesei și ia loc pe scaunul de lângă al meu. Încerc să arunc o privire asupra hârtiilor, dar în secunda următoare le împăturește și le apasă pe burtă.

– Ce părere ai despre surprize? mă întreabă el.

Mă gândesc imediat la întâlnirea noastră din seră. James m-a surprins și atunci, iar eu îmi amintesc de acea seară ca fiind una dintre cele mai frumoase pe care le-am petrecut vreodată împreună.

– Când surprizele vin din partea ta, îmi plac. Cred, adaug eu după aceea, ceea ce îi provoacă un zâmbet pe buze.

– Vreau să te iau cu mine în weekend.

Mă ridic atât de brusc încât cartea aproape că îmi alunecă din poală. O strâng strâns cu ambele mâini. – Când?

El dă din cap. – Acum. Dacă ai chef.

Nu mă pot abține de la zâmbetul care mi se întinde pe toată fața. – Încotro?

– Asta e surpriza, spune el cu un zâmbet.

– James!

Acum râde. – Ai nevoie de lucruri pentru o noapte de cazare.

Dintr-o dată sunt foarte agitată. – Și plecăm chiar acum?

– Imediat ce ai terminat.

Mă ridic în picioare. Tot drumul prin grădină simt privirea lui James pe spatele meu și, înainte de a intra în casă, mă întorc încă o dată spre el. Expresia de pe fața lui îmi face inima să bată mai repede.

Pare fericit.

Când trec pe lângă bucătărie, îmi bag capul pe ușă. Mama stă în picioare la blatul de lucru și toacă ceapă, în timp ce tata picură ulei într-o tigaie.

– James m-a invitat într-o scurtă excursie, spun, fără să reușesc să-mi stăpânesc emoția din voce.

Mama se întoarce... – Știm deja. Ne-a întrebat dinainte dacă e în regulă pentru noi.

– Știi unde mergem?

Zâmbește semnificativ. – Poate.

Deschid gura, dar înainte de a putea spune ceva, ea îndreaptă cuțitul spre mine. – Las-o baltă. Nu voi spune niciun cuvânt. Nici măcar unul.

– Nu este corect. Cu tata, întotdeauna spui lucruri pe șleau când e vorba de surprize.

– Pentru că argumentele mele sunt pur și simplu imbatabile și pentru că am un talent de a apăsa butoanele potrivite cu ea, tata intervine în timp ce adaugă o mână de ardei în tigaie.

– Îți dai seama că sună destul de dezgustător, nu-i așa? întreb eu cu colțurile gurii coborâte.

O încrețitură gânditoare i se formează între sprâncene. – Aveți dreptate, spune el. – Ce amuzant. Apoi se preface că nu s-a întâmplat nimic și împinge ardeii înainte și înapoi cu o lingură.

Îl simt pe James cum pășește în spatele meu și mă mângâie pe spate, doar foarte scurt. Întotdeauna e așa când suntem în prezența părinților mei: gesturi și atingeri mici, furtive. Niciodată.

– Pot să primesc măcar un mic bacșiș? întreb zâmbind.

James se apleacă în față până când gura lui se oprește chiar deasupra urechii mele. – Vreau să-ți îndeplinesc una dintre dorințele tale, Ruby Bell.

O senzație de furnicături se răspândește din stomac în tot corpul meu.

– Atunci mai bine mă duc să-mi fac bagajele, spun cu o voce răgușită.

20

Ruby

În prima jumătate de oră habar n-am avut unde mergem. Dar, la un moment dat, trecem pe lângă un indicator rutier care anunță următoarele orașe mai mari și atunci am înțeles.

– Nu! exclam eu.

– Nu, ce? răspunde James.

– Mergem la Oxford?

De fapt, întrebarea este superfluă. Zâmbetul său este deja un răspuns suficient.

Pentru că nu știu ce altceva să fac, dar deodată sunt atât de emoționată, încât îl lovesc în umăr cu toată puterea mea. – E atât de tare! Unde mergem mai exact, întreb. – Mergem la universitate? La St. Hilda? De fapt, nu sunt evenimente planificate acolo, m-am abonat la feed și la newsletter. Oh, sau poate mi-a scăpat ceva? Are loc vreun eveniment?

James zâmbi. – Va trebui să mai așteptați puțin pentru a vedea programul. Apoi își frecă scurt

partea superioară a brațului stâng. – Apropo, asta a durut.

– Nu mă pot abține. Asta a fost emoția care a vorbit.

Râzând, el dădu din cap.

După încă o oră de condus, îmi dau seama că nu mai suntem pe ruta directă spre Oxford, dar James nu răspunde la sunetul meu interogativ decât cu o ridicare din umeri. Trecem printr-un sens giratoriu și încă două, iar la un moment dat James ia o ieșire care nu-mi pare cunoscută. Când virează pe un alt drum de țară, renunț să mai încerc să ghicesc unde mă duce.

Nu în campus, asta e sigur.

Rămânem pe drumul de țară pentru încă o jumătate de oră, apoi James face dreapta pe o potecă mai mică și puțin mai târziu pe una și mai îngustă. Dacă o mașină vine spre noi acum, va trebui să ne abatem în câmpul de rapiță din stânga noastră. Mă uit la dispozitivul de navigație oprit și mă întreb dacă nu cumva James s-a rătăcit și nu vrea să recunoască acest lucru. Dar când îi arunc o privire în lateral, pare relaxat.

Nu-mi scapă nici zâmbetul lui amuzat.

– Îți face plăcere să mă pui așa, spun eu.

– Poate un pic, recunoaște el, fără ca zâmbetul ușor să-i părăsească buzele. – Dar dacă te consolează cu ceva: Ar trebui să ajungem în zece minute.

Drumul ne duce la Brightwell-cum-Sotwell, un sat pitoresc din Oxfordshire. Trecem pe lângă un șir de case cu acoperiș de paiantă care ar fi imaginea perfectă pentru o carte poștală și câteva ferme cu măgari și oi pe pășuni. Apoi, James virează pe o potecă de pietriș și, după câteva minute, o căsuță mică apare în depărtare. Are o seră atașată, cu rama vopsită în verde mentă, iar aleea este mărginită de mulți copaci și arbuști mici în plină floare, ceea ce face ca totul să pară cel puțin la fel de pitoresc și de basm ca restul satului.

– Dormim într-o căsuță? întreb, fără să-mi iau ochii de la priveliștea frumoasă.

– Nu chiar, James se întoarce și parchează mașina pe partea stângă a aleii lungi. Își desface centura de siguranță și apoi coboară. Fac la fel și eu și împreună ne îndreptăm spre cabană, unde în același moment o femeie blondă de vârstă mijlocie iese pe ușă și ne zâmbește politicos.

– Bună, voi doi. Tu trebuie să fii James, eu sunt Martha, spune ea.

– Exact, am trimis un e-mail, răspunde James. – Ea este prietena mea, Ruby.

– Ce bine că a funcționat. Ține în mână un mănunchi de chei cu o panglică pe care și-a împletit-o singură și o frunză sculptată în lemn atașată ca pandantiv. – Coliba se află în fundul grădinii. Dacă vrei, pot să ți-o arăt imediat, spune ea și apoi arată spre o cărare mică ce trece pe lângă căsuță.

James dădu din cap. O urmăm în grădină, unde florile sălbatice și arbuștii cresc într-un model încrucișat și unde o căsuță se află la aproximativ cincizeci de metri de cabană. Arată aproape ca o rulotă transformată, dar este făcută din lemn, are un acoperiș întunecat și o ușă glisantă, care este deschisă în acest moment. Există o fereastră mică în lateral, în fața căreia este trasă o perdea albă, transparentă. O scară duce înăuntru, iar în jurul căsuței sunt plantate flori, al căror miros umple aerul.

– Iată-ne, spune Martha. – Ați văzut din poze că există un pat dublu și o priveliște spre câmpurile dinspre vest. În baie veți găsi articole de toaletă și tot ce aveți nevoie ar trebui să fie acolo.

Lângă mine, James dă din cap, dar eu nu-mi pot lua ochii de la adăpost. Emoția se răspândește prin mine, din stomac până în vârful degetelor.

– Micul dejun se ia în seră, continuă Martha. – Există cafea și o selecție de ceaiuri, lapte proaspăt de la ferma de alături, gemuri de casă și ouă de la găinile noastre. De asemenea, fac pâine proaspătă în fiecare dimineață, pe care o puteți savura caldă dacă vă treziți la timp.

– Sună grozav, spun eu.

Îi înmânează cheia lui James. – Dacă aveți întrebări, voi fi acasă până la prânz. După aceea trebuie să plec la serviciu, dar mă puteți suna pe mobil dacă este urgent. Ai numărul meu, nu?

James dădu din cap. – Da, vă mulțumesc foarte mult.

– Ne vedem mai târziu, poate. Ne face cu mâna și se întoarce pe unde am venit. Imediat îl apuc de mână pe James și îl trag cu mine spre scara mică ce duce la ușa din față a cabanei. Este prea îngustă pentru ca noi să urcăm unul lângă altul, așa că merg înainte și, cu inima bătând cu putere, îmi bag capul înăuntru.

Primul lucru pe care îl văd este un pat dublu, care, din cauza faptului că baraca este atât de

îngustă, se întinde de la o parte la alta a peretelui. Chiar vizavi, la celălalt capăt al camerei, se află un șemineu din lemn negru, cu câțiva bușteni stivuiți în fața lui. În mijloc, rezemată de perete, se află o comodă îngustă pe care a fost așezat un ceainic și o cutie din care se revarsă pliculețe de ceai de diferite feluri. Deasupra ei, mai multe căni de ceai și cafea atârnă de cârlige mici, iar lângă ea se află o ușă de lemn care duce probabil la baie.

James îmi mângâie dosul mâinii cu degetul mare, iar eu mă întorc spre el. Privirea lui trece prin mine și mă străbate: Este iubitoare și caldă, dar în același timp detectez în ea o urmă de nervozitate și emoție. Ca și cum nu ar fi sigur care va fi reacția mea.

– După toate prin câte ai trecut în ultimele săptămâni, m-am gândit că o mică pauză ar fi plăcută, spune el cu blândețe. – I ...

Nu mai ajunge mai departe, căci îmi înfășor brațele în jurul gâtului lui și înăbuș orice alte cuvinte din partea lui cu îmbrățișarea mea tumultoasă. Închid ochii și îl țin strâns pe James în timp ce încerc să memorez acest moment pentru totdeauna, astfel încât de fiecare dată când mă simt prost să îl pot scoate și să mă agăț de el.

– Cea mai bună surpriză din toate timpurile, îi spun lui James la gât. Apoi mă aplec puțin pe spate și îl privesc în ochi. – Mulțumesc.

El zâmbește și îmi îndepărtează o șuviță de păr de pe față. Îi pun o mână în jurul gâtului, îl trag la mine și îl sărut.

James emite un sunet înfundat și imediat își înfășoară brațele în jurul meu. Mă trage aproape și adâncește sărutul. Gem când limbile noastre se ating și simt mâinile lui James mângâindu-mi neliniștit spatele. Îmi trec degetele prin părul lui moale și sunt pe punctul de a-i mușca buza inferioară când se îndepărtează brusc de mine.

– Nu este posibil, spune el cu răsuflarea tăiată.

– Nu? întreb eu amețit.

El clătină din cap. – Mai avem ceva de făcut, Ruby.

Îmi doresc atât de mult să rămân aici. Să mă las să mă afund în patul ăsta cu James, să mă bucur că suntem în sfârșit singuri și să uit de timpul petrecut împreună cu el. Dar, în același timp, vreau să știu de ce ne aflăm aici și ce a mai plănuit pentru astăzi.

– Dacă vrei, putem lăsa lucrurile jos și apoi să mergem direct mai departe, spune James.

Nu trebuie să mă gândesc mult timp. – De acord.

Pentru că, indiferent unde mă va duce, abia aștept.

Oxford se află la numai aproximativ 13 mile de Brightwell-cum-Sotwell. În timpul drumului, care durează mai mult decât ne așteptam din cauza unui ambuteiaj, ascultăm o emisiune radiofonică total stupidă, dar amuzantă. Afară este atât de cald încât deschid geamul și pun mâna afară. Tăiem aerul cu degetele și mă pătrund de priveliștea caselor și a câmpurilor care trec pe lângă mine.

Mergem cu mașina spre nordul orașului Oxford până la Leckford Road și ne oprim într-o parcare de pe marginea drumului. James vine în jurul mașinii și îmi deschide ușa. După ce cobor, mă uit curioasă în jur. Ne aflăm într-o zonă rezidențială cu clădiri de apartamente, toate cu ferestre de tip bovindou și acoperișuri ascuțite, pereți din piatră aspră și fațade colorate care trebuie să fi fost expuse la vremea engleză timp de zeci de ani.

James mă însoțește până la una dintre intrările în casă, unde un tânăr așteaptă deja să îi strângă mâna.

– Bună ziua, domnule Beaufort, spune el politicos și apoi îmi strânge și mie mâna. – Eu sunt Shaun Cornell, am vorbit la telefon. Îmi spune prima parte a propoziției mie, iar ultima parte lui James. – Mergem?

Confuză, mă uit înainte și înapoi între ei doi și sunt pe punctul de a-l întreba pe James despre ce este vorba în casa asta, când privirea mea se oprește asupra dosarului pe care domnul Cornell îl are ascuns sub braț. Are un logo imprimat pe el. Mai exact, este sigla agenției imobiliare pe care am văzut-o și pe panoul din fața casei.

– James, îi șoptesc în timp ce intrăm în spatele agentului imobiliar în clădirea de apartamente. – Ce căutăm aici?

James îmi mângâie dosul mâinii cu degetul mare. – Ne uităm la un apartament.

Mă opresc pe călcâie. Când îmi vede privirea mea speriată, dă repede din cap.

– Pentru mine, spune el repede. – Nu pot sta cu tine la nesfârșit și am nevoie de ceva pentru după absolvire.

– Credeam că nu vrei să mergi la Oxford, spun eu liniștit.

– O să-mi strici planul dacă îmi pui întrebări acum. N-ar trebui să mergem mai întâi sus să vedem cum arată apartamentul? Îți voi explica totul imediat ce vom avea un pic de liniște.

Am ezitat. Întrebările se rostogolesc în capul meu și aș vrea să le pun pe toate deodată. Dar apoi privirea îmi cade pe agentul imobiliar care urcă scările în fața noastră și mă îndemn să am răbdare. James se va fi gândit la ceva, iar eu nu vreau să-i stric planul.

– Bine, am spus în cele din urmă.

James mă strânge de mână.

La etaj, domnul Cornell deschide ușa cu un mănunchi mare de chei și o ține deschisă pentru ca noi să intrăm.

– Proprietatea este un apartament cu două camere într-o clădire veche, începe el. – Proprietatea istorică punctează cu un plan de etaj grozav, o grădină comună mare și un loc de parcare pentru o mașină. Nu ezitați să aruncați o privire pentru dumneavoastră. El face un gest cu mâna care include holul și tot restul apartamentului. – Aștept afară și mă voi întoarce cu plăcere când ați terminat și dacă aveți întrebări.

James dădu din cap. – Mulțumesc, Shaun.

Agentul imobiliar zâmbește politicos, apoi părăsește apartamentul. Încă îi mai aud pașii pe scări, apoi se face liniște.

Încet, mă uit în jur. Apartamentul este în stare bună, chiar dacă podelele de lemn scârțâie de îndată ce te miști un centimetru de pe loc.

– Mergem pe acolo? întrebă James, dând din cap spre prima cameră din dreapta coridorului.

Merg mai departe și intru într-un living mic, dreptunghiular, vopsit într-o nuanță de teracotă și decorat cu stuc pe tavanul înalt. Există un șemineu și o mică fereastră în formă de bovindou prin care soarele de la amiază pătrunde în încăpere. În fața bovindoului se află o masă de sufragerie care prezintă deja unele semne de utilizare, iar scaunele care o însoțesc nu par nici ele deosebit de solide, dar asta nu schimbă faptul că mă simt imediat ca acasă aici – ca și cum m-aș afla într-o casă și nu într-o cameră sterilă care trebuie mai întâi să fie umplută cu viață.

– Camera următoare? întreabă James în liniște.

– Da, îi răspund și ies cu el din sufragerie înapoi în hol. Următoarea încăpere este bucătăria, care este puțin cam îngustă, dar are un blat de lucru din granit de înaltă calitate (pentru care sunt sigură că

tata ar ucide) și, în rest, este complet echipată, cu un frigider, un aragaz pe gaz și un cuptor, deși observ că acesta din urmă are nevoie urgentă de curățare.

James nu trebuie să mă întrebe dacă vrem să mergem în camera alăturată. De data aceasta eu sunt cea care îl trage ușor de mână pentru ca el să vină cu mine.

Spre deosebire de camera de zi, dormitorul este pătrat și are pereți gri deschis. Aici este așezat doar un pat de lemn, iar aici se află și un mic dulap încorporat, cam de aceeași mărime cu cel din camera mea de acasă. O lampă mare cu abajur alb atârnă în mijlocul tavanului.

Baia este ultimul lucru la care ne uităm. Nici ea nu este foarte mare, dar chitul este curat și nu găsesc pete pe pereți.

Apoi este rândul ultimei camere. Este cam de mărimea dormitorului, iar actualul chiriaș pare să o fi folosit ca birou. Pe unul dintre pereți se află un birou mare și vechi, cu un scaun executiv negru. Deasupra lui atârnă o tablă albă cu notițe mâzgălite pe ea pe care nu le pot descifra.

Cel mai drăguț lucru este că de aici se vede grădina clădirii de apartamente. Când mă apropii de fereastră, o văd pe una dintre vecine jucându-se cu

beagle-ul ei, în timp ce un bărbat întinde rufe pe o sârmă de rufe pe proprietatea de lângă ea. Îi privesc pe cei doi pentru o vreme, apoi mă întorc, mă sprijin de pervazul ferestrei și mă uit la James, care stă chiar în spatele meu.

– Apartamentul este frumos, chiar dacă mai sunt câteva lucruri de făcut.

James îmi întoarce privirea. Își ridică mâna și îmi îndepărtează de pe față o șuviță de păr care s-a desprins din împletitură. Cu blândețe mi-o pune după ureche. – Și mie mi se pare grozavă.

Aștept să văd dacă mai spune ceva, dar în acest moment pare prea fascinat de pavilionul meu auricular, peste care își trece încet degetul. Mi se face o piele de găină plăcută.

– Vrei să-mi explici acum de ce ne aflăm aici? întreb eu.

El dă din cap, dar mai trece o clipă până când începe să vorbească.

– Nu am vorbit niciodată despre cum vom continua, spune el în cele din urmă. – După absolvire, vreau să spun.

Am înghițit în sec. Nici măcar nu mi-am permis să mă gândesc la o astfel de conversație. Nu după tot ce am trecut. Nu am vrut să aduc următoarea

provocare la îndemână, abia dacă am supraviețuit celei dintâi.

– Vreau să cumpăr acest apartament, Ruby, spune James brusc.

Inima începe să-mi bată cu putere și pulsul îmi zumzăie literalmente în urechi. – Ce este?

Există o siguranță în privirea lui James care mă face să mă simt emoționată, dar și în siguranță în același timp. Bagă mâna în buzunarul de la spate al pantalonilor și își scoate portofelul de piele. Îl deschide și apoi scoate o bucată de hârtie împăturită dintr-unul dintre compartimente. Hârtia este acum maronie la colțuri și pare că a căpătat culoarea portofelului. Când James deschide biletul, îl recunosc imediat.

Este lista lui James. Cea pe care am scris-o la Oxford, în noaptea în care am vorbit și ne-am mărturisit unul altuia. Noaptea în care am fost mai apropiați ca niciodată.

Arată destul de zdrențuită până acum, ca și cum ar fi fost demontată și împăturită de nenumărate ori.

– Îți mai amintești aici? întrebă James.

– Bineînțeles, spun eu.

– Sunteți prima persoană care m-a făcut să simt că există vise pentru care merită să lupți.

– James..., șoptesc eu.

Așteaptă să vadă dacă mai spun ceva, dar eu nu pot decât să mă uit la bucata de hârtie din mâna lui.

– Aș dori să mă ocup de acest aspect. Să mă ocup cu adevărat de ea, adică, continuă el după un timp. – Vreau să văd ce-mi mai rezervă lumea. Și știu că drumul tău este deja stabilit, iar al meu nu, dar m-am gândit în tot acest timp la cum am putea să mai trăim împreună perioada de după liceu. Cum ne putem realiza amândoi visele fără să ne pierdem unul pe celălalt. Îl văd cum înghite în sec.

Inima îmi bate din ce în ce mai repede. Îi strâng mâna atât de tare încât sigur îl doare pe James, dar el nu lasă să se vadă.

– Pot să vă arăt ceva? întreabă el.

Dau din cap, complet paralizată și în același timp amețită de cuvintele lui. James se apropie de birou și se așează. Apoi își ia geanta și își scoate MacBook-ul. Îl deschide, își introduce parola și apoi dă click pe browser.

Stau în spatele lui și îmi sprijin mâinile pe spătarul scaunului. James tastează ceva în bara de adrese, dar o face atât de repede încât nu pot citi.

După nici trei secunde, se deschide o pagină. Este un blog al cărui nume se află în partea de sus, cu litere clare:

Dincolo de Beaufort

Designul este simplu și clar, iar singurele culori sunt nuanțele de gri și albastru. În jumătatea superioară a paginii de start, imagini peisagistice și câteva pasaje de text alternează într-un cursor.

Derulez în jos – și îmi țin respirația.

Într-o casetă cu titlul – Despre James Beaufort se află o fotografie a lui James pe care nu am mai văzut-o până acum. Poartă o cămașă neagră simplă și, deși fotografia este alb-negru, recunosc imediat că a fost făcută în grădina noastră. Dacă nu ar fi fost mărul nostru din fundal, ar fi fost dată de gol cel mai târziu de dreptul de autor, care este scris cu litere mici în colțul din dreapta jos: © Ember Bell.

Uimită, mă uit mai întâi la ecranul laptopului, apoi mă întorc la James. El respiră adânc.

– Mi-ar plăcea să încerc asta, Ruby. Vreau să lucrez la lista pe care am făcut-o împreună, bucată cu bucată. Vreau să aflu care este pasiunea mea și vreau să nu mă grăbesc să o fac. Vreau să călătoresc și să văd lumea, spune repede James. Cuvintele îi ies pur și simplu din gură. Se întoarce pe jumătate în

scaun ca să se uite la mine. – Dar, în primul rând, te vreau pe tine.

Sunt fără cuvinte. Încerc să-mi pun în ordine gândurile sălbatic amestecate din cap, dar cuvintele lui James m-au luat complet prin surprindere. Încep să răspund de câteva ori, dar mă întrerup de fiecare dată pentru că nu știu cum să exprim ceea ce simt.

În cele din urmă, singura reacție de care sunt capabilă este un râs fără suflare.

– Când ai învățat să folosești wordpress?

James clipește perplex, apoi zâmbește. – Am luat lecții de la Ember.

Dând din cap, mă uit la pagina principală. Mă aplec și derulez încă o dată de sus în jos. Încă nu sunt prea multe acolo, doar un pic de text de umplutură și mostre de formatare a diferitelor jurnale de călătorie, dar mi-l imaginez pe James umplând acest blog cu experiențe. Gândul la ce trebuie să însemne acest pas pentru el îmi face inima să bată mai repede.

Fără să mai ezit, mă plimb pe lângă scaun și mă așez în poala lui James. Îmi înfășor brațele în jurul gâtului lui, închid ochii și îl țin strâns în brațe.

Trebuie să mă gândesc la băiatul pe care l-am cunoscut în septembrie. Era atât de retras și

aproape strivit de obligațiile față de familia sa. Acest băiat nu s-ar fi gândit niciodată că ar fi fost posibil să aibă un viitor pe care să și-l construiască singur.

– E o idee grozavă, îi șoptesc pe gât.

James își pune brațele în jurul meu și mă trage aproape. – Mă bucur că simți așa. Eram foarte speriat de ziua de azi. Eu... – Se clatină. – 'Îți datorez totul ție, Ruby. Tu mi-ai dat imboldul să mă ascult și să mă gândesc la ce vreau de fapt să fac după școală. Îți voi fi veșnic recunoscător pentru asta.

Mă aplec puțin pe spate, ca să-l pot privi în ochi. Îmi trec mâna pe ceafă, mai departe pe maxilarul lui și îi zâmbesc, deși deodată îmi ard lacrimile în ochi.

– Dar atunci nu te limitează un apartament? întreb eu cu voce răgușită. – Adică, dacă vrei să călătorești?

El scutură încet din cap. Absent, își plimbă mâna pe coapsa mea în sus și în jos – o atingere care mă liniștește și mă stârnește în același timp.

– Mama mea a spus întotdeauna că proprietatea este o investiție rezonabilă, răspunde el. – După ce îmi voi vinde acțiunile la *Beaufort*, va trebui să investesc cumva partea de bani pe care nu

o voi cheltui pe călătoriile mele. În plus, nu intenționez să călătoresc tot anul, iar când voi fi în Anglia vreau să pot fi alături de tine. Și, din moment ce te duci la Oxford, nu mă pot gândi la un loc mai bun.

– Nu vreau să faci asta doar pentru mine, James, șoptesc eu înecată.

– Nu vreau să ne pierdem unul pe celălalt. Vreau ca acesta să fie un semn, Ruby. Vorbesc serios despre noi și vreau să rămân cu tine după absolvire.

Micul birou pare dintr-o dată mult mai mare. Întreaga lume pare să se extindă în timp ce James mă privește în ochi și îmi șoptește acele cuvinte semnificative.

– Și eu vreau să fiu cu tine, mă întorc la fel de liniștit.

În clipa următoare, James se apleacă în față și eu vin spre el. Își apasă gura pe a mea, cel puțin la fel de emoționat ca și mine de acest moment. Sărutul nostru este atât de intens, încât la un moment dat nu mai știu unde este sus și unde este jos. Tot ce pot face este să mă țin de James.

Habar n-am când ne-am sărutat ultima dată așa.

Îmi trec mâinile pe ceafă lui James, până la gulerul cămășii și îmi trec degetele pe pielea de dedesubt. Se simte fierbinte sub atingerea mea, la fel de cald cum mă simt și eu în această secundă. James își lasă mâinile să urce pe corpul meu până la talia mea. Îmi trasează pe cutia toracică înainte de a se întinde înapoi și de a pune ambele mâini pe spatele meu pentru a mă ține mai aproape de el. Suspin în timp ce mă sărută și mai adânc, mușcându-mă ușor de buză.

– Domnule Beaufort? se auzi deodată vocea brokerului.

Mă despart de James atât de brusc încât mă împiedic și scaunul de birou alunecă pe podea. James mă ține strâns și mă trage în sus cu el în același moment. Îmi susține spatele cu o mână și cu cealaltă împăturește laptopul.

– Suntem la birou, Shaun, răspunde el după ce-și îndreaptă tricoul alunecat.

Câteva secunde mai târziu, agentul imobiliar își face apariția în pragul ușii. Se uită înainte și înapoi între noi. Nu-mi scapă colțurile crispate ale gurii sale când întreabă: – Doriți să vedeți grădina?

21

James

Înapoi în Brightwell-cum-Sotwell, Ruby și cu mine luăm micul dejun la cină și mă întreb de ce naiba nu am mai făcut asta până acum. Mi se pare cea mai bună idee.

După aceea decidem să profităm de vremea frumoasă și să stăm în grădină. Martha ne-a dat pontul că, la câțiva metri în spatele cabanei, există o mică zonă de relaxare de unde avem o priveliște clară asupra peisajului vast al câmpului. În timp ce Ruby merge înainte, eu aduc două pături de lână de la cabană și ne învelim amândoi în ele. Am pus un playlist format din melodii liniștite de Death Cab for Cutie, Iron & Wine, Keaton Henson și Vancouver Sleep Clinic, și împreună privim cum cerul își schimbă din ce în ce mai mult culoarea.

– Știi deja unde vrei să călătorești mai întâi? mă întreabă Ruby la un moment dat.

– Thailanda, răspund atât de repede încât aproape că este jenant. – Asta e și pe listă. Oricât de

des m-aș uita la reportaje de călătorie despre alte destinații, mă blochez mereu acolo. Chiar am ales deja un itinerar care include toate sfaturile pe care le-am găsit online până acum.

De îndată ce mă gândesc să mă urc în avion și să văd în sfârșit toate lucrurile pe care le-am văzut doar în reviste și articole de blog, în corpul meu intră o energie complet nouă pentru mine. Simt că s-a trezit ceva în mine care acum este de neoprit și, chiar dacă sunt doar planuri vagi până acum, este incitant și mai bun decât orice am simțit până acum când mă gândesc la viitorul meu.

– Vreau să te ajut, spune Ruby. – Mă pricep la organizare. Putem rezerva împreună zborurile și cazarea, iar eu pot face o listă de lucruri de făcut pentru pregătirea călătoriei, iar apoi le putem rezolva încetul cu încetul.

Mă uit la ea evaluator. În timp ce vocea calmă a lui Keaton Henson se aude din difuzoarele de pe fundal, Ruby are privirea ațintită asupra soarelui care apune. Nu cred că voi uita vreodată această imagine a ei: roșeața de pe obraji, șuvițele de păr care flutură ușor în vânt, buzele ușor întredeschise. Este atât de frumoasă încât uneori îmi taie respirația.

– Chiar ești de acord cu toate astea, Ruby? întreb eu încet.

Își trage picioarele în sus și își înfășoară brațele în jurul lor. Apoi își sprijină capul pe genunchi și se uită la mine din lateral. Recunosc melancolie în ochii ei, dar și o sclipire fericită.

– O să fie greu, începe ea încet. – În același timp, cred că este minunat că vrei să faci asta. Te voi susține cu siguranță, așa cum și tu mă susții pe mine.

Dau din cap și îmi dau seama că în mod inconștient mi-am ținut respirația. Încet, o las să iasă.

Nu pot prevedea dacă voi găsi sau nu cititori pe blogul meu. S-ar putea să mă întorc cu mâinile goale după câteva luni și să realizez că încercarea mea a eșuat. Dar dacă va funcționa bine – ce se va întâmpla atunci? Putem fi despărțiți pentru o perioadă atât de lungă de timp fără să trăim automat din ce în ce mai departe?

Răspunsul la aceste întrebări îl voi afla abia peste câteva luni. Singurul lucru pe care îl pot face acum este să întind mâna și să îi cuprind obrazul lui Ruby. Pot să mă aplec înainte și să-mi las buzele să se topească în ale ei.

Sărutul nostru este blând. Plin de incertitudine, dar frumos în același timp.

– Nu mă înțelegeți greșit: Sunt garantat că voi plânge ca un cățeluș la aeroport, spune Ruby în timp ce se desprinde pentru scurt timp de mine.

– Suntem atunci cuplul ciudat care se bagă unul în pantalonii celuilalt în mijlocul aeroportului?

Râde încet, dar sună trist. Îmi sprijin fruntea de a ei și închid ochii.

– Ai putea veni cu mine, am spus. – În primele săptămâni de vară, vreau să spun.

Ruby își reține respirația. Deschid din nou ochii.

– Asta ar trebui să fie aventura *ta*, James, șoptește ea.

– Nu-mi pot imagina nimic mai bun decât să petrec vara cu tine, spun eu. De fapt, am vrut să aștept cu această propunere. Călătoria până aici, apartamentul, blogul... Nu vreau să o bat pe Ruby la cap. Dar în secunda asta nu mă pot abține. Trebuie doar să o fac să înțeleagă cât de mult înseamnă pentru mine.

– Doar dacă vreți, desigur, dar o voi pune repede după aceea. – Dacă v-ați planificat timpul pentru pregătirea Oxfordului, bineînțeles că înțeleg.

Chiar vrei să mă duc în Thailanda?

Dau din cap. – Am putea face o mică excursie dus-întors. Sau să stăm în același loc tot timpul, cum vrei tu.

– Sună prea bine ca să fie adevărat, șoptește ea și se ghemuiește mai aproape de mine. – Aș merge chiar cu tine la una dintre acele piețe stradale și aș încerca mâncarea de acolo.

– Și trebuie să mergem împreună în Parcul Național Khao Sok. Oh, și la un bungalow cu vedere la lac în Khao Lak.

– Pare a fi un plan.

Ruby se întoarce într-o parte și îmi apasă un sărut moale pe maxilar. Apoi încă unul. Îmi urmărește în jos pe maxilarul meu. Inspir brusc când simt limba lui Ruby pe gâtul meu. Puțin mai târziu, ea sărută o dâră în sus și se oprește la o palmă de fața mea. Verdele ochilor ei nu mi s-a părut niciodată atât de clar. – Te iubesc, James, îmi șoptește ea.

Inima îmi tresare. Mă aplec în față și îmi ating buzele pe ale ei. Îi aud respirația întretăiată. – Și eu te iubesc, Ruby Bell.

În timp ce o sărut din nou, orice gânduri despre viitor se transformă în ceață, dispărând tot mai mult pe măsură ce eu și Ruby ne apropiem.

Îi apuc fața cu ambele mâini și o trag mai aproape, tot mai aproape de mine. Abia întâmplător observ cum pătura îi alunecă de pe umeri și alunecă pe podea. În clipa următoare se ridică de pe scaun și se urcă în poala mea, așa cum a făcut mai devreme în apartament.

De data asta nu vreau să risc să ne întrerupă cineva – fără să mai insist, îmi strâng mâna în jurul lui Ruby și mă ridic în picioare cu ea în brațe. Continuăm să ne sărutăm în timp ce mă întorc spre coliba noastră. Abia când ajungem la scări îmi eliberez gura de pe a ei și mă uit la trepte pentru a mă asigura că nu calc pe ele. Odată intrați înăuntru, o las pe Ruby să alunece pe corpul meu și o așez cu grijă pe podea. Apoi trag ușa glisantă și o închid. Mă sprijin cu spatele de ea.

– Ți-e frig? întreb eu aspru. – Să aprind șemineul?

Ruby continuă să mă privească din ochii verzi și adânci și, în cele din urmă, scutură încet din cap. Face un pas spre mine, apoi încă unul. Își pune

mâinile pe stomacul meu și le lasă să se deplaseze în sus, peste pieptul meu, făcându-mă să respir brusc.

– Mi-a fost dor de asta, șoptește Ruby, bătându-și scurt degetele pe pieptul meu. – Să fiu atât de aproape de tine.

– Și eu simt la fel, i-am răspuns în șoaptă.

Chiar dacă ultima oară când am fost împreună a fost în urmă cu aproape jumătate de an, au fost nopți și zile în care nu mă puteam gândi la nimic altceva. Voiam să fac exact asta cu ea. Să-i dau părul la o parte de pe față, să-mi pun mâna pe bărbia ei și să o sărut cât mai adânc posibil.

Dar nu a fost niciodată momentul potrivit. Până acum.

Nu există nimic care să ne rețină și există o determinare în fiecare atingere a mea pe care Ruby mi-o dă înapoi în egală măsură. Ceea ce simt pentru ea m-ar speria dacă nu m-aș simți atât de incredibil de bine să o am alături de mine, în viața mea, în brațele mele.

Mâinile ei sunt pe tot corpul meu, în timp ce ale mele se mișcă sub tivul bluzei ei. Îi mângâi ușor pielea caldă, iar Ruby face la fel. Își simte drumul pe sub tricoul meu, își trece vârfurile degetelor pe stomacul meu și urcă pe șolduri. Mi se face pielea de

găină pe tot corpul, sângele pompând cu putere prin mine. Mi se precipită în urechi, în același timp observ respirația moale a lui Ruby, care se accelerează cu fiecare atingere a mea.

Cu mâini tremurânde, împing în sus bluza lui Ruby. Când Ruby a tras încet tricoul peste capul meu, își înfășoară brațele în jurul meu și își apasă buzele pe pieptul meu. Dantela sutienului ei de culoarea pielii răzbate ușor pe pielea mea, făcând ca umflătura pantalonilor mei să iasă și mai mult în evidență.

– Miroși ca James, murmură Ruby în timp ce-și trece gura peste clavicula mea.

Am lăsat să iasă un râs fără suflare. – Sper că e de bine.

Ea dă din cap, părul ei gâdilându-mi bărbia. – Foarte bine, de fapt.

Îi mângâi spatele, îmi trec mâinile pe umerii ei și de-a lungul coloanei vertebrale. Îmi pun mâna pe crestătura mică a coccisului ei și o apăs pe Ruby mai aproape de mine, provocând un oftat ușor din partea ei. În clipa următoare se uită din nou la mine. Privirea ei arde în a mea. Îmi ridic mâna și o strecor în părul ei, apoi o sărut din nou. Îmi mut buzele pe ale ei, îmi strecor limba în gura ei, mă bucur de

suspinul care îi scapă și mă las să cad complet. Corpul meu preia controlul. Ca și cum ar fi de la sine, o îndrept pe Ruby spre pat. Când se lovește de el cu spatele genunchilor, mă opresc.

– E în regulă? murmur eu și îi dau părul de pe obraz.

Ruby dădu din cap. Ochii ei strălucesc febril. – Da.

Mă aplec din nou spre ea și îmi trec încet gura pe obrazul ei, spre colțul gurii, coborând pe bărbie până la gât. Îi apăs un sărut pe gât și simt mâinile lui Ruby urcând pe spatele meu. Mă prinde de umeri și se ține de ei în timp ce îi trag pielea între dinți și o sug. Îi aud răsuflarea întretăiată și, în același timp, se strânge mai tare împotriva corpului meu.

– Ce drăguț, șoptește ea.

Nu mă grăbesc. După gât, mă dedic umerilor și claviculei ei. Îi explorez decolteul cu buzele mele și îi îmbrățișez sânii. Îi frământ ușor înainte de a-mi coborî mâinile pe părțile laterale și de a-i răsfăța burta cu sărutări. Cu grijă, îmi pun mâinile pe pantalonii ei și mă uit la ea.

– Este în regulă? întreb.

Ochii lui Ruby par să strălucească la propriu în timp ce dă din cap.

Continui, desfăcându-i mai întâi partea de sus a blugilor, apoi fermoarul și trăgându-i în jos peste șolduri. Ruby poartă chiloți negri, la vederea cărora inima mea începe să se grăbească. După ce am ajutat-o să își dea jos pantalonii, mă îndrept din nou. Într-o clipă, mâinile ei găsesc cureaua mea. Se ridică în vârful picioarelor și mă sărută, din ce în ce mai sălbatic în timp ce încearcă orbește să desfacă cureaua. După câteva încercări, reușește și pantalonii mei se alătură pantalonilor ei pe podea.

Ruby se lasă să se scufunde pe spate în păturile moi, iar eu o urmez fără să ne întrerup sărutul. De fapt, aș fi vrut să-i spun mult mai multe, dar orice cuvânt din capul meu este acoperit de pofta care îmi acaparează corpul în acest moment. Ruby îmi înfășoară un picior în jurul taliei și mă trage și mai aproape.

Îmi este greu să-mi amintesc de ce am vrut să o iau încet – mâinile mele se plimbă pe corpul ei ca și cum ar fi de la sine. O ating peste tot, vreau să o simt peste tot și să o cuprind. Mă apăs pe ea, chiar între picioarele ei, iar sunetul pe care îl emite aproape că mă face să înnebunesc. Mă atinge cu

mâinile febrile și îmi mușcă buza de jos în timp ce repet mișcarea.

Ajung sub umerii ei și o trag puțin în sus până când se așează pe jumătate. Continui să o sărut în timp ce mă întind în jurul ei și îmi duc mâinile la catarama sutienului ei. Degetele mele freamătă atât de tare până acum încât îmi trebuie trei încercări înainte de a reuși să deschid mica închizătoare. Ruby îmi zâmbește și lasă bretelele să alunece pe brațe înainte de a împinge sutienul de pe ea.

Pentru o clipă mă uit la ea. Vederea pielii ei goale, a părului ciufulit și a privirii pline de viață din ochii ei îmi taie respirația.

Ne mișcăm în același timp. Ruby se lasă să se scufunde din nou pe spate, iar eu mă aplec peste ea și o sărut, cu ambele brațe sprijinite pe salteaua de lângă ea. Limba ei se joacă încet în jurul limbii mele, în timp ce mâinile ei coboară până la boxerii mei.

Ea ezită și murmură ceva pe buzele mele. Mă desprind puțin de ea și mă uit în ochii ei.

– Bine? îmi repetă ea întrebarea cu un zâmbet. Eu las să iasă un râs fără suflare și dau din cap.

Ruby începe să împingă cu grijă boxerii în jos peste fundul meu. O ajut puțin și apoi îi dau jos chiloții. Mă întind apoi să îmi pescuiesc pantalonii

de pe podea și scot un prezervativ din poșetă. Ruby mă privește cum îl pun lângă ea pe pat și apoi se apleacă din nou asupra ei.

Privirea ei promițătoare îmi face inima să bată și mai repede decât o face deja. Își înfășoară brațele în jurul gâtului meu și gura ei o găsește din nou pe a mea. Aș putea continua așa la nesfârșit – stând gol cu ea în acest pat și sărutând-o până când toate gândurile despre trecut și viitor dispar și suntem doar noi doi. Dacă ar fi după mine, acest moment ar putea dura o veșnicie.

Ruby mă mângâie pe spate mai departe, până la fund. Își apleacă spatele și geme încet, în timp ce erecția mea se presează pe ea. Treptat, controlul meu dispare. Următorul nostru sărut este mai febril decât cel de dinainte, aproape sălbatic, iar apoi simt cum Ruby își îngroapă unghiile în spatele meu. Acum eu sunt cel care nu-și poate reprima niciun sunet. Îmi țin respirația și apoi mă rostogolesc de pe ea pentru o clipă ca să pun prezervativul.

Mă întorc pe o parte ca să mă uit la fața ei. Ochii ei sunt tulburi de poftă, dar expresia din ei nu lasă nicio îndoială asupra a ceea ce vrea Ruby.

Și apoi nu mai există întrebări. Ne mișcăm în același timp, mă rostogolesc înapoi pe ea și ea își

înfășoară picioarele în jurul meu pentru a mă trage împotriva ei. Alunec în ea ca și cum ar fi fost de la sine înțeles. Sentimentul este atât de copleșitor încât trebuie să închid ochii pentru o clipă și să rămân pe loc.

Când deschid din nou ochii, văd că Ruby face exact același lucru. Mă cobor pe coate și îmi trec degetele pe tâmpla ei, coborând mai departe spre obraz. Ea deschide din nou ochii. Și apoi încep să mă mișc încet. Mă scot din ea și mă împing ușor din nou, fără să-mi iau nici măcar o dată ochii de pe fața frumoasă a lui Ruby. Ea se mișcă odată cu mine, își trece mâna prin părul meu și mă strânge în brațe.

Nu am mai simțit niciodată în viața mea ceva asemănător acestui moment. Ceea ce facem noi are legătură cu încrederea necondiționată. Eu îi dau lui Ruby tot ce am mai bun din mine, iar ea mi se dăruiește înapoi.

În timp ce pentru mine sexul era doar o chestiune de orgasm, acum este mult mai mult. Cu Ruby, nu există o destinație spre care să mă îndrept. Suntem doar ea și eu și emoțiile care mă umplu din cap până în picioare.

Nu trebuie să-i spun cât de mult o iubesc. Îi arăt cu trupul meu, cu fiecare sărut moale și adânc, cu

fiecare împingere a șoldurilor mele, cu felul în care o țin în brațe în timp ce trupul ei tremură sub al meu și mă las și eu să cad pe deplin.

22

Ruby

Timpul pe care l-am petrecut cu James în Brightwell-cum-Sotwell mă însoțește în gând în fiecare zi a săptămânii următoare. Și în săptămâna următoare. Și în cea de după aceea.

Nu pot să uit cum m-am simțit să fiu atât de aproape de James, să-i simt mâinile pe corpul meu, respirația lui pe urechea mea. Nu am fost decât noi doi în acea noapte și mă trezesc gândindu-mă la asta în cele mai imposibile momente, dorindu-mi să pot da timpul înapoi la acel moment.

Stând la masa de mic dejun cu familia mea, nu pot să nu mă gândesc la dimineața noastră de după, la pâinea delicioasă proaspăt coaptă și la zâmbetul intim al lui James când mi-a dat gemul.

Când încerc să mă concentrez la examenele finale, mă gândesc la apartamentul pe care mi l-a arătat James și la cum stăteam noaptea în pat unul lângă altul și îmi imaginez cum l-am mobila dacă James ar câștiga licitația.

Și când încerc să adorm noaptea, trebuie să mă gândesc la vocea lui, la James șoptindu-mi la ureche cât de mult mă iubește și că nu a fost niciodată atât de fericit în viața lui.

– Pământul către Ruby – , spune Lin.

Luat prins cu garda jos, îmi întorc capul spre ea. – Ce? Îmi pare rău. Mă gândeam.

Lin se uită la mine din lateral. – Am observat asta. Ești în regulă?

Observ că o căldură mi se răspândește prin obraji și dau repede din cap. – Da. Ce ai spus?

– Spuneam doar că geanta ta arată de parcă ar urma să se rupă în orice moment. Lin arată cu degetul spre James care atârnă de partea mea. Este prima zi în care îl port din nou la școală și l-am împachetat atât de plin încât mă tem că cureaua s-ar putea rupe în orice moment.

Cu grijă, mi-l așez pe umăr. – Știu, dar James a spus în această dimineață că poate să o ia, așa că sper să fie bine.

– Dacă James spune așa, atunci va fi adevărat. Lin deschide ușa de la bibliotecă și mă lasă să intru primul.

– Și tu simți că în orice moment o iei razna din cauza stresului? o întreb în timp ce trecem pe lângă

rafturi spre sălile de grup. Când mă gândesc la examenele finale care sunt practic după colț și la tot ce mai avem de planificat cu comitetul de evenimente pentru ultimele două evenimente ale anului, o panică se răspândește prin mine pe care nici măcar videoclipurile mele ASMR preferate nu o pot alunga uneori. Iar presiunea crește pe măsură ce ne apropiem de sfârșitul celui de-al treilea semestru.

– Am înnebunit deja, răspunde Lin. – De asemenea, habar nu am când ar trebui să fac niște lucru manual pentru Lydia înainte de sâmbătă.

– Ți-am spus că putem dona împreună.

Ea clătină din cap. – Nu, nu cred că este potrivit. Ești practic cumnata ei, iar eu și Lydia nu suntem prietene atât de apropiate. Dar îți mulțumesc pentru ofertă.

Expir îndelung. – Dacă vă pot ajuta cu ceva, anunțați-mă.

Acum un minut spui că-ți va exploda capul, iar acum te oferi să ajuți. Asta e tipic pentru Ruby, știi.

– Un Ruby tipic? Ridic din sprâncene.

– Ei bine, știi tu. Să-ți asumi prea multe și apoi să te plângi după aceea, spune Lin cu un zâmbet.

Îi scot limba în față.

– Dar planificăm jocul împreună, nu-i așa? întreb.

Ea dă din cap. – Chiar am vrut să facem borcanele pentru bebeluși, cărțile sau amândouă?

– Ambele, nu? Atunci am avea varietate. De asemenea, mama are destule lucruri de artizanat acasă, așa că nu trebuie să cumpărăm nimic în plus.

– Ai primit pozele de la mătușa Lydiei? Și ți-a spus care va fi motto-ul? Există măcar unul? întreabă Lin.

Am clătinat din cap. – Prefer să nu întreb. Ofelia o ia puțin razna, după spusele Lydiei. Cumpără tot ce-i cade în mână – atâta timp cât este colorat. Acesta va fi motto-ul, spuse Lydia.

– Colorată? întreabă Lin și se uită sceptic la mine din lateral. – Asta nu e o deviză.

– Știu, ți-o dau înapoi. – Dar se pare că Ofelia o face.

– Bine, atunci trebuie să ne ocupăm de asta – Lin tăcu și se opri pe loc. Încruntându-mă, mă uit la ea, apoi îi urmăresc privirea.

Îmi țin respirația.

Cyril se află în fața sălii de grup a comitetului de organizare.

Spre deosebire de ultimele săptămâni, nu mai arată ca și cum ar fi venit la școală direct de la o petrecere sălbatică. Uniforma lui școlară este călcată, cravata este dreaptă și părul îi este aranjat. Chiar și cearcănele de sub ochi nu mai sunt atât de severe și pare să se fi bărbierit. Aproape că arată ca pe vremuri.

– Lin? întreb eu liniștită când prietena mea încă nu s-a eliberat de rigiditatea ei.

Ea înghite greu și apoi o împinge înapoi. O clipită mai târziu, ea continuă să vorbească de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Apoi trebuie să lucrăm cu ea, își încheie ea fraza. – Nu mai am nimic altceva de făcut după școală – vrei să faci cărțile astăzi?

Clipesc perplexă, dar apoi dau repede din cap. – Sigur.

– E minunat. Doar dacă o cunoști bine pe Lin observi cât de înțepeniți îi sunt umerii și cât de forțată pare în această secundă dezlănțuirea ei. – Hai să facem așa.

Ajungând în sala de grup, Cyril se ridică de pe perete și se ridică în picioare. Lin se oprește în fața lui și cei doi se uită unul la celălalt fără cuvinte pentru o clipă.

Intru pe ușă și o închid în liniște în urma mea.

Nu am apucat să o întreb pe Lin de ce o aștepta Cyril. La scurt timp după ce am intrat în sala de grup, Camille și Doug au intrat cu Kieran în remorcă, la nici două minute după Jessalyn și James. După ședință, noi trei am condus mașina lui Lin până la mine acasă și, deși îmi ardea unghiile, nu am vrut să aduc vorba despre asta cu ea în prezența lui James.

Acum James este la o întâlnire cu un potențial cumpărător al *acțiunilor* sale din *Beaufort,* iar noi stăm pe podea în camera mea împreună cu Ember, decupând cartonașe în formă de body pe care le poți folosi la petrecerea pentru copii pentru a prezice sexul bebelușilor, măsurile și greutatea lor. Și dacă nu o chestionez instantaneu pe Lin, sigur o să izbucnesc de curiozitate.

– Ce voia Cyril? Iese din mine cu atâta energie încât Lin tresare. Ember își ridică privirea surprinsă. Pentru o clipă, privirea ei se plimbă înainte și înapoi între noi, dar apoi se oprește pe umerii înțepeniți ai lui Lin. Fără să vorbească, ea ia o altă bucată de carton și începe să traseze conturul body-ului cu șablonul, folosind un creion alb.

Lin se uită fix la salopeta pe care tocmai a decupat-o. – Și-a cerut scuze.

Mă încrunt. – Și?

Ea ridică din umeri. – Chiar nu mai este nimic de spus.

Mi-am pus stiloul deoparte. – Cum a fost? A fost... amabil? De fapt, nu este un cuvânt pe care să-l asociez cu Cyril, dar am sentimentul că în spatele tăcerii lui Lin se ascunde ceva mai mult.

– Nu știu. A fost... amuzant.

– În ce sens?", întreb cu prudență.

– Mi-a spus că ne vom vedea la petrecerea copilului din acest weekend și că nu vrea ca lucrurile să fie ciudate între noi. Chiar a întrebat dacă ar trebui să rămână acasă. Lin se pare că asta e cea mai ciudată sugestie pe care Cyril a făcut-o vreodată.

– De asemenea, și-a cerut scuze față de mine. Cred că este în curs de a-și schimba puțin viața, sugerez eu. – James crede că îi pare cu adevărat și sincer rău pentru greșelile pe care le-a făcut.

– Mie mi se pare mai degrabă că el caută o scuză pentru a nu merge la petrecerea asta, interveni Ember fără să ridice privirea.

Perplexă, clipesc. – Ce?

Ember ridică din umeri cu indiferență. – Lin spune că i s-a părut ciudat comportamentul lui. Cu siguranță că vrea să evite să o vadă pe fata pe care o iubește împreună cu bărbatul pe *care îl* iubește.

– Credeți că da? întreb sceptic.

După standardele lui Ember, această viziune a lucrurilor este îngrijorător de întunecată. În mod normal, ea este întotdeauna cea care este optimistă și crede în binele din oameni, în timp ce eu pun totul la îndoială de zece ori mai mult.

Am bănuit de ceva vreme că ceva nu este în regulă cu ea. Se îngroapă în munca la blogul ei ca niciodată, abia dacă iese din camera ei, iar când o întreb dacă totul este în regulă, schimbă imediat subiectul la ceva mai inofensiv. În timp ce săptămâni întregi m-am întrebat cu cine își petrece timpul, acum mă întreb de ce nu mai petrece timp cu această persoană.

Și de ce încă mai crede că nu poate vorbi cu mine despre asta.

– Cred că Cyril a ajuns la un punct de jos din care se luptă să revină. După tot ce mi-ai povestit despre timpul petrecut împreună, cred că este respectuos că te-a întrebat asta, îi spun eu liniștitor

lui Lin. – Sunt sigură că nici pentru el nu a fost ușor. Și, oricum, vrei să nu vină la petrecere?

Lin clătină din cap. – Nu, mi s-ar părea o copilărie. Mergem amândoi la Oxford și cu siguranță ne vom întâlni acolo. Nu pot să-i spun să se ducă naibii nici atunci.

– Ai *putea*. Pur teoretic.

Colțurile gurii lui Lin se crispară. Își piaptănă părul după urechi și apoi se apucă din nou de foarfecă. – În plus, am trecut peste el.

Mă uit la ea evaluator. Ultima dată când am vorbit despre Cyril, era evident că Lin era foarte supărată în legătură cu toată povestea. Acum nu mai sunt atât de sigură.

– Sunt sigură că și Lydia ar înțelege dacă nu ai veni la petrecere, îi sugerez eu cu blândețe.

– Nu, spune Lin instantaneu. – Nu. Vreau să fiu acolo. Și cine știe – poate va veni cineva care îmi place.

Comentariul dumneavoastră mă surprinde, dar în același timp mă simt ușurat. Din câte se pare, Lin este într-adevăr pregătită să meargă mai departe și să se implice în ceva nou. Îi ascund că ceilalți invitați sunt doar prieteni mai vechi ai Ofeliei. Mă

bucur prea mult pentru ea pentru asta, iar ea pare mult prea optimistă pentru asta.

– Ruby, pot să desenez un penis pe corp?

Sunt pentru scurt timp copleșit de schimbarea bruscă de subiect, dar imediat după aceea trebuie să-mi reprim un zâmbet. – Dacă chiar vrei să o faci, dă-i drumul. Doar că nu știu dacă Lydia va fi încântată de asta.

– Lydia va râde de asta, o va înapoia pe Ember și apoi va începe să deseneze un organ genital masculin pe salopeta de carton cu unul dintre iubitele mele stilouri cu sclipici.

– Nu era nevoie să o faci atât de mare, comentez sec, dar Ember ridică din umeri cu un zâmbet.

– Oh, asta e grozav, spune Lin râzând. – O să desenez și eu ceva amuzant pe ea.

Respir adânc și mă uit la șabloanele pe care le-am ales în prealabil pe Pinterest. Acestea sunt făcute din carton maro, cu o mică gaură în partea de sus prin care se poate trece o sfoară pentru a agăța body-urile. Au o margine aurie și linii fine, precum și un titlu caligrafic curbat. Lucrările lui Ember nu mai au prea multe în comun cu acestea, dar dacă o pot face să râdă din nou, mie îmi convine.

– Lydia și Graham vor aprecia creativitatea noastră, spune ea și începe să decoreze penisul.

– Exact, aprobă Lin și desenează ceva pe corp cu o expresie concentrată pe față. După un timp, îl ridică și îl privește critic. Apoi îl întoarce spre noi. A desenat pe el logo-ul Superman cu unul dintre stilourile metalice.

Ember aplaudă.

– Ar fi trebuit să tai o pelerină cu ea, spune ea contrariat.

– La următorul corp, atunci, spun – de fapt, doar ca o glumă. Dar apoi Ember și Lin se uită mai întâi unul la celălalt și apoi la mine cu expresii radiante. În momentul următor, amândoi se apleacă peste carton și încep să facă modificări la conturul dat de șablon.

După un timp, nu mă pot abține să nu mă alătur și, la un moment dat, totul se rezumă la cine are cele mai ciudate idei și îi poate face pe ceilalți să râdă cel mai mult.

Adăugăm aripi de înger la un costum, un băț de hochei și un mini puc la altul. Lin desenează un bikini cu un model de fructe și pictează coarne de diavol pe un altul. Punctul meu culminant, însă, este un cap de cal ratat de care Ember este deosebit de

mândră. De fiecare dată când mă uit la el, nu mă pot abține și încep să râd din nou.

La un moment dat se aude o bătaie la ușă.

– Intră, te strig.

James își bagă capul în cameră.

– Bună, Loverboy, spune Ember cu voce joasă, făcându-ne pe mine și pe Lin să râdem și mai mult.

James intră în cameră și ridică o sprânceană amuzat. – Văd că vă distrați de minune.

– Aruncă o privire la cărțile de ghiciri pentru petrecerea bebelușului și alege una preferată, spune Lin, arătând spre cărțile de carton care acoperă aproape toată podeaua.

– Asta e..., întrebă James, dar se opri și înclină capul.

– Ar trebui să fie un unicorn, spune Ember, dându-și ochii peste cap. – De parcă ar fi atât de greu de recunoscut.

– Arată mai degrabă ca un porc. Și asta doar cu multă imaginație.

– Hei! strigă Ember indignată, apucă una dintre pernele de pe patul meu și o aruncă spre James. Perna navighează prin cameră și ajunge pe podea chiar în fața lui James, făcându-l să rânjească ironic.

– De fapt, am vrut doar să te anunț că m-am întors. Oh, și Angus spune că cina va fi gata în curând. Așa că poți să cobori.

– Cum a fost întâlnirea? întreb.

– Foarte bine, spune James. – Pare să cunoască compania în detaliu și mi-a făcut o impresie competentă. Interesul ei pentru acțiuni părea cu adevărat sincer și nu ca și cum ar fi fost interesată doar de o bucată din plăcintă.

– Ce-ți spune instinctul? întreb cu prudență.

James a căutat săptămâni întregi un cumpărător potrivit pentru acțiunile sale, dar Fiona Green a fost primul potențial cumpărător pe care a vrut să îl întâlnească personal. *Beaufort* este munca de o viață a mamei sale și cred că presiunea de a găsi persoana potrivită îl apasă mai mult decât ar vrea să recunoască.

– Instinctul îmi spune că nu ar trebui să ezit prea mult, se întoarce el.

– Bunica mea spune mereu că instinctul este cel mai important indicator atunci când trebuie să iei o decizie importantă, spune Lin, iar Ember dă din cap în semn de aprobare.

– Trebuie să se potrivească, altfel ea nu este aleasa.

– Pentru mine, rareori se întâmplă să am un declic, răspunde James. – Întotdeauna am nevoie de timp pentru a evalua corect oamenii – dincolo de prima impresie, vreau să spun. Dar mă voi întâlni cu ea a doua oară marțea viitoare. Poate că îmi va fi mai ușor să mă decid după aceea.

– Mie îmi sună bine, spune Ember. Ea ridică unicornul de carton. – Iar dacă ai nevoie de un sfat, poți apela oricând cu încredere la Ernie.

Colțurile gurii lui James se crispară. – În regulă.

– Am terminat cu meșteșugurile, nu-i așa? întreabă Lin.

– Da, răspund și mă uit în jur, pe podea. – Avem mai mult decât suficient.

Își ridică brațele deasupra capului și se lenevește. Apoi își întinde picioarele și se apleacă pentru a se întinde cu brațele până la picioare. Aud un os crăpând în spatele ei și ochii mei se deschid în șoc.

– Cred că e minunat că pregătești toate astea pentru Lydia, spune James, iar când privirile noastre se întâlnesc, zâmbetul lui se schimbă puțin. Devine mai deschis. Mai cald. Un pic mai familiar. Este un zâmbet care este doar pentru mine, unul

plin de secrete pe care doar noi doi le știm. Cu cât se uită mai mult la mine, cu atât mi se usucă gâtul. Și cu atât mă încălzesc mai mult.

Încep să împing carcasele de carton pe o grămadă. Mă așez în camera mea de copii, împreună cu sora mea mai mică. Nu mă pot gândi în niciun caz la corpul gol al lui James acum.

– Să mergem jos? întrebă Ember brusc. – Tata a scris. Își ridică telefonul mobil și ne arată mesajul. În același moment, văd că mai intră unul la etaj. Dar înainte de a putea distinge expeditorul, Ember a întors telefonul spre ea. Expresia ei se întunecă în timp ce citește mesajul. Încuie telefonul și se sprijină pe podea, apoi se ridică în picioare.

În timp ce Lin și James se îndreaptă spre ușă, o țin pe sora mea de braț pentru o clipă. – Poți să vorbești cu mine, Ember, îi șoptesc. – Întotdeauna. Știi asta, nu-i așa?

Se uită la mâna mea, apoi la fața mea. Pare să se lupte cu ea însăși pentru o clipă, dar în cele din urmă dă din cap. – Mă tem că nu despre asta, surioară.

Înainte de a mai putea spune ceva, îi urmează pe Lin și pe James la parter.

23

Lydia

– Oaspeți! Îi strig pe James, Ruby, Ember și Lin imediat după ce am deschis ușa. Îl apuc de braț pe James și îl trag în casă, ceilalți mă urmează.

– Asta numesc eu un salut, îmi răspunde el și mă cuprinde cu un braț. Mă îmbrățișează scurt, apoi privirea îi rătăcește pe coridor. Ridică o sprânceană.
– Este o ...?

– O inimă supradimensionată, făcută din trandafiri colorați? Da. Mă întorc spre Ember, Lin și Ruby și le iau în brațe, una după alta.

– Arăți minunat, Lydia, spune Ember.

Îmi trec ambele mâini peste țesătura moale a rochiei mele verzi, care este croită în așa fel încât îmi scoate frumos în evidență burta, care nu cred că se mai poate mări acum.

– Așa cred și eu, apropo, vocea lui Graham sună aproape în spatele meu.

Mă întorc spre el și îi zâmbesc. Apoi îi întind mâna și îmi las degetele să alunece între ale lui.

Nu pot descrie cât de bine mă simt să pot face acest lucru acum – indiferent unde ne aflăm și cine ne vede. Am discutat aseară dacă ar fi ciudat dacă prietenii mei, dintre care unii au fost studenții lui, ne-ar vedea așa, dar apoi am decis să nu ne facem griji. Graham este prietenul meu și tatăl copiilor mei. Vreau să îl pot atinge când și unde vreau.

Când mă întorc spre ceilalți și mă uit la fețele lor, nu văd în ele decât bucurie și deschidere. Niciunul dintre ei nu pare să se simtă stânjenit să ne vadă ținându-ne de mână.

– Și voi toți arătați grozav, spun eu, examinându-le ținutele de vară.

În mod normal, iubesc vremea caldă, iar vara a fost întotdeauna anotimpul meu preferat, dar cu burta și retenția dureroasă de apă în picioare, aș prefera să mă simt mai degrabă toamna. Sau iarna. Preferabil iarna în Antarctica.

În timp ce o petrecere pentru bebeluș în Antarctica nu ar fi, probabil, amuzantă.

– Am auzit că petrecerea este deja în plină desfășurare, spune Ruby zâmbind. Prin asta se referă cu siguranță la muzica care se aude din grădină până aici.

– Ofelia dansa deja de dimineață prin grădină. A vrut să mă alătur și eu, dar eram epuizat după două minute, i-am spus. – Am preferat să supraveghez aranjarea bufetului – există un tort cu trei etaje și aproximativ un milion de cake pops.

– Ador prăjiturile, spune încântată Ember. Ridică un pachet uriaș învelit în hârtie de împachetat punctată și se uită la mine întrebător. – Unde se duc cadourile?

– Urmați-mă, spun și vreau să-i conduc pe holul din spatele grădinii, când James mă reține de braț. Îi dau drumul mâinii lui Graham și mă uit la el, nedumerită.

– Am mai adus un invitat surpriză, spune el.

Primul lucru care îmi vine în minte este: sper că nu tata.

Al doilea gând al meu este că James mă cunoaște mai bine decât oricine și nu mi-ar face așa ceva.

Face un pas înapoi spre ușă și o trage din nou. Cineva intră în casă. Cineva pe care nu l-am mai văzut în viața mea în blugi și cămașă.

– Percy! strig tare și sar înainte spre fostul meu șofer.

– Mă bucur să vă văd bine, domnișoară Beaufort, răspunde el formal. Îmi întoarce îmbrățișarea și îmi dau seama cât de familiar îmi este mirosul lui. Miroase a scaune din piele și a aftershave pe care îl cunosc din copilărie. După o clipă, ne despărțim unul de celălalt.

– Fratele tău m-a invitat, explică Percy. – Sper că este în regulă.

– E în regulă? întreb neîncrezătoare și mă uit înainte și înapoi între el și James. – Asta e o surpriză extraordinară!

Îi fac semn să intre în casă. – Percy, el este prietenul meu Graham. Graham, el este Percy. Îi prezint unul altuia și își strâng mâna.

– Ofelia o să cadă pe spate când o să te vadă, spun entuziasmată și arăt peste umăr. – Să mergem afară?

În timp ce ceilalți dau din cap, eu îmi împletesc din nou degetele cu cele ale lui Graham. Trecem prin hol în seră, ale cărei uși spre exterior sunt larg deschise. De acolo intrăm în grădină.

– Oh, wow, îl aud pe Lin murmurând în spatele meu.

– Acum înțelegi ce vreau să spun exact prin "colorat", spun peste umăr, privindu-i pe ceilalți care se uită prin grădină.

În mijlocul ierbii se află o masă lungă de grădină, pe care a fost întinsă o rogojină verde. Direct deasupra ei atârnă nenumărate baloane cu heliu de culori pastelate, prinse de mici felinare colorate, pentru a nu zbura. În partea laterală a casei, a fost amenajat bufetul. Între mici vase de lut umplute cu flori sau cactuși, se află deja primele băuturi și o selecție de diferite antreuri care mi-au lăsat gura apă mai devreme. În restul grădinii, felinare, baloane și serpentine atârnă peste tot.

Ofelia ne vede din celălalt capăt al grădinii și vine imediat în fugă spre noi. Poartă o rochie de vară înflorată și are părul roșcat prins lejer. – Bună ziua tuturor!

Când privirea îi cade pe Percy, ochii i se măresc. Pare să ezite pentru o clipă, dar apoi se duce la el și îl îmbrățișează. – Ce surpriză!

– Bună, Ofelia, spune Percy încet și adaugă ceva și mai încet, pe care nu-l înțeleg, pentru că în acel moment sună din nou soneria de la ușa de la intrare.

– Vii? îl întreb pe Graham, iar când acesta dă din cap, le spun celorlalți: – Serviți-vă la bufet, ne întoarcem imediat.

Graham și cu mine trecem prin seră și coborâm pe hol până la ușa din față. Înainte să apăs pe mâner, Graham mă apucă de încheietura mâinii. Mă uit la el întrebător și, înainte să știu ce mi se întâmplă, se apleacă și mă sărută ușor. Ca din proprie inițiativă, închid ochii și mă aplec spre el, corpul meu părând că vrea să se topească literalmente în al lui. După o clipă, se îndepărtează de mine și se uită în ochii mei, cu un ușor zâmbet pe buze.

– Pentru ce a fost asta? întreb răgușit.

El dădu din cap. – Așa, pur și simplu.

Deși aceste cuvinte sunt atât de simple, inima mea face un salt emoționat. În trecut, nu ne era posibil să facem așa ceva.

Dar acum lumea este deschisă pentru noi.

Mă ridic pe vârfuri pentru a-l săruta din nou, în timp ce soneria sună din nou în casă. Graham râde încet în timp ce eu strâmb din ochi surprinsă și mă întorc în cele din urmă spre ușă.

Când îl deschid, la început nu văd decât un cadou imens care, la o privire mai atentă, seamănă

suspect de mult cu forma unui ursuleț de pluș. În jurul lui este atașată o fundă, care sunt sigur că are de trei ori circumferința capului meu. Se mișcă puțin spre stânga și lângă el apare chipul lui Alistair. Îmi zâmbește larg. – Am o livrare pentru Lydia Beaufort.

Kesh, care stătea lângă Alistair, râde încet. Îmi cobor ochii și văd că îl ține de mână pe Alistair. Stomacul meu face un salt surprins. Întrebarea trebuie să-mi fie scrisă pe față, dar el doar zâmbește și face un pas peste prag. Apoi mă îmbrățișează strâns.

– Mulțumesc pentru invitație, Lydia, spune el cu o voce întunecată.

– Cu plăcere, îi răspund și mă uit la el.

Se desparte de mine pentru a-i strânge mâna lui Graham. Alistair, între timp, încearcă să bage cadoul uriaș prin ușă, iar când în sfârșit reușește, îl coboară pe podea și își șterge fruntea cu dosul mâinii, ca și cum tocmai ar fi terminat un antrenament transpirat. Apoi mă înfășoară în brațele lui, chiar mai strâns decât Kesh.

Îi întinde mâna lui Graham. – Bună, domnule Sutton.

– Graham, te rog, spune imediat Graham.

Alistair dădu din cap. – În regulă. Se uită curios în jurul holului Ofeliei. – 'Sunt atât de entuziasmat să văd cum va fi astăzi. Nu am mai fost niciodată la o petrecere pentru copii. Sunt cadouri pe cale să fie despachetate, sau...?

– Aș vrea eu, zic eu cu un oftat.

– Ofelia are totul cronometrat exact, explică Graham cu un zâmbet. – Cadourile nu sunt așteptate decât după cină. Dar, dacă ar fi după mine, am putea începe imediat. Ăsta pare foarte interesant, spune el făcând un semn din cap spre cadoul lui Alistair. Sunt pe punctul de a-l trage spre mine pentru a-l privi mai de aproape, când Alistair îl ridică repede din nou.

– Ieșind din discuție, îl aud spunând în surdină.

– Cred că și Wren și Cy abia au sosit, remarcă Kesh. Se uită peste umăr afară, unde o mașină șubredă oprește în parcare.

– De ce nu v-ați dus toți împreună? întreb surprinsă.

– Wren a spus că este bine ca mașina lui să fie încălzită cum trebuie. Cu toate acestea, noi patru nu am fi încăput niciodată acolo, spune Keshav.

– Cu siguranță nu cu asta, spune Graham și arată spre cadou.

– Oare miroase a prăjitură? Cred că simt miros de prăjitură, spune brusc Alistair și încearcă să se uite în jurul jucăriei de pluș la mine.

Trebuie să-mi înăbuș un râs. – Vrei să continui? Încă mai știi drumul, nu-i așa?

Alistair murmură încuviințat. El și Kesh merg pe coridor și inima mea face un mic salt de bucurie când îl văd pe Kesh punându-și mâna pe partea inferioară a spatelui lui Alistair și mângâindu-l fugitiv. Știam că sunt buni prieteni, dar nu mă așteptam ca într-o zi să devină un cuplu – și așa mi se pare această imagine în acest moment. Îmi ridic privirea spre Graham, care se uită și el după cei doi și apoi îmi zâmbește.

– Am auzit că e o petrecere aici?" Vocea lui Wren răsună și mă întorc la timp pentru a-i vedea pe el și pe Cyril urcând scările spre ușa din față. La fel ca și Kesh și Alistair, poartă cămăși și, în secret, mă întreb dacă nu cumva au conspirat cu toții.

Am inima până la gât când mă uit la Cyril. Este întotdeauna ciudat să ne întâlnim din nou unul cu celălalt pentru prima dată după o luptă mare. După convorbirea noastră telefonică, nu am mai avut niciun contact și nu știu cum să mă comport cu el.

– M-ai auzit bine, răspund cu întârziere și îi întorc îmbrățișarea lui Wren, care mă trage scurt, dar ferm, împotriva lui.

– Wow, spune Wren. Își împinge ochelarii de soare în păr și se uită la stomacul meu. – Aveam impresia că nu ne mai văzusem de atâta timp.

– Am ascuns-o bine, zic eu.

– Văd asta, spune el. Apoi se uită pe lângă mine pe coridor. – Ceilalți sunt deja toți aici?

– Da, în grădină.

El dă din cap și trece pe lângă noi pe hol.

Apoi Cyril, Graham și cu mine rămânem singuri. O tăcere stânjenitoare se așterne între noi.

– Bună ziua, spune în cele din urmă Cyril cu o voce răgușită. La fel ca Wren, poartă ochelari de soare, așa că nu-i pot vedea ochii.

– Bună, spun eu. – Mă bucur că ai venit.

Cyril înghiți în sec și apoi se forță să zâmbească. – Vă mulțumesc pentru invitație. În cele din urmă, își dă jos ochelarii de soare de pe față, îi împăturește și îi pune în buzunarul cămășii.

Cyril și Graham stau față în față în tăcere, amândoi cu umerii încordați și cu dinții încleștați. Atmosfera este atât de încărcată încât, inevitabil, îmi țin respirația.

În cele din urmă, Cyril își drege gâtul. – Domnule Sutton, este...

Tăcere din nou.

Lângă mine îl aud pe Graham expirând încet. – Poți să-mi spui Graham, Cyril, spune el.

Trece o secundă, apoi încă una. În cele din urmă Cyril dă din cap.

– De acord, spune el. – Graham.

Fac un pas înainte pentru a-l saluta pe Cyril cu o îmbrățișare ca și ceilalți. Pare atât de surprins încât pentru o secundă nu face absolut nimic. Abia după câteva bătăi de inimă ridică un braț și mi-l înfășoară în jurul spatelui meu – cu grijă și timid, ca și cum s-ar teme că m-ar putea speria dacă mă strânge prea tare. Observ cât de familiar mi se pare. În acel moment, el este doar băiatul pe care îl cunosc de o viață întreagă și care a fost întotdeauna acolo pentru mine atunci când am avut nevoie de el.

– Ești bine? întreabă el și se detașează puțin de mine. Mă privește cu atenție, iar în privirea lui se citește nesiguranța și tulburarea pe care le simt și eu.

– Nu încă, spun cu sinceritate. Ceva întunecat pâlpâie în ochii lui Cyril. Își deschide gura să spună ceva, probabil că poate pleca din nou dacă vreau eu,

dar i-am luat-o înainte. – Dar el va fi bine. Sunt sigură că așa va fi.

Cu aceste cuvinte, închid ușa în urma lui și îl duc împreună cu Graham în grădină.

24

Ember

Suntem aici de mai puțin de o oră și deja pot spune cu mare siguranță că o iubesc pe Ophelia Beaufort. Și nu doar pentru că decorațiunile de la baby shower sunt atât de colorate încât nu ai niciun motiv să fii prost dispus, ci mai ales pentru că mătușa Lydiei este atât de cool.

Ea este una dintre acele gazde care te fac să te simți automat ca acasă la ea, chiar dacă nu ai mai fost niciodată acolo. În primele cincisprezece minute, mi-a pus în mână un cocktail fără alcool și a stat de vorbă cu Ruby și cu mine despre ambițiile noastre. M-a abordat chiar și în legătură cu blogul meu și mi-a spus că s-a abonat la el și că îmi urmărește cu atenție fiecare postare. După asta, nu am putut să nu mă gândesc că era minunată.

Euforia mea a fost însă curmată când Wren a intrat în grădină. În timp ce ceilalți îl salutau furtunos, eu m-am întors sacadat spre Lin și am

angajat-o într-o conversație despre galeria mamei sale. Nu mă puteam uita la el.

Știam că nu va fi ușor astăzi. Faptul că o pierdusem pe Wren ca prietenă doare și, chiar dacă mi-am propus să nu las să se vadă – durerea înjunghiată în piept a fost atât de intensă la început, încât pentru o clipă nu am știut deloc cum să mă descurc cu ea și a trebuit să o rog pe Lin de două ori să repete ce a spus.

După aceea, am încercat să ignor prezența lui Wren și să nu tresar de fiecare dată când râdea.

Mă bucur când Ofelia vine din nou la mine, mă ia de mână și mă trage spre o pânză mare, mai în spate, în grădină.

– Ce drăguț, îmi spun, când văd imaginea pictată pe ea: două broaște țestoase mici trase spre cer cu un buchet imens de baloane. – Tu ai desenat asta?

Ofelia dă din cap și pare atât de mândră încât trebuie să zâmbesc. – Am găsit șablonul pe Pinterest.

Privesc paleta de amestecare care se află lângă pânză pe o masă de lemn și care a fost umplută cu multe culori. – Ce trebuie să fac?

– Pictezi baloanele și scuturile broaștelor țestoase cu amprenta degetului mare. Uite, așa.

Sub îndrumarea Ofeliei, mi-am înmuiat degetul mare mai întâi în verde, apoi în vopseaua galbenă și apoi am apăsat-o pe pânza brută. Este atât de însorit încât lumina se reflectă pe suprafața albă și ochii mei încep să lăcrimeze, dar, judecând după sunetele entuziaste ale Ofeliei, oricum fac o treabă bună.

– Foarte frumos, Ember! E clar că ai talent la pictură, spune Ophelia și îmi radiază în față. Mă întreb cum de își dă seama după o simplă amprentă, dar sunt mulțumită totuși.

– Ați făcut-o deja? întreb eu, uitându-mă la cele câteva baloane din imagine care sunt deja colorate.

– Da, al meu este acesta, răspunde ea.

– Am observat că al tău este strălucitor. – De ce este al tău strălucitor? Nu am văzut sclipici nicăieri.

– Văd că ai și mai mult gust. Ophelia rânji larg. – Lydia mi-a spus să nu mai pun atâtea paiete, așa că am pus din nou sclipiciul deoparte. Dar, dacă vrei, pot să mă duc să le aduc.

Am clătinat din cap. – Nu, nu, e în regulă. Apropo, foarte bună ideea cu poza.

– Nu cred că am făcut altceva în ultimele patru săptămâni decât să caut inspirație pentru petrecerea

copilului pe internet. La un moment dat a trebuit să le clasez, altfel grădina ar fi explodat de la cusături. Și, după cum se poate vedea... Face o mișcare de măturare cu un braț. – Hei, Percy, trebuie să ajungi și tu la ecran! strigă ea brusc.

Șoferul, care tocmai a adus un pahar de cocktail de grapefruit la câțiva metri distanță, se înăsprește. – Eu – um. Chiar credeți că așa este?

Ofelia îi șterge obiecțiile cu un gest din mână.

Percy se mai uită încă o dată cu nostalgie la masă, dar în cele din urmă se apropie de noi și de ecran cu un oftat.

Am auzit-o cândva pe mama vorbind cu entuziasm despre Percy și trebuie să spun că acum pot înțelege expresia ei extaziată de atunci. Este foarte simpatic, cu vocea lui profundă și zâmbetul lui prietenos. De asemenea, mi se pare amuzant cât de formal vorbește cu Ophelia, Lydia și James, chiar dacă suntem cu toții într-o mare de baloane colorate.

– Poftim, ia galben, îl îndemnă Ofelia.

– De ce galben?

– Pentru că este o culoare veselă și asta ar trebui să fie o imagine veselă.

Din modul în care cei doi interacționează – felul în care Ophelia îi întinde culorile, iar zâmbetul lui Percy își pierde din politețe și devine mai cordial – îți dai seama de cât timp trebuie să se cunoască.

Percy ia vopseaua galbenă și își înmoaie degetul mare în ea, apoi o presează pe pânză. În comparație cu al meu, al lui are un diametru mult mai mare.

– Nu-mi vine să cred că l-ai pus pe Percy să picteze, se apropie brusc vocea lui James.

Mă întorc spre el. – Crezi că se descurcă bine?

Cuvintele mi se lipesc de gât și tot corpul mi se încordează.

Wren stă lângă James, cu ochii fixați ferm pe mine. Arată de parcă ar urma să deschidă gura și să-mi vorbească în orice moment. Nu sunt pregătită pentru asta. Când buzele lui Wren se despart, acționez instinctiv: mormăi o scuză, mă întorc și mă îndrept spre casă.

Trec prin seră, traversez holul îngust și intru în baia de oaspeți. După ce închid ușa în urma mea, inspir și expir timp de câteva secunde, într-o încercare disperată de a-mi calma într-o oarecare măsură bătăile inimii. Apoi mă așez în fața chiuvetei, îmi dau cu apă rece pe mâini și încheieturi și îmi tamponez puțin pe gât.

Mă uit gânditor la gresia de culoare maro gălbuie, pe care sunt reprezentați câinii mici ici și colo. Ofelia are un gust extrem de ciudat, dar în același timp atașant, care atinge ceva în mine. Poate că e din cauza ierbii și a polenului de afară, poate că e din cauza gresiei cu câini sau poate – un procent foarte mic de șanse – din cauza lui Wren, dar deodată îmi ard lacrimile în ochi.

Îi împing înapoi cu toată puterea mea și încerc să mă adun. Astăzi ar trebui să fie o zi frumoasă. Refuz să las prezența lui Wren să mă tragă în jos în felul acesta. Hotărâtă, verific dacă rimelul meu este încă la locul lui, mă spăl din nou pe mâini și apoi deschid ușa.

Întorc la dreapta – și aproape că mă ciocnesc cu cineva.

– Poftim, spune Wren.

Nu pot decât să mă uit la el. Mă salută ca și cum aș fi tovarășul lui, pe care l-a căutat și în sfârșit l-a găsit. Ca și cum am fi aici împreună.

Ce porcărie.

Fac un pas mare înapoi de la el. – Vrei ceva?", îl întreb.

– Aș vrea să vorbesc cu tine când ai timp, răspunde el.

Nu pot să-i interpretez privirea, și chiar credeam că am reușit să mă descurc până acum. Dar se pare că mi-am imaginat și asta.

– Nu știu, spun indecis și mă uit în jur să văd dacă nu cumva e cineva în apropiere care să ne audă. Habar n-am cum să-i explic lui Ruby când mă va găsi într-un hol întunecat cu Wren. Cum aveam să-i explic că Wren era motivul pentru care eram atât de rar acasă și chiuleam de la școală. Că voiam să petrec timp cu el pentru că trezise în mine ceva ce nu mai simțisem niciodată.

Nu cred că m-ar înțelege. Nici măcar nu sunt sigur că mă înțeleg pe mine însumi.

– Trebuie să vorbim urgent. Lucrurile nu mai pot continua așa cum sunt acum.

– Nu se mai poate întâmpla absolut nimic, mă întorc fără ton.

Wren tresări abia dacă se observă. Expresia lui se înmoaie, aproape vulnerabilă.

– Ember, spune el în cele din urmă cu asprime. – Trebuie să-ți spun ceva.

Toate gândurile negative care m-au bântuit după întâlnirea noastră din fața școlii mele se întorc acum în forță.

Nu ești suficient de bun. Te-ai întors în sertarul în care te-au băgat toți cei care te cunosc.

– Dacă îmi spuneai minciuni înainte, nu sunt sigur că vreau să aud adevărul acum. Sună ca și cum aș fi răutăcioasă și închisă și nu sunt deloc eu însămi. Mă întreb cum reușește. Cum reușește să evoce aceste gânduri în mine când eu mă străduiesc atât de mult să las doar pozitivitatea să intre în viața mea? Nu vreau să pierd această luptă. Pur și simplu nu pot.

Wren face un pas spre mine. Între noi nu mai este decât o jumătate de metru. – Am mințit când am spus că suntem prieteni, Ember.

O strângere de inimă neplăcută îmi străbate stomacul.

Știam eu.

Am știut asta când m-a abordat prima dată. Puteam să mă plesnesc pentru că eram atât de curioasă și disperată să cunosc oameni noi.

În mine crește o furtună care vrea să mă ducă departe, dar mă lupt cu ea din toate puterile mele.

– Știi ceva? Chiar nu trebuie să suport asta, spun printre dinții încleștați și vreau să trec pe lângă el. – Dacă vrei să mă lași să trec?

– Ember, spune Wren cu tărie.

Evit să mă uit la fața lui și mă uit în schimb la pieptul lui.

– M-ai înțeles greșit, spune el încet, dar tot cu acea urgență în glas. – Nu vreau doar să fiu prietenul tău, Ember. Vreau... mai mult.

Dintr-o dată, gândurile din capul meu tac.

Mă uit la fața lui Wren, dar nu mă pot hotărî să spun niciun cuvânt.

Wren respiră cu greu și își drege gâtul. – Când ne-am întâlnit prima dată, am vrut doar să mă distrez. Dar apoi am ajuns să te cunosc cu adevărat și mi-am dat seama ce persoană minunată ești. A început să-mi fie dor de tine, chiar dacă de fapt eram în contact tot timpul. Așteptam cu nerăbdare fiecare întâlnire pe care o aveam. Ai fost acolo pentru mine tot timpul, chiar dacă eu nu prea puteam să-ți dau nimic înapoi, iar în acest proces mi-am dat seama treptat de ceva. Vocea îi devine mai aspră cu cât vorbește mai mult, iar în cele din urmă trebuie să își dreagă din nou gâtul pentru a continua. – 'Îmi place de tine, Ember. Chiar mai mult decât atât. Cred că sunt pe cale să mă îndrăgostesc până peste cap de tine.

În urechile mele nu se aude nimic altceva decât un zgomot static puternic, în timp ce cuvintele lui

Wren se repetă iar și iar în capul meu. Încerc să le înțeleg sensul, încerc să înțeleg ce se întâmplă aici – dar nu reușesc.

Stau acolo și mă uit la el.

– Sunt conștient că nu vreți nimic de la mine în această privință. Și mai știu și că...

Asta mă scoate din transă. – Cine spune asta? îl întrerup.

Își deschide gura și o închide din nou. – Cine ce spune?

– Că nu vreau nimic de la tine în această privință. Cine spune asta, întreb.

– Tu. În prima noastră seară la Maxton Hall. Ai fost destul de clar atunci când mi-ai spus ce credeai despre mine. Și respect asta.

– Te referi la noaptea aceea când te cunoșteam de vreo două secunde și ai vrut să mă săruți deși erai beat? îi răspund neîncrezător.

Wren înghiți în sec. – Da.

– Nu te-am cunoscut deloc! Nu sunt o fată care să aibă încredere ușor, darămite una care se sărută imediat cu un străin.

La început, Wren nu spune nimic. După câteva secunde, rostește un monoton – Oh.

Simt cum inima îmi bate violent în cutia toracică. Acest moment dintre noi este atât de intens încât aproape că mă simt amețită.

– Ăsta a fost motivul pentru care nu m-ai vrut la petrecerea ta? întreb eu liniștită.

Wren ridică mâna și își frecă ceafa. – Mi-a fost frică. De reacția prietenilor mei atunci când veneau pentru prima dată la mine acasă. De reacția lui Ruby și James când vor afla că ne-am cunoscut. Și, cumva, și de propriile mele sentimente. Totul s-a adunat în acel moment.

– Am crezut că nu vrei să te arăți cu mine în fața prietenilor tăi și asta te-a durut, spun, iar Wren dă instantaneu din cap.

– Nu e vorba de asta. Cu siguranță nu e asta, Ember. A fost... sincronizarea. Am fost copleșită.

– Dacă aș fi știut acest lucru, nu aș fi reacționat atât de dur.

– Ar fi trebuit să-ți spun ce se întâmplă cu mine, răspunde el. – Eram doar panicat că mă purtam anormal în preajma ta și te speriam... nu știu. Cu siguranță nu vreau să încurc lucrurile între noi. Ești prea importantă pentru mine pentru asta.

– Și eu țin la tine, Wren. Acesta este singurul motiv pentru care m-am simțit jignit, spun cu o voce încordată.

– Da? întreabă el.

Dau din cap.

Încet, zâmbetul Wren își croiește din nou drum pe fața lui, acel zâmbet fără efort, languros, pe care l-am observat când ne-am întâlnit prima dată. Până acum pare mult mai familiar decât atunci.

Și după ce nu l-am văzut de atâta timp, îmi trezește chiar în această secundă o furnicătură în corp care mă străbate din cap până în picioare.

– Ce vom face acum, Supergirl? întrebă el pe un ton discret.

Postura lui este relaxată, dar privirea din ochii lui căprui este plină de incertitudine.

– Nu știu, murmur și cred fiecare cuvânt. Nu știu cum să fac față la tot ce tocmai mi-a spus. Inima îmi bate entuziasmată, iar fluturii din stomac mă fac să fiu nervoasă.

– Trebuie să-mi spui ce vrei, Ember, murmură el. – Dacă vrei să rămânem prieteni. Dacă putem fi mai mult. Dacă mai vrei să mă dau la o parte ca să te poți întoarce în grădină cu ceilalți.

Dacă putem fi mai mult.

Nu știu exact ce înseamnă asta – ce ar putea însemna pentru *mine* – dar cred că este exact ceea ce îmi doresc.

– Nu trebuie să te dai la o parte, Wren, spun eu cu o voce fermă.

El răsuflă ușurat. – Nu-i așa?

Scutur încet din cap. – Nu.

Din nou un zâmbet i se întinde pe buze. De data aceasta i-l întorc cu ezitare.

– Pot să te îmbrățișez, Ember? întreabă el cu blândețe.

În loc să răspund, fac un pas înainte cu grijă și îmi înfășor brațele în jurul taliei lui. Îi simt mâinile pe spatele meu, mai întâi ușor, apoi mai ferm. Închid ochii și încerc să nu mă gândesc pentru o schimbare, ci să mă bucur de moment.

Cu doar câteva ore în urmă am vrut să o alung complet pe Wren din gândurile mele. Acum mă ține în brațe și pot spune cu mare siguranță că este unul dintre cele mai frumoase lucruri care mi s-au întâmplat de mult timp.

Nu l-am pierdut, mă gândesc, în timp ce-mi mângâie cu mâna omoplatul. Îi simt bătăile rapide ale inimii pe corpul meu, care treptat pare să se calmeze din nou – la fel ca și al meu.

Ca și cum am avea nevoie unul de celălalt doar pentru a ne regăsi pacea.

– Wren, se auzi deodată o voce uimită. – Poți să-mi spui ce naiba faci cu sora mea?

25

Ruby

Nu-mi vine să cred ce se întâmplă acum în fața ochilor mei.

În mijlocul holului din casa Ofeliei, Ember și Wren stau îmbrățișate strâns.

Ei par familiarizați unul cu celălalt – și în mod clar nu ca și cum s-ar ține în brațe pentru prima dată.

La cuvintele mele, ei sar în sus și se uită la mine surprinși. Conștiința de vinovăție din privirea lui Ember îmi declanșează semnale de alarmă. Încetul cu încetul, piesele lipsă din puzzle-ul ultimelor săptămâni, când Ember s-a comportat atât de ciudat și a păstrat un secret atât de mare despre cu cine își petrece timpul liber, se adună.

Faptul că nu era la școală, că își mințea prietenii și pe mine, că era tot timpul pe telefonul mobil și că refuza să vorbească cu mine, deși de obicei ne spunem totul unul altuia.

Acesta trebuie să fie motivul pentru toate acestea.

Wren trebuie să fie motivul.

– Nu-mi vine să cred, am spus. – E din cauza lui că ai fost atât de ciudată în ultima vreme?

Ember își ridică bărbia sfidător. – Asta nu e treaba ta.

Îmi strâng dinții atât de tare încât scrâșnesc. Ember are dreptate, știu asta. Nu trebuie să răspundă în fața mea, dar e vorba de Wren, pentru numele lui Dumnezeu!

– Nu mă interesează ce faci cu cine, atâta timp cât e o persoană bună.

– Nu-i mai judeca tot timpul pe ceilalți, Ruby! revine ea supărată.

– Ember..., zise Wren împăciuitor, dar îi șterse obiecția cu un gest sălbatic al mâinii.

– M-am săturat să încerci să fii mama mea tot timpul. Devine total insuportabil.

Am tresărit la cuvintele ei aspre. – Nu vreau să fiu mama ta. Vreau doar să...

– ... *cel mai bun pentru mine?* În timp ce surorile prietenilor mei ies mereu la petreceri cu ei, tu îmi ții lecții despre cu cine pot și cu cine nu pot să mă întâlnesc. Îmi spui chiar și cu cine pot petrece

timp la petrecerile de la Maxton Hall și îmi aranjezi o dădacă. În loc să te bucuri de timpul pe care îl avem împreună înainte de a te muta, mă tratezi complet cu picioarele pe pământ.

Simt cum mi se scurge tot sângele de pe față. Ember nu mi-a mai vorbit niciodată în felul ăsta. Ceva bolborosește în mine, feroce și de neoprit. – Îmi pare rău că nu cred că tipul care m-a îmbătat pe ascuns la prima mea petrecere de la școală și apoi a profitat de starea mea de ebrietate pentru a se săruta cu mine este suficient de bun pentru sora mea!

Ochii lui Ember se lărgesc. Se uită înainte și înapoi între mine și Wren. Apoi dă din cap.

– Nu tu ai făcut asta, îi spune ea lui Wren, părând deodată vulnerabilă.

Wren scutură din cap și dădu din cap în același timp. Dezarmat, își ridică mâinile. – Asta a fost cu ani în urmă. Pe atunci... Mi-am cerut deja scuze.

Ember oftează. – Nu-mi vine să cred asta!

– Am fost un idiot prost, bine? Nu voi mai face niciodată așa ceva.

Ea pufnește disprețuitor. – Bineînțeles că da. Și de ce ai îmbătat-o pe sora mea, pot să întreb?

Pentru distracție? Ca să-i faci ceea ce ai încercat să-mi faci mie?

– Ce a încercat să-ți facă? întreb eu, făcând un pas amenințător înainte. Sunt gata să o împing pe Wren la o parte dacă trebuie – chiar mai mult decât atât.

– Întotdeauna îmi voi cere scuze față de tine, Ruby. Îmi pare foarte rău pentru ce s-a întâmplat atunci, dar credeam că am lăsat totul în urmă. Și, Ember, se uită urgent la sora mea. – Tot ce ți-am spus vreodată, am vrut să spun din inimă. Sper că știi asta.

Ember se uită la el pentru ceea ce i se pare un minut, apoi dădu din cap. – În acest moment nu mai știu nimic, Wren.

În timp ce eu mă întrebam ce i-ar fi putut spune Wren surorii mele, Ember se întoarce și se plimbă înapoi pe coridor fără să ne mai arunce o privire, nici mie, nici lui Wren. Stomacul meu se simte brusc grețos și mă întreb dacă nu cumva tocmai am făcut o greșeală.

– Ai rănit-o, spune Wren deodată. Îmi întorc capul spre el și mă uit fix la el.

– Crede-mă, ai făcut asta de unul singur. Ce naiba i-ai făcut?

– Nu i-am făcut absolut nimic. Ember și cu mine am rezolvat totul – și e exact cum a spus ea. Chiar nu e treaba ta. Nu mai încerca să controlezi ceva ce nu are nimic de-a face cu tine.

– Vreau să o protejez! îi răspund cu voce tare. – Dacă ai fi avut pe cineva la care ai ținut la fel de mult ca mine la ea, ai fi știut cum te simți.

Wren își deschide gura pentru a răspunde, dar altcineva îi ia fața.

– Băieți! Mă întorc și îl văd pe Alistair în picioare pe hol. E palid la față, cu buclele ieșite în toate direcțiile. – Știu că acum vă bateți din greu la gâtul celuilalt. Dar tocmai avem o problemă mai mare.

– Ce s-a întâmplat, întreabă Wren, furându-mi cuvintele din gură.

Alistair înghite în sec. – Mortimer Beaufort tocmai a dat buzna la petrecerea Lydiei.

James

Să-l văd pe tata aici îmi dă fiori. Ca prin farmec, privirea mi se îndreaptă spre Lydia, care stă la masă cu Lin și râde cu poftă de cărțile pe care le-au făcut fetele. Vreau cu orice preț să o împiedic să-l

descopere pe tata. Vreau ca ea să aibă amintiri plăcute din această zi.

Din păcate, a intrat direct în grădină fără să sune la soneria de la intrare. În momentul în care privirea Lydiei cade pe el, inima îmi alunecă. Se oprește brusc din râs și, în câteva secunde, toată culoarea i se scurge de pe față.

Dar tocmai când mă pregăteam să fac un pas înainte și să mă îndrept spre ei, îl văd pe Graham mergând pe pajiște spre tata. Se oprește chiar în fața lui. – Nu ai ce căuta aici, spune el, cu un ton aspru.

Tata ridică o sprânceană batjocoritor. – Iar tu nu ai absolut nimic să-mi spui, răspunde el cu răceală.

– Aceasta este petrecerea noastră. Și din câte îmi amintesc, nu sunteți invitați. Nu vei strica această zi pentru Lydia, spune Sutton cu fermitate. Arată de parcă îl va apuca pe tata în orice clipă și îl va scoate din grădină de unul singur.

O înțepătură în ceafă mă face să mă întorc spre Lydia. Se holbează la tata și la Graham cu ochii mari, apoi privirea ei o găsește pe a mea.

Fă ceva, îmi spune ea fără cuvinte. *Te rog*.

Fără să stau pe gânduri, las jos farfuria pe care tocmai o umplusem la bufet și mă duc la tatăl meu.

– Ce cauți aici? întreb.

Tata își lasă calm privirea să alunece peste baloane, bujorii de pe masa alungită din grădină, pânza de amprente și, în cele din urmă, bufetul. Un zâmbet batjocoritor îi apare pe față, ceea ce face ca pulsul meu să crească instantaneu.

– Sunt aici ca să vorbesc cu tine, spune el atât de încet, încât numai noi doi putem înțelege. Grădina a devenit sinistru de liniștită în ultimele minute. E ca și cum toată lumea își ține respirația și așteaptă să vadă ce se va întâmpla în continuare. – Nu-mi răspunzi la e-mailuri.

– Ce te face să crezi că vreau să vorbesc cu tine? întreb cu răceală.

În ochii lui de gheață sclipește ceva ce știu prea bine. Este furia nestăpânită care l-a făcut să ridice mâna împotriva mea de fiecare dată. Am hotărât cu fermitate să nu mai lovesc pe nimeni niciodată – dar asta nu înseamnă că nu știu cum să mă apăr dacă ar încerca.

– Haideți. Graham are dreptate. Nu-i vei strica ziua Lydiei, spun și dau din cap spre casă. Mă întorc și îi deschid drumul, fără să verific dacă mă urmărește. Cu coada ochiului o văd pe Ophelia cum se ridică în picioare și se îndreaptă spre noi.

– Mortimer, spune ea, chiar când suntem pe cale să intrăm pe ușa de la seră. – Tocmai azi trebuia să vii aici, dintre toate zilele?

Tata nu o învrednicește cu o privire. – Asta e între mine și fiul meu, spune el și trece pe lângă ea în casă. – Nu te băga în asta.

– Mi-ai făcut treaba când mi-ai adus-o pe fiica ta, replică Ophelia. Tonul ei este rece ca gheața. Nu am mai auzit-o niciodată vorbind așa.

Văd umerii tatei încordându-se. Încet, se întoarce spre Ophelia.

Chiar în acel moment, Ruby, Wren și Alistair intră în seră. Se opresc brusc, cu expresii îngrijorate când văd cât de tensionată este situația.

– E în regulă, Ophelia, spun eu.

Trebuie să fac tot ce pot ca să-l scot pe tata de aici cât mai repede posibil, ca să nu se apropie prea mult de Lydia sau de Ruby. Nu mi-aș ierta-o.

– Cel mai bine este să mergem în sala de mese, spun eu.

Tata mă urmărește în timp ce ies din cameră. Odată ajuns în sufragerie, închid ușa în urma noastră și apoi mă întorc încet cu fața la el. Am fost atât de deschisă cu sentimentele mele în ultimele

săptămâni, încât el trebuie să fie capabil să citească fiecare emoție de pe fața mea în acest moment.

– Ce poate fi atât de important încât să apari la petrecerea bebelușului Lydiei? întreb, încercând să-mi păstrez vocea rezonabil de calmă.

– Nu știam că sarcina unei studente este un motiv de sărbătoare în zilele noastre. În plus, nu sunt informată despre activitățile de petrecere a timpului liber ale Lydiei.

– De parcă ai fi venit dacă te-ar fi invitat Lydia.

Masca tatei se potrivește perfect, spre deosebire de a mea, privirea lui este impenetrabilă. Îmi dau seama că nu voi primi un răspuns la tachinările mele – așa se întâmplă întotdeauna cu tata când ceva pare sub demnitatea lui.

– Ce vrei, tată? întreb, cu vocea mea încercând din răsputeri să fie calmă.

Își împinge umerii. Deși este sâmbătă și soarele strălucește mult mai cald decât de obicei pentru o zi din luna mai, poartă un costum negru, cu cămașă, cravată și sacou. Este – ca întotdeauna – omul de afaceri perfect.

– Am considerat că plecarea ta din companie ca fiind o răzvrătire copilărească, începe el. – Dar între timp au trecut mai mult de cinci săptămâni.

– Și? spun simplu.

Colțurile gurii tatei se mișcă minim. – Între timp, mă întreb când îți vei da seama că nu vei putea vinde niciodată *acțiunile Beaufort*.

Mi se ridică părul de pe ceafă. – Conform contractului, trebuie doar să găsesc un partener potrivit și să-l prezint cercului de acționari.

– Chiar crezi că poți convinge o majoritate din consiliul de administrație să fie de acord să o vândă pe Fiona Green?

Inima mea sare în jos. Simt cum mi se usucă gura deodată, în timp ce tata mă privește pătrunzător și o privire complice îi pătrunde în ochi.

Totuși, tata știe despre conversațiile mele cu Fiona. Știe despre planurile mele concrete. Știe că ideile Fionei pentru companie coincid cu cele ale mamei – și în acel moment mă cuprinde o premoniție teribilă.

Am înghițit în sec. – Ce încerci să-mi spui?

– Cred că știi ce încerc să-ți spun.

Mă uit la el, uimită. La vorbele lui, speranța mea de a mă putea detașa în curând complet de *Beaufort se risipește în* aer, la fel ca și certitudinea că las moștenirea mamei mele pe mâini bune. Nu

pot decât să las să iasă un râs amar. – Ar fi trebuit să știu.

– Ar fi trebuit să știi în ce te bagi.

Scuturând din cap, îl privesc pe tata drept în ochi. – Chiar ești de necrezut.

Maxilarul i se strânge. – Eu încerc să salvez moștenirea familiei noastre, în timp ce tu faci totul pentru a o distruge.

– Nu este moștenirea familiei *noastre, ci* a familiei mamei. Și pe cea a Ofeliei, pe care o aduc la lumină. – Și nu distrug nimic. Nu pot face nimic cu această companie. De ce nu poți înțelege asta?

– Nici măcar nu ai încercat încă. El râde fără umor. – Dimpotrivă, în momentul în care a devenit serios, ai plecat.

– Aproape ai distrus viitorul prietenului meu. I-ai oferit bani bărbatului pe care Lydia îl iubește pentru a ieși din viața ei. Dacă tu chiar crezi că pot să te privesc în față după asta fără să mă simt rău, atunci... – Dau din cap. – Nu știu ce altceva să-ți mai spun.

Tata se uită la mine în tăcere, cu fața complet nemișcată.

O secundă, două, trei – apoi nu mai pot suporta tăcerea.

– De ce ești aici? întreb din nou.

– Să vă spun că vă aștept la ședința consiliului de administrație de luni la ora 15. Își potrivește butonii de manșetă.

– Ai auzit vreun cuvânt din ce ți-am spus?

– Da.

– Și dacă nu vin? O să mă forțezi să lucrez cu tine la *Beaufort*?

De fapt, este o întrebare retorică – dar tatăl meu nu face nici o față.

Mă uit fix la el. – Nu se poate să vorbești serios.

– Vreau să pun capăt acestei dușmănii dintre noi, fiule, începe el. – Vreau să fim din nou împreună. Împreună. Așa cum Cordelia și cu mine am plănuit încă de când te-ai născut.

Auzind numele mamei ieșind din gura lui îmi face stomacul să facă o mișcare neplăcută. – Nu pot să cred că tu chiar crezi că asta se poate rezolva vreodată între noi.

– James, spune tatăl meu, dar eu doar dau din cap.

– Nu mă întorc în *Beaufort*, tată. Niciodată.

Pentru o clipă, în cameră se așterne o tăcere mormântală și ne uităm unul la celălalt, privirea tatei încruntată, a mea hotărâtă.

Apoi, tata bagă mâna în buzunarul interior al sacoului și scoate telefonul mobil. – Nu-mi lași de ales.

Un sentiment de scufundare se răspândește în stomacul meu. – Ce vrei să spui, întreb.

Dar el mă ignoră. În schimb, începe să tasteze ceva în telefonul mobil.

– Ce faci? întreb. Urăsc cât de zgâriată îmi sună vocea în acest moment.

Tatăl meu se uită la mine. Deși ne aflăm la aceeași înălțime a ochilor, mă face să am impresia că mă privește de sus, fiind mereu pe punctul de a da din cap în semn de dezamăgire.

– Am încercat cu bună credință. Dar tu ești atât de obsedat de a-ți irosi viitorul fără niciun motiv, încât nu am de ales decât să te împing în direcția cea bună.

Amenințarea care răsună în aceste cuvinte este inconfundabilă. Dar nu-l voi lăsa să mă intimideze. Nu-l mai las să mă intimideze.

Respir adânc. – Nu e nevoie să mă împingi în direcția bună, îmi voi găsi singur calea. Iar dacă ai venit aici doar ca să mă amenințiți în loc să-ți feliciți fiica pentru sarcină și să o sărbătorești cu prietenii

ei, poți să dispari din nou și să ne lași în pace pentru totdeauna, spun cât pot de calm.

Tata zâmbește. – Știați că Helen Bell duce acasă aproape în fiecare zi produse de la mica brutărie unde lucrează? Chiar dacă acest lucru este de fapt interzis?

Sângele îmi îngheață în vene.

– Jumătate de tort aici, o pungă de rulouri acolo...

– Altfel, totul ar fi fost aruncat, spun eu liniștit. – După cum o spui, pare că fură.

Tata ridică din umeri. – Mă întreb dacă noul ei șef va vedea lucrurile așa. Chiar vrei să-ți asumi acest risc?

Nu îndrăznesc să mă mișc nici măcar un milimetru.

– Iar standardele de igienă din restaurantul în care lucrează Angus Bell par să fie cu adevărat subterane. Cunosc mai multe persoane care, atunci când sunt întrebate, confirmă că au făcut toxiinfecție alimentară acolo. Odată ce se răspândește vestea... El ridică din umeri. – Neatractiv.

Brusc, camera pare nespus de înfundată. Nu mai pot respira cum trebuie.

– Ce fac Bells când brusc nu mai au niciun venit?

– Tată...

Își pocnește limba. – Și mai e și prietena ta. Ruby. Pune atâta lipsă de respect în glas când îi rostește numele, încât îmi vine să sar pe el. Dar șocul cuvintelor lui mă ține pe loc, de parcă aș fi înghețat.

– Chiar crezi că are vreo șansă la Oxford? Nu și dacă bursa ei dispare în aer în ultima secundă, nu?

Totul începe să se învârtă în jurul meu.

– Ce o va salva atunci, nu-i așa? Cu siguranță nu scrisoarea ei de recomandare, emisă de un profesor care a fost dat afară din școală șase luni mai târziu pentru că s-a culcat cu o elevă.

– Tu n-ai face asta, am croncănit eu.

– Când am făcut eu vreodată amenințări goale? răspunde el.

Tatăl meu e nebun, îmi trece prin cap pentru prima dată. *E complet nebun*.

– Ce ți-au făcut Clopotele? întreb răgușit.

Tata începe să se plimbe în sus și în jos prin sufragerie, cu mâinile încleștate la spate. Ajungând la fereastră, se oprește și se uită afară, în grădină.

– V-am mai spus că voi face totul pentru a păstra reputația orașului *Beaufort*.

– Ai distruge o întreagă familie.

Rămâne o vreme în picioare la fereastră, până când, în sfârșit, se întoarce spre mine și mă privește atent. – Depinde de tine, James.

Capul meu se duce într-un carusel. Mă simt ca și cum aș fi prins într-unul dintre acele carusele în care stai pe margine și nu te poți mișca deloc când începe să se învârtă cu o viteză amețitoare, ridicându-se în aer.

Îl cunosc pe tatăl meu. Știu că a vorbit serios în fiecare cuvânt din ceea ce tocmai a spus.

Golul se răspândește în mine.

Fericirea pe care am simțit-o în ultimele săptămâni, speranța pe care mi-am permis să o simt pentru prima dată în viața mea – totul este îndepărtat treptat, până când nu mai rămâne nimic.

Nimic în afară de faptul că știu că am pierdut.

Simt cum masca alunecă înapoi pe fața mea ca și cum nu ar fi fost niciodată plecată. Apoi întreb fără voce:

– Ce ar trebui să fac?

26

Ruby

După plecarea lui Mortimer Beaufort, starea de spirit a scăzut.

James se întoarce afară, alb ca un cearșaf și cu o privire în ochi care mă face să mă panichez. Dar, când îl întrebăm ce s-a întâmplat, el doar dă din cap, ia farfuria pe care o lăsase mai devreme la bufet și începe să mănânce.

După aceea, petrecerea se dispersează repede. Sunt atât de ocupată să-mi fac griji pentru James încât nici măcar nu tresar când Ember se urcă în mașină cu Wren. Aceasta din urmă are măcar decența de a ezita și de a-mi arunca o privire nesigură, dar eu doar scutur din cap și ridic din umeri în același timp.

Cel puțin asta îmi dă ocazia să vorbesc calm cu James, al cărui comportament mă face din ce în ce mai nervos.

După o jumătate de oră bună de condus în liniște spre Gormsey, mă strecor pe bancheta din spate până la James și îi întind mâna.

– Vorbește cu mine, șoptesc eu.

James, care se uita pe fereastră, își întoarce capul spre mine. În clipa următoare, îmi ia fața cu ambele mâini și mă sărută.

Își eliberează buzele de ale mele, dar continuă să mă țină de față. Când deschid ochii, văd că încă îl ține închis.

– James ...

Îi tremură mâinile.

– Îmi pare atât de rău, spune el aspru. – Îmi... îmi pare atât de rău.

– Ce? întreb insistent și îi apuc încheieturile mâinilor. În acest moment vreau să îl țin cât mai aproape de mine. – James, mă înspăimânți.

Respirația lui James este neregulată. Mă omoară ceea ce i-a făcut întâlnirea cu tatăl său.

– Ce s-a întâmplat, șoptesc și îi mângâi încheieturile mâinilor cu degetele mari.

James permite atingerea pentru câteva secunde, apoi se lasă pe spate în scaunul său. Își trece ambele mâini peste față.

– Tata are… Pare să caute cuvintele potrivite. – Tata a câștigat.

Luminile încețoșate ale felinarelor trec pe lângă noi în mod uniform, dar parcă timpul stă în loc. – Ce este?

– Luni mă voi întoarce la *Beaufort*. Își curăță gâtul. – Și mă întorc acasă diseară.

– Nu, am scăpat din gură. – Nu, James. Vreau să mă întind spre mâna lui, dar el mi-o trage de lângă mine. Inima mea sare în jos. – Nu contează ce a spus, spun cu putere. – Vom găsi o cale.

– Miza este prea mare. Riscul este prea mare.

Am clătinat din cap.

– Ruby …

– Nu! Indiferent cu ce te-a amenințat, nu merită să renunți la viitorul tău.

Se uită la mine, mult timp, fără să spună nimic. Apoi oftează. – Da. Da, așa este.

– Cu ce te șantajează? întreb eu, abia dacă se aude.

James scutură din cap, dar nu-l voi lăsa să scape cu asta. – Am jurat să nu mai avem secrete.

– Ruby …

– Ai promis!

– Îți va distruge familia, aduce în sfârșit. – Nu doar Oxford, ci și tot ce ți-e drag.

Simt că nu mai pot respira.

– Ați făcut atât de multe pentru mine, continuă el. – Nu pot lăsa să se întâmple asta.

– Noi… Vocea îmi cedează și trebuie să-mi curăț gâtul. – Vom găsi o cale. Nu va scăpa cu asta.

– Ruby, ascultă-mă…

– Nu mă gândesc deloc la asta! Nu te voi lăsa să-ți dai planurile peste cap, James. Planurile *noastre*.

– Nu e decizia ta, replică James cu o blândețe aproape insuportabilă. Își ridică mâna și îmi mângâie obrazul cu degetul mare.

Mă îndepărtez de el, cu fruntea încruntată.

– Cum poți să-l lași să-ți facă asta la nesfârșit? întreb eu, uimită.

James își apăsă buzele ferm.

– Să nu îndrăznești să-mi închizi iar gura, șuier eu. – Noi suntem o echipă. Nu poți să… nu poți *pleca pur și* simplu.

Expiră audibil. – Timpul petrecut cu tine – timpul petrecut cu familia ta – a fost cel mai frumos pe care mi l-aș fi putut dori vreodată. A fost singurul

lucru care m-a ținut în picioare. Trebuie să mă crezi, afirmă el. – Dar eu… nu am altă opțiune.

– Întotdeauna ai de ales! spun eu energic. – Nu te pot lăsa să-ți sacrifici viitorul pentru al meu.

Zâmbetul trist care îi apare pe față în acel moment îmi răpește respirația. În acel moment știu că nu am nicio șansă de a-l convinge.

S-a hotărât.

Ochii încep să mă ardă și trebuie să clipesc pentru că vederea îmi este încețoșată. – Cu ce te-a amenințat, șoptesc eu.

– Sper, începe el cu o voce răgușită. – Sper că îmi accepți decizia și că nu mă urăști pentru asta.

Am clătinat din cap. Cuvintele lui m-au lovit direct în inimă. Îmi vine să țip sau să sparg ceva – doar pentru a scăpa de acest sentiment de neputință care se răspândește prin tot corpul meu. Dar, în schimb, stau nemișcată și mă uit la James.

O lacrimă se desprinde din colțul ochiului meu și îmi curge pe obraz. James o prinde cu degetul mare. – Nu te-aș putea urî niciodată, James.

Mă trage de partea lui și își îngroapă fața în părul meu.

Când ajungem în Gormsey, o oră și jumătate mai târziu, mă simt complet epuizat, atât fizic, cât și psihic. James și cu mine ne-am petrecut restul călătoriei braț la braț, fără să vorbim. Am încercat să mă liniștesc spunându-mi iar și iar că nu-l pierd pe James din cauza asta, dar îmi vine greu să cred când îi văd privirea goală din ochi. Mortimer Beaufort mi-a luat astăzi o parte din el și îl urăsc pentru asta mai mult decât am urât vreodată pe cineva în viața mea.

Mă lupt cu lacrimile în timp ce îl privesc pe James cum își ia geanta din sufragerie și își ia rămas bun de la părinții mei, care se uită înainte și înapoi între noi, îngrijorați, pentru că au impresia că ne-am certat. Abia când Ember, care a ajuns acasă la scurt timp după noi, le șoptește că tatăl lui James a apărut la petrecere, mama îl îmbrățișează pe James.

– Sunteți întotdeauna bineveniți aici, spune ea.

James închide ochii strâns pentru o clipă. – Mulțumesc, spune el cu asprime. Apoi îi strânge mâna tatălui meu și se îndreaptă spre ușa din față.

Îl însoțesc afară, prin grădina din fața casei, până la mașina lui. Deoarece era încă la noi, Percy s-a întors singur cu Rolls-Royce-ul după ce ne-a lăsat

aici. James deschide portbagajul și își aranjează geanta.

Apoi se întoarce spre mine. – Bine. Își curăță gâtul.

– Bine, șoptesc eu.

James își mușcă buza inferioară și se uită la mine. – O să-ți scriu mâine.

Mi-e teamă că o să încep să plâng dacă mai spun ceva, așa că dau din cap. Se apleacă în față și îmi dă un sărut blând. Când vrea să se aplece din nou spre spate, îl apuc de brațe și îl trag mai aproape de mine. Scoate un sunet surprins de buzele mele, dar nu rupe sărutul. În schimb, își îngroapă o mână în părul meu și mă sărută la fel de disperat cum îl sărut și eu pe el.

Când, în sfârșit, ne despărțim unul de celălalt, amândoi respirăm greu și repede. James își ridică mâna și îmi îndepărtează cu grijă părul de pe față. – Te iubesc, spune cu o voce răgușită, apoi se întoarce, deschide portiera șoferului și intră.

Nemișcată, îl privesc cum pleacă cu mașina și, în cele din urmă, dispare după colțul străzii. Mă doare inima. Pentru el, pentru mine. Pentru *noi*.

– Ruby? îmi ajunge la ureche vocea ezitantă a lui Ember.

Mă întorc spre ea. Ea stă indecisă la poarta grădinii noastre.

– Este totul în regulă? întreabă ea.

Deschid gura ca să-i răspund, dar nu-mi iese niciun cuvânt – în schimb, un plâns care mă surprinde cel puțin la fel de mult ca Ember, care deschide ochii în lacrimi, alarmată, și vine imediat la mine să mă ia în brațe.

– Oh, Ruby, spune ea, mângâindu-mă pe spate în timp ce îmi las lacrimile să cadă.

James

Deși nu depășesc limita de viteză, am impresia că casele din Gormsey trec mult prea repede pe lângă mine. În același timp, am senzația că stau în mașină de o eternitate, deși nu au trecut mai mult de cinci minute de când am pornit din Bells.

E în mâinile tale, James, îmi răsună în gânduri vocea tatălui meu. Este în mâinile *tale*.

Dacă decizia este în mâinile mele – de ce nu se simte deloc așa? De ce se învârte lumea atât de repede, de ce există această presiune pe pieptul meu care devine din ce în ce mai puternică?

Vederea mi se încețoșează. Îmi șterg ochii cu mâneca, dar nu mă ajută. Încetinesc mașina și o

îndrept spre marginea drumului. Apoi opresc motorul și îmi sprijin fruntea de volan.

În capul meu, vocea tatălui meu devine din ce în ce mai puternică, până când, la un moment dat, nu o mai suport și simt instinctul de a-mi apăsa mâinile pe pavilionul urechii. Totul mă face să fiu incredibil de furioasă. Urăsc să pierd controlul în felul acesta, urăsc faptul că tatăl meu m-a obligat să o părăsesc pe Ruby și familia ei.

Orbită, am lovit volanul. Nu mai pot continua. Pur și simplu nu mai pot suporta mai mult. Din nou și din nou îmi las pumnul să se prăbușească pe el, până când nu mai am putere și îmi las capul să se scufunde înapoi pe tetieră. Închid ochii și respir adânc de câteva ori, iar în cele din urmă lumea încetează să se mai învârtă atât de furios. Nici vederea mea nu mai este încețoșată, deși arsura din ochi este încă prezentă.

Îmi las privirea să alunece pe șosea și mă gândesc la ce s-ar întâmpla dacă m-aș întoarce acum la casa tatălui meu. Cum m-aș simți.

Pornesc din nou motorul. Corpul meu funcționează pe pilot automat în timp ce conduc mașina pe șosea și, înainte de a-mi da seama ce fac, virez la stânga. Traseul este o a doua natură pentru

mine până acum – probabil că aș putea conduce chiar și fără să văd.

Parchez chiar în spatele mașinii lui Wren, cobor și merg pe jos pe distanța scurtă prin grădina din față până la ușa de la Fitzgerald. Fără să mă gândesc, apăs pe soneria rotundă.

Trece un minut în care nu se întâmplă nimic, apoi Wren deschide ușa. Ochii i se deschid puțin când mă vede. Apoi se încruntă.

– Ești aici ca să-mi faci zile fripte în legătură cu Ember? întrebă el.

Cuvintele mi se lipesc de gât când îmi dau seama ce tocmai m-a întrebat. – De ce aș vrea să-ți fac zile fripte în legătură cu Ember?

– Ember este fata de care ți-am spus. Am crezut că te-a trimis Ruby. Ne-a văzut împreună azi.

Habar nu am ce să răspund. Întrebările se învârt în capul meu. Wren și Ember? Cum crezi că a reacționat Ruby când a aflat?

Mă străbate un junghi dureros la gândul lui Ruby, amintindu-mi de ce am venit aici în primul rând.

– Nu sunt aici pentru Ember.

Wren dădu încet din cap. – Din cauza tatălui tău?

Acum eu sunt cel care dă din cap. – Mă așteaptă acasă, dar chiar nu pot face asta acum.

– Vrei să vorbim despre asta? întreabă el liniștit.

Am clătinat din cap. – Pur și simplu nu pot să mă duc acasă acum.

Chiar în timp ce rostește ultimele cuvinte, Wren face un pas în lateral. – Intră.

Pășesc peste prag și apoi urc cu Wren în camera lui.

Să fiu aici pare mai puțin ciudat pe măsură ce trece timpul. Vechea casă a lui Wren a fost întotdeauna un fel de a doua mea casă – mă întreb dacă va fi la fel și cu această casă într-o zi.

– Stai jos, spune Wren, arătând spre patul lui, în timp ce se îndreaptă spre birou și ia loc. Privirea îmi cade pe ecranul computerului său. Titlul mâzgălit al site-ului îmi este mai mult decât familiar, la fel ca și poza de pe marginea din dreapta. Într-o clipită, Wren închide laptopul, dar e prea târziu – aș fi recunoscut blogul lui Ember printre sute.

– Wren?", întreb în timp ce mă așez.

Își întoarce capul spre mine.

– Da?

Mă uit la el cu fermitate. – Ember a devenit un fel de soră pentru mine în ultimele câteva săptămâni. Dacă o rănești pe ea, te voi răni și eu. Știi asta, nu-i așa?

Un colț al gurii lui Wren se ridică ușor, dar privirea din ochii lui rămâne serioasă – Am înțeles. Chiar dacă nu intenționez să o fac, apropo.

Îmi cobor privirea spre mâinile mele și mă uit cu atenție la liniile de pe piele. – Uneori nu ai de ales. Uneori ești obligat de alții să rănești pe cineva, chiar dacă este ultimul lucru pe care ți-l dorești.

Apoi se așterne tăcerea între noi. Îmi strâng mâinile în pumni și le desfac din nou. Gândurile mele se duc la Ruby, la tata și, în cele din urmă, la mama mea. Mă întreb ce ar fi făcut ea dacă ar mai fi fost în viață. Ar înțelege ea că nu pot face nimic cu compania? L-ar lăsa pe tata să amenințe familia lui Ruby? Nu cred. Dar, din păcate, ea nu mai este acolo ca să-l oprească – iar eu mă simt mai inutilă ca niciodată.

Wren mă scoate din gândurile mele când se așează lângă mine. Îmi întinde un pahar de whisky umplut generos – unul dintre paharele pe care i le-am dat ca dar de casă nouă. Îl accept cu

recunoștință și învârt lichidul maro înainte și înapoi în el.

– Indiferent de ceea ce pune la cale tatăl tău, tu poți să o faci. Noi o putem face.

Mă agăț de aceste cuvinte în timp ce îmi ciocnesc paharul de al lui.

Ember

Nu știu cât timp a trecut când, în sfârșit, îi dau drumul lui Ruby și ne întoarcem în casă. Ea se eschivează de la întrebările părinților noștri și mormăie doar că este prea obosită să vorbească și că ar vrea să se întindă. Apoi se duce în camera ei și se lasă pe pat fără să scoată un cuvânt. Consider că faptul că nu a închis ușa în urma ei este o invitație să o urmez.

Când mă așez lângă ea, se îndreaptă, se sprijină de căpătâiul patului și se uită la mine. Îi întorc privirea și aștept să văd dacă ea va fi prima care va spune ceva. M-a rănit foarte tare cu comportamentul ei cu mătușa Lydiei și chiar dacă nu vreau să o las singură acum, nu pot să uit asta.

– Îmi pare rău că m-am speriat mai devreme, începe ea în cele din urmă. Ochii îi sunt încă roșii și vocea îi este răgușită, deși a încetat să mai plângă de

ceva vreme. – Să vă văd împreună a fost ultimul lucru la care mă așteptam. Când am încetat să ne mai spunem lucruri de genul ăsta, Ember?

Respir adânc. – Voiam să aflu cu ochii mei ce era între mine și Wren înainte de a spune altcuiva. În plus, știam exact cum vei reacționa.

– Chiar te-am făcut să simți că nu poți avea încredere în mine? Vreau doar ceea ce este mai bine pentru tine. Nimic mai mult.

– Știu, îi răspund eu liniștit.

– Îmi pare rău că am fost atât de condescendent. Eu... – Ea ridică din umeri. – 'Vreau să știu totul despre lucrurile pe care le faci în timpul liber. Și vreau ca noi să ne putem spune totul unul altuia. Așa cum făceam înainte.

Un nod în gât mi se formează în gât la cuvintele ei. – Și eu îmi doresc asta.

– Cu siguranță nu vreau să fiu o soră mai mare cu care nu poți vorbi și care trebuie să se îngrijoreze că te va judeca. Ea ezită. – Doar că... Wren și cu mine avem un trecut care într-adevăr... Nu știu exact ce fel de persoană este acum, dar pe atunci îl găseam oribil, pe el și comportamentul lui.

– Înțeleg asta, spun eu. – Și eu cred că este teribil.

– Și totuși te-ai urcat în mașină cu el mai devreme.

Sunt în căutarea cuvintelor potrivite. – Nu ne-am vorbit în ultimele săptămâni și abia azi ne-am împăcat din nou. Am vrut să-i dau ocazia să-mi explice. Trebuie să spun că am ajuns să îl cunosc ca pe o persoană complet diferită. Își menține ceea ce a făcut atunci. Nu-i așa?

Ruby respiră adânc și în cele din urmă dădu din cap sec.

– Chiar îmi place de el, Ruby. Simt că mă înțelege. Ne-am cam... potrivit.

– Poate că s-a schimbat.

– Sunt precaut. Dar aceasta este o experiență pe care trebuie să mi-o fac singură. Nu mă poți proteja de asta.

Pentru o clipă, Ruby tace și trasează cu degetul arătător o linie imaginară pe saltea, aparent pierdută în gânduri. În cele din urmă oftează și spune mai mult pentru ea însăși decât pentru mine:
– Nu. Așa este.

– Vrei să-mi spui ce s-a întâmplat între tine și James? întreb cu prudență.

Ruby înghiți în sec. Privirea ei se plimbă prin cameră și se oprește asupra biroului. – Se întoarce la tatăl său. Și înapoi la *Beaufort*.

Îmi țin respirația. – Ce?

Ruby nu mai spune nimic. Trec minute întregi în care ea doar privește fix în față. Arată de parcă nu ar fi deloc prezentă, iar ochii ei sunt atât de goi încât mi se face pielea de găină pe brațe.

– Wren mi-a spus pe drumul de întoarcere că nu ar fi surprins dacă tatăl lui James ar recurge la mijloace nedrepte pentru a-l recupera, spun eu cu atenție. – Crezi că s-a întâmplat asta astăzi?

Acest lucru o scoate pe Ruby din transă. Ochii ei scânteiază în timp ce se uită la mine. – Ticălosul îl șantajează pe James.

Expir cu ezitare. Deci e așa cum a spus Wren.

– Cu ce îl șantajează? întreb.

Ruby înghiți în sec. Își deschide gura, o închide din nou. În cele din urmă își drege gâtul și începe din nou. – El... a spus că ne va distruge familia.

Ochii mei se măresc. – Poftim?

– Asta e tot ce mi-a spus James, dar nu e nevoie. Amândoi știm că Mortimer Beaufort nu face amenințări goale. Își freacă o mână peste ochi, care au devenit din nou umezi. – Numai ideea a ceea ce

anume i-ar fi putut spune lui James mă înfurie incredibil de tare.

Mă gândesc cu febrilitate la ceea ce tocmai mi-a spus Ruby și mă gândesc dacă ar putea exista vreun motiv care să justifice de ce tatăl lui James se comportă în acest fel. Dar, pentru viața mea, nu mă pot gândi la nimic. Tatăl nostru nu ne-ar provoca niciodată o asemenea suferință – indiferent de situația în care s-ar afla el însuși. – Nu înțeleg cum ar putea cineva să le facă un asemenea lucru copiilor săi.

Ruby se apucă de una dintre pernele ei și o trase în poala ei. O îmbrățișează strâns și pare că se agață literalmente de ea.

– Și-a băgat în cap că va continua să conducă *Beaufort* doar cu James. Este preocupat doar de reputația sa – de efectul pe care îl are asupra celorlalți când James stă lângă el la întâlniri și negocieri. Mi se face rău când mă gândesc că James va trebui să facă din nou tot ce îi cere de acum încolo. Îmi doresc atât de mult să-l ajut, dar nu știu ce pot face. Vocea i se frânge și trebuie să-și dreagă din nou gâtul.

Mă întind în față și îi apuc brațul, care este înfășurat strâns în jurul pernei. – Îl ajuți, Ruby.

– Cum? Stând aici și lăsându-l să plece pur și simplu? răspunde ea.

Scutur din cap și o strâng ușor de braț. – Ești acolo pentru el. Și cred că exact de asta are nevoie James de la tine în acest moment.

Ruby înghiți în sec și răcni. Îmi dau seama că, în mod sigur, nu vreau să o las singură în starea asta. Fără să mai lungesc vorba, am o idee.

– Ce părere ai dacă aș dormi aici în noaptea asta? întreb precaut.

Ruby se gândește un moment la întrebarea mea. În următoarea secundă, alunecă aproximativ o jumătate de metru în lateral și se lasă să se scufunde în spate. Îmi întinde perna din poala ei și o așez pe jumătatea de pat care a devenit liberă. Apoi mă întind, mă întorc într-o parte și mă uit la Ruby.

– Îți mulțumesc că ai fost acolo, Ember, șoptește ea.

Mă întind spre mâna ei. – Întotdeauna.

27

Ruby

Luni, mă simt de parcă aș fi înfășurat în vată de bumbac. Dimineața trece fără ca eu să observ cu adevărat ceva, pentru că gândurile mele sunt doar la James și la faptul că a lăsat un gol dureros în familia mea prin mutarea lui.

Duminică i-am scris pentru a-l întreba cum se simte și dacă vrea să vorbim, la care mi-a răspuns că totul este bine.

Apoi, seara târziu, am primit o notificare că o primă postare a fost încărcată pe *Beyond Beaufort*.

Mi-am petrecut cea mai mare parte a nopții citind din nou și din nou cuvintele lui James. A scris despre vise. Despre cât de importante sunt acestea și despre faptul că trebuie să le lași să se întâmple, indiferent cât de rău te simți sau cât de lipsită de speranță ar putea fi o situație. Despre faptul că trebuie să te înconjori de oameni care te încurajează să îți urmezi acele vise și că nu există nimic mai bun decât să găsești o persoană care îți împărtășește

visele. Și a scris despre faptul că pentru unele vise pur și simplu nu este încă momentul potrivit și că totuși nu trebuie să renunți la ele, chiar dacă te costă mai multă putere decât orice altceva să continui să te agăți de ele.

Cuvintele lui m-au făcut să plâng din nou și nu mă puteam opri să nu mă gândesc la ele.

Mă înnebunește faptul că nu pot face nimic pentru el. Chiar dacă Ember crede că e suficient să fiu acolo pentru el, pentru mine nu e suficient. Mi-ar plăcea să mă duc la Londra și să-l confrunt pe tatăl lui James, dar pot ghici ce ar crede James.

Așa că luni dimineața stau în clasă și mă forțez să notez, dar nu am puterea de a pune lucrurile la loc cum trebuie, darămite să iau un singur pix colorat. Nici măcar jurnalul meu de notițe nu-mi poate da sentimentul că am viața sub control acum.

În timpul pauzei de prânz, mă uit fără chef la mâncarea mea, ridicând din când în când capul pentru a-l căuta pe James. Până acum nu l-am văzut. Am sperat că mă va aștepta din nou lângă autobuz dimineața și a trebuit să înghit dezamăgirea ca pe un ghem greu când nu a fost cazul.

– Suntem atât de norocoși, Ruby, spune Lin cu blândețe.

Îmi ridic privirea din farfuria de orez și o privesc întrebător.

– Pentru că avem părinți care nu ne obligă să facem nimic. Adică, sigur, mama și bunica mea au vrut întotdeauna să merg la universitate – dar nu m-au împins niciodată să fac ceva ce nu am vrut să fac.

– Exact asta este problema mea. Pentru că știu cum poate fi să ai o familie iubitoare, care te susține, asta face cumva ca situația să fie și mai insuportabilă.

– Din păcate, nu poți face nimic în privința asta acum, spune Lin și ia o înghițitură din ceaiul ei rece. Apoi își trece o șuviță de păr după ureche. – Ceea ce face tatăl lui James nu depinde de tine. Și te cred că este incredibil de greu să privești și să nu poți interveni. Dar cel mai rău lucru pe care i-l poți face lui James acum este să lași relația voastră să sufere. Sunt sigură că el este deja destul de nefericit cu decizia lui.

– Știu, șoptesc, și în cele din urmă pun furculița deoparte cu totul. Nici nu vreau să-mi imaginez ce ar fi făcut Mortimer Beaufort dacă James ar fi refuzat să se întoarcă. Ce i-ar fi făcut familiei mele.

În acel moment, James intră în refectoriu. Wren și Cyril merg alături de el, iar Kesh și Alistair sunt aproape în urma lui. Discută, Wren îi dă un cot lui James în lateral și zâmbește larg. Cyril doar își dă ochii peste cap la vorbele lui, dar trebuie să rânjească și el. Și James? James se străduiește și el să zâmbească, dar chiar și de la distanța asta pot vedea cât de fals și de pus la punct pare. Nu are nimic în comun cu zâmbetul care i se răspândește pe față atunci când tata face o glumă. Nu are nimic în comun cu zâmbetul pe care îl afișează atunci când vorbește cu Lydia. Și nu are absolut nimic în comun cu zâmbetul pe care mi-l oferă de fiecare dată când mă sărută.

Ca și cum mi-ar fi citit gândurile, se uită la mine. Băieții vin spre noi, hotărâți să se așeze la locul lor obișnuit, lângă fereastră. James se oprește în fața mesei noastre. Acum pot vedea cât de palid este și cât de adânci sunt inelele de sub ochii lui turcoaz.

– Hei, spune el și își ridică mâna spre obrazul meu. Când degetele lui îmi ating pielea, o senzație de furnicături se răspândește prin mine. Zâmbetul lui este ezitant, ca și cum nu ar fi sigur cum aș reacționa la atingerea lui.

În acel moment îmi dau seama de un lucru: James dă totul pentru a fi puternic în acest moment. Pentru Lydia, pentru familia mea, pentru mine. Felul în care mă comport, nu-l ajut. Dimpotrivă, nu fac decât să mă adaug la povara lui. Comportamentul meu față de el nu este tocmai corect. El face un sacrificiu imens pentru familia mea și pentru mine. Iar eu, în loc să-i ofer sprijinul de care are nevoie în acest moment, pe care prietenii lui i-l oferă în mod clar, îi critic decizia și, eventual, îl fac să se simtă vinovat. Ar trebui să fiu alături de el, în loc să îi fac viața mai grea.

– James?

Se uită la mine întrebător. – Da?

– Aveți planuri după cină? întreb eu.

– Am o jumătate de oră până când Percy vine să mă ia. Își înclină ușor capul și își strâmbă ochii. – De ce?

Îi zâmbesc. Apoi mă aplec în față și îi șoptesc ceva la ureche, sper că atât de încet încât să nu mă audă nimeni altcineva. În timp ce mă aplec din nou, văd că în ochii lui James sclipește ceva. Și îmi place asta mult mai mult decât să-l văd trist.

Pauza de prânz nu s-a terminat încă, așa că biblioteca este în mod plăcut goală când ajung la ea. În loc să urmez traseul meu obișnuit către imprimantă, biroul de circulație și, în cele din urmă, către sălile de grupă, o iau direct la dreapta și traversez încăperea până aproape în spate, unde se află o masă mică într-un colț, între două rafturi de cărți ilustrate grele și cărți vechi de istorie.

Îmi pun geanta pe podea, apoi mă așez pe masă și mă sprijin pe mâini. Inima îmi bate ca o nebună și simt că fac ceva indescriptibil de interzis – dar îl aștept pe James.

I-am scris instrucțiuni precise despre unde să mă găsească și nu-i ia nici cinci minute să apară printre rafturi și să se apropie de mine. Deși am inima grea, nu mă pot abține să nu-i zâmbesc. – Aici erai.

James se oprește lângă mine. – De parcă aș putea refuza o întâlnire clandestină cu cea mai grozavă fată din toată Maxton Hall.

Mă simt încălzită de cuvintele lui. Îi întind mâinile, iar el mi le strânge ușor.

– Îmi pare rău, încep în cele din urmă și mă uit la degetele noastre întrepătrunse.

– De ce îți pare rău?

Îi mângâi spatele mâinii cu degetele mari. – Cum am reacționat. Îmi ridic din nou privirea și îl privesc ferm în ochi pe James. – 'În caz că nu am fost suficient de clară: Te susțin în tot ceea ce faci. Și vom trece și prin asta. Nu-l putem lăsa pe tatăl tău să intervină din nou între noi. Bine?

James pare să-și fi ținut respirația la cuvintele mele. Se uită fix la mine și are nevoie de câteva secunde pentru a reacționa.

Încet, îmi ridică mâinile la gură și le sărută scurt. – Mulțumesc, spune el cu o voce încordată.

Mă aplec și îl trag împotriva mea pentru o îmbrățișare. Îmi desfac picioarele pentru ca el să poată sta între ele. Timp de un minut ne ținem unul de celălalt. Respir mirosul lui familiar și îmi trec mâinile pe spatele lui.

– De ce ai vrut să ne întâlnim aici? întreabă James aproape de urechea mea la un moment dat. Mâna lui se află pe ceafă și mă ține aproape de el. Cu toate acestea, mă desprind puțin de el și respir adânc.

– Am vrut să vă arăt că, chiar și într-o zi ca astăzi, când trebuie să pleci la Londra, se pot întâmpla lucruri minunate. Așa că m-am gândit să-ți dau în sfârșit sărutul ales.

Sprâncenele lui James se încruntă, dar la cuvintele mele expresia lui gânditoare se limpezește și o sclipire plină de viață îi intră în ochi. Mâna lui se deplasează pe spatele meu până când ajunge aproape de coccisul meu. Apoi mă trage în față până când aproape că mă așez pe marginea mesei și trebuie să mă sprijin cu o mână pe pieptul lui.

– Ai idei grozave, Ruby Bell, murmură James.

Nu știu care dintre noi se mișcă primul. În clipa următoare, buzele noastre se topesc împreună. Mă țin de el, iar el se împinge împotriva mea, cu gura lui febrilă pe a mea. James mă ține de ceafă și mă abandonez complet sentimentului pe care îl declanșează în mine. Observ că nimic nu s-a schimbat între noi.

Și intenționez pe deplin să o păstrez așa și în viitor – indiferent de ce va inventa tatăl său.

James

Este foarte greu să mă concentrez pe brainstorming pentru noile *cataloage Beaufort* sau pentru noul regulament juridic al UE privind etichetarea obligatorie, când Ruby nu-mi iese din cap.

– James? întrebă Edward Culpepper, cu vocea lui crăpând poza ei de pe masa din bibliotecă.

La fel ca toți ceilalți din sală, mi se adresează pe numele mic. La urma urmei, nu pot exista doi domni Beaufort. Membrii consiliului fac un efort să mă trateze ca pe un egal, însă simt scepticismul care se manifestă față de mine. Asta în ciuda faptului că nu cunosc nici măcar două treimi dintre persoanele din această cameră – tata trebuie să fi înlocuit o mare parte din consiliu în ultimele săptămâni.

– Da? întreb și mă aplec în față cu ambele coate pe masa de conferințe pentru a mă preface că sunt interesată.

– V-am întrebat dacă aveți ceva de adăugat.

Mă uit fix la el. Gâtul mi se usucă ca praful când observ cât de liniște a devenit brusc camera. Mă uit la fețele critice ale bărbaților și femeilor care stau în jurul mesei. Pun pariu că au impresia că habar nu au despre ce tocmai vorbeau. Dar tata mi-a băgat în cap chestiile astea încă de când eram copil. Aș putea face planificarea fiscală pentru *Beaufort în* somn. Știu cum funcționează afacerea asta, chiar dacă lucrurile s-au schimbat aici de când a murit mama.

– Da. Aș dori ca, de acum înainte, să evaluăm cifrele cheie lunar, nu mai la fiecare șase luni. În

acest fel, putem reacționa mai rapid dacă apare o evoluție la care nu ne așteptam. Și cred că atunci ar trebui să fie prezentă și conducerea, nu doar șefii de departament.

Gura lui Culpepper se deschise ușor, dar o închise imediat din nou și dădu din cap sec. Apoi își notează rapid pe iPad-ul său și se uită la tatăl meu din capul mesei. Acesta ia cuvântul și divaga ceva despre măsurile luate până acum. Un diapozitiv cu cifre și un grafic este aruncat pe ecranul din față și îmi petrec următoarele patruzeci și cinci de minute prefăcându-mă că ascult și că iau notițe. Dar pe pagina mea apar doar cercuri sălbatice. Stiloul din mâna mea se simte de parcă ar cântări de o mie de ori de îndată ce încerc măcar să notez ceva din ceea ce tata și ceilalți discută. La un moment dat, îl surprind pe bătrânul de lângă mine aruncând o privire la caietul meu deschis și apoi încruntându-se. Îl închid și mă uit în față din acel moment fără să mai ating pixul o dată.

Cea mai lungă oră și jumătate din viața mea se încheie în cele din urmă. Doi membri ai consiliului de administrație se apropie de tata și îl angajează în conversație, în timp ce eu mă ridic în picioare și îmi întind brațele deasupra capului pentru a-mi scoate

cumva rigiditatea din membre. Tata îmi aruncă o privire severă și eu le cobor din nou. Apoi îl aștept, cu spatele apăsat, cu caietul în mână. Tatăl meu le face semn colegilor săi să aștepte o clipă. Apoi vine la mine.

– Du-te acasă cu Percival. Eu am o altă cină de afaceri cu Edward și Bancroft. Se face târziu, voi rămâne la Londra peste noapte, spune el, dând din cap sec la mine.

Cu aceasta, pot pleca. Îmi iau la revedere rapid și cobor cu liftul cele douăzeci de etaje. O ușurare incredibilă mă cuprinde în momentul în care ies pe ușile rotative și inspir aerul proaspăt al serii. Percy este deja sprijinit de Rolls-Royce și se îndreaptă când mă vede. Îmi deschide ușa și mă las pe bancheta din spate. Acum că mă aflu în spatele geamurilor întunecate și nimeni din clădire nu mă poate vedea, pot în sfârșit să-mi dezleg nodul de la cravată. Îmi sugruma gâtul de ore întregi.

– Vă simțiți bine, domnule? mă întreabă Percy, iar privirile noastre se întâlnesc în oglinda retrovizoare.

Nu pot decât să ridic din umeri. Habar nu am cum să răspund la această întrebare. Mă simt ca și

cum m-aș fi întors, după luni de vacanță, la o viață care mă deprimă profund de dimineața până seara.

Îmi las capul pe spate și închid ochii. Când îi deschid din nou la un moment dat, îi simt uscați și obosiți. Probabil că am ațipit. Îmi frec fața cu ambele mâini și mă uit afară. Tocmai trecem pe lângă indicatorul orașului Pemwick – dar, în loc să ia ieșirea, Percy trece cu mașina pe lângă el.

– Ai ratat ieșirea, Percy, spun aspru și mă aplec spre minibar pentru a scoate una dintre sticlele mici de apă. O golesc dintr-o singură dată, sperând că după aceea nu o să mă simt cu gâtul ca o răzătoare. Apoi mă uit din nou afară. La următoarea ieșire, Percy trage pe dreapta, dar apoi virează direct la stânga. Urmează alte două ieșiri, care în mod clar nu duc înapoi la drumul principal.

– Percy, spun din nou și verific lumina de pe tavanul Rolls-Royce-ului. Este aprinsă, așa că trebuie să mă poată auzi.

Totuși, nu am nicio reacție. În schimb, conduce mașina în parcarea din fața unui mic pub. Încruntându-mă, mă uit la lumina gălbuie care strălucește prin ferestrele de afară.

Vreau să-l întreb pe Percy unde naiba ne aflăm, dar îmi ia fața:

– Trebuie să vorbesc cu dvs., dle Beaufort.

Barul este mic, cu culoare înguste care mă fac inevitabil să mă întreb cum vor reuși chelnerii să treacă cu tăvile. În afară de Percy și de mine, mai sunt doar alți doi bărbați care stau într-un colț și se uită la un meci de fotbal pe un televizor mic de pe perete. Percy arată spre o masă de pe un perete, care este atârnată peste tot cu plăci vechi și postere de film înrămate în stil retro. Ne așezăm și, puțin mai târziu, un chelner așează cărțile în fața noastră. Nici Percy, nici eu, nici Percy nu le atingem.

– Ceea ce fac aici probabil că mă va costa slujba, spune Percy după câteva minute. Vocea lui este calmă, ca și cum s-ar fi împăcat deja cu acest fapt.

Mă uit la el, așteptând.

Percy își drege gâtul și deschide gura, dar în acel moment chelnerul apare din nou la masa noastră și ne întreabă ce am dori să bem. Fără să-mi iau ochii de la Percy, comand o sticlă mare de apă cu două pahare. Apoi suntem din nou singuri.

– La sfârșitul anului trecut..., începe el în sfârșit, – ... am auzit un telefon de la tatăl tău.

Deschid gura, dar se pare că Percy știe ce am de gând să-l întreb.

– Difuzorul din Rolls-Royce a fost pornit. El ezită. – La început nu m-am gândit la nimic – tatăl tău are tot felul de conversații în prezența mea. Dar nici eu nu mă puteam opri să nu mă gândesc la asta.

Înghit în sec și mă uit la Percy, așteptând.

Se uită la masă și rămâne tăcut câteva secunde. Apoi respiră adânc. – Nu mă puteam opri să nu mă gândesc la ceea ce a spus, pentru că a spus: "Cordelia e moartă". Am nevoie de ajutorul tău".

Mi se ridică părul de pe ceafă. – Cum a continuat conversația?

– A spus că va fi acolo în douăzeci de minute și l-a rugat pe interlocutorul său să-l primească singur.

Gândurile mi se învârt, inima îmi bate din ce în ce mai repede.

– Unde l-ai dus cu mașina?", am răcnit eu.

– Pentru Clive Allen.

– De ce s-ar întâlni tata în secret cu avocatul nostru?

Percy deschide gura, dar este întrerupt de chelner, care se întoarce la masă în acel moment și pune paharele și apa în fața noastră.

– Când a fost asta? întreb mai departe.

– În noaptea de după moartea mamei tale.

Stomacul meu face o mișcare neplăcută și un gând îmi răsare în minte. Dacă moartea mamei nu a fost un accident? Dacă tata a fost implicat? Dar apoi mă gândesc la noaptea aceea când l-am văzut în fața portretului de familie din sufragerie.

Nu te voi ierta niciodată. Acum sunt singură cu ei și fac totul greșit și e vina ta!

Nu se poate să fi fost un act. Arăta ca și cum ar fi știut că face greșeli. Și a plâns, chiar în fața mea. Deși cred că tatăl meu este capabil de multe lucruri, el a iubit-o pe mama.

– Prima dată după aceea am fost prea... ocupat eu însumi ca să mă gândesc la asta. Dar conversația nu m-a lăsat să plec. Și când am vorbit cu Ophelia în weekend, am știut că trebuie să vorbesc cu tine despre asta.

– Ce a spus Ofelia?

– Mi-a spus că au existat evoluții îngrijorătoare la *Beaufort în* ultimele luni. Tatăl ei a concediat o parte din consiliul de administrație.

– Nu i-a concediat, au plecat la cererea lor. Au vorbit despre asta astăzi în ședință, zic eu, dar în același timp îmi vine în minte gândul că probabil că aceasta este doar versiunea oficială a ceea ce s-a

întâmplat cu adevărat. Un sentiment de scufundare se răspândește în stomacul meu.

– Ophelia a spus că, deși nu a fost întotdeauna de acord cu modul în care mama ta conducea afacerea, măcar știa că spiritul *Beaufort* și tradițiile familiei tale au fost întotdeauna pe primul loc pentru ea. Acum se pare că asta se schimbă încet.

Am avut un gând asemănător în timp ce stăteam astăzi în ședință cu tatăl meu. Când obișnuiam să vizitez sediul *Beaufort* cu Lydia și să o urmăresc pe mama la lucru, am simțit întotdeauna pasiunea cu care mama și colegii ei luau deciziile. *Beaufort avea o* inimă. În schimb, atmosfera de astăzi a fost rece și tensionată, iar discursurile lipsite de emoție și fără frază.

– Știu ce vrea să spună, spun eu în liniște.

– Ofelia nu crede că mama ei ar fi împărtășit viziunile domnului Beaufort.

Mă încrunt. – Mama și tata au lucrat întotdeauna mână în mână.

– Asta a funcționat doar pentru că cuvântul mamei tale a contat întotdeauna mai mult decât cel al tatălui tău. Ea putea controla ceea ce făcea pentru că, strict vorbind, era angajatul ei. Își curăță gâtul. –

Cred că mama ta a simțit că s-ar putea întâmpla așa ceva, dacă ceva... dacă i s-ar întâmpla ceva.

– Percy, spun încet. – Ce încerci să-mi spui?

Percy se uită la mine o clipă, apoi expiră sacadat. Bagă mâna în gulerul cămășii sale și scoate un lanț îngust de argint cu un pandantiv. Îl trage cu grijă peste cap și apoi îl ridică pentru ca eu să mă pot uita mai atent la el. Ceea ce atârnă de lanț nu este un pandantiv – ci o cheie mică.

– Acum câțiva ani, mama ta mi-a dat această cheie. Mi-a spus să o păzesc cu prețul vieții mele. Se uită la dinții mici și își trece degetul peste metalul pătat. Pare aproape în transă. Apoi scutură din cap, ca și cum ar vrea să iasă din visul în care tocmai a fost, și desprinde cheia de pe lanț. O strecoară pe masă în direcția mea înainte de a-și strecura lanțul înapoi pe cap și de a-l lăsa să dispară sub cămașă.

Iau cheia în mână și o învârt de câteva ori înainte și înapoi. – De ce ți-a încredințat-o? întreb cu o voce aspră.

Percy înghiți în sec. – Eram un fel de prieteni.

Gândurile îmi dau târcoale în cap, dar încerc să le îndepărtez. Tot ceea ce contează acum este faptul că mama avea un secret. Un secret cu care nu avea

încredere în tata, în Lydia, în mine sau în Ophelia. Un secret a cărui cheie o am în mână.

– Nu mi-a spus niciodată pentru ce a fost, spune Percy gânditor. – Dar cred că ar trebui să o ai tu.

Ridic privirea și mă uit la Percy, și deodată observ cât de trist pare. Îmi amintesc ce mi-a spus Ruby. Că toate astea cu siguranță nu au fost ușoare pentru Percy – atât moartea mamei, cât și mutarea mea și a Lydiei. Chiar dacă este angajatul nostru – face parte din această familie. Și, evident, a însemnat atât de mult pentru mama mea încât ea a avut încredere în el în mod implicit.

– Crezi că au legătură cheia și telefonul ciudat al tatei? întreb în cele din urmă.

El ridică din umeri. – Nu știu ce să zic. Dar ceea ce știu este că tatăl tău are ceva de ascuns.

Întorc cheia în mână. Apoi îmi scot portofelul, îl deschid și îl strecor chiar în spatele listei lui Ruby. Hotărâtă, îl privesc pe Percy în ochi. – O să aflu despre ce este vorba.

– Speram să spuneți asta, dle Beaufort.

28

Ruby

Mă așez pe treptele reci din fața casei familiei Beaufort și mă uit la ceas. James mi-a trimis un mesaj cu mai bine de o oră în urmă că se îndreaptă spre casă și m-a întrebat dacă vreau să vin la el. Nu am ezitat nici măcar o secundă.

Am vorbit serios în ceea ce i-am spus în această după-amiază. Vreau să fiu alături de el și să-l sprijin – și dacă a supraviețuit unei întâlniri teribile la *Beaufort,* vreau măcar să petrec o seară frumoasă cu el înainte ca întregul ciclu să înceapă din nou.

Nu trebuie să aștept prea mult până când văd Rolls-Royce-ul pe aleea de acces la casă. Mă ridic în picioare și îmi mângâi fusta pentru a îndepărta orice urmă de praf. Percy oprește mașina chiar în fața intrării și, puțin mai târziu, James coboară. Deși știu că este departe de a se simți confortabil în el, nu pot nega cât de bine arată în *costumul Beaufort* gri cu carouri pe care și l-a pus pentru întâlnire. Arată de parcă ar fi fost făcut special pentru corpul lui

James și înghit în sec când mă uit înapoi și văd zâmbetul ambiguu de pe buzele lui James.

În clipa următoare vine la mine și mă îmbrățișează strâns.

– Hei, îmi murmură el la ureche și imediat îmi apasă un sărut în vârful capului.

Îl țin în brațe o clipă înainte de a mă apleca să îl privesc în față.

– Cum a fost? întreb prudent și îi mângâi cu mâna, fugar, ceafa.

– Vino, spune James și face semn cu capul spre ușa din față. – Îți voi spune totul înăuntru.

Îi aruncă o privire lui Percy, care tocmai cobora din mașină și își ia rămas bun cu un semn din cap, apoi mă ia de mână și urcă cu mine în casă. Îmi deschide ușa, dar înainte ca măcar să punem piciorul în casă, Mary vine spre noi și ne privește întrebător.

– Mary, Ruby și cu mine am dori un pic de intimitate în seara asta, spune James. – Ar fi frumos dacă nimeni nu ar urca la etaj.

Simt căldura să-mi urce pe față – la fel ca menajera, un ușor fard de obraz i se răspândește pe obraji. Cuvintele lui James m-au zăpăcit complet și mă simt amețită în timp ce mă trage pe scări și o ia

la stânga, spre camera lui. Mai aruncă o privire peste umăr când ajungem în camera lui și apoi închide ușa în urma noastră.

Mă aștept ca James să mă împingă de perete și să mă sărute până la moarte, dar în schimb își bagă mâna în buzunarul de la pantaloni și își scoate portofelul.

– Am ceva să-ți arăt, repetă el cuvintele pe care le scrisese deja în SMS.

Mă uit la el întrebător. – Ce s-a întâmplat?

– După întâlnire, Percy m-a luat și a vrut să mă ducă acasă – dar a făcut o mică oprire la un pub. Și apoi mi-a spus ceva despre tatăl meu. Ceva care ar putea schimba totul.

Deschide portofelul și scoate ceva – o cheie mică. Mi-o întinde, iar eu o învârt înainte și înapoi în mână. Nu pare specială, ci ca o cheie mică și normală.

– Pentru ce este? întreb încet.

– Mama i-a încredințat lui Percy această cheie cu ani în urmă, spune repede James. Cuvintele îi ies aproape în grabă. Se împinge de lângă ușă și își dă jos jacheta în timp ce merge. O lasă pe canapea, apoi își dezleagă nodul cravatei și se uită din nou la mine. – Mi-a mai spus că a trebuit să-l ducă pe tata la un

avocat la scurt timp după ce a murit mama. A spus că era urgent și a cerut discreție.

Fără să-mi dau seama, îmi țin respirația. – Ce înseamnă asta?

James aruncă și el cravata pe canapea. Apoi, își desface butonii de la cămașă și își suflecă lejer mânecile până la coate. – Asta înseamnă să afle ce a ascuns mama de tata. Poate că cheia are legătură cu secretul lui tata. Poate... Poate... Cuvintele i se estompează și își strânge buzele într-o linie subțire.

Îmi strâng umerii și mă îndrept spre James. Îi apuc obrajii fierbinți și mă ridic pe vârfuri pentru a-i da un sărut rapid. După aceea mă desprind de el și îl privesc cu seriozitate. – Vom afla pentru ce este cheia.

James înghiți în sec și dădu din cap. Luă cheia înapoi și o puse în pantalonii de la costum: – Tata își petrece noaptea la Londra în seara asta. Nu există o ocazie mai bună decât acum să se uite prin lucrurile mamei.

James îmi ia jacheta de la mine și apoi ieșim din nou din camera lui. Ne întoarcem și trecem de scări în partea casei în care nu am mai intrat niciodată. Coridorul este cel puțin la fel de lung ca cel în care se află camerele Lydiei și ale lui James, dar aici

există o singură ușă. Ne oprim în fața ei și James respiră adânc. Apoi întoarce clanța și împinge ușa masivă din lemn spre interior.

E ceva interzis să intri în cameră, bătăile inimii mele par mult prea puternice. Cu respirația tăiată, mă uit în jur în timp ce James închide și încuie din nou ușa în urma noastră. Ne aflăm într-un hol îngust, cu un dulap în dreapta cu o oglindă luminată integrată. În stânga se află o ușă care sunt sigură că duce într-o baie privată. James trece pe lângă ea și intră în dormitor, iar eu îl urmez.

– Nu-mi amintesc când am fost ultima dată aici, mărturisește James. Șoptește ca și cum ar fi la fel de panicat ca și mine că va fi prins în orice moment. Traversează camera până la un birou de lângă fereastră.

– Mamei îi plăcea întotdeauna să se uite afară când lucra. De fiecare dată când era în camera mea, strâmbă din nas la faptul că biroul meu este lipit de perete. Se uită la hârtiile așezate pe blatul de lucru și desparte bucățile de hârtie cu evantaiul. Le răsfoiește conținutul. – Între timp, și eu vreau doar să mă uit afară. Dacă voi avea vreodată un apartament al meu, voi face exact ca ei.

Mă apropii de el și îl mângâi ușor pe spate. – Să începem? întreb.

James se opri o clipă, cu mâna pe frunze, înainte de a respira în cele din urmă adânc și de a da din cap. – Da. Să începem.

– Atâta timp cât stăm aici..., spun și mă aplec spre sertarele biroului. Mă uit întrebător la James.

– Fă-ți de cap.

Îmi adun tot curajul și deschid primul sertar. Înăuntru sunt o mulțime de *caiete Beaufort* și creioane asortate. Scot totul, îl pun deasupra și apoi pipăi fundul. Bat în plăcuța mică, dar sunetul nu e gol, e normal.

– Arăți de parcă ai fi făcut asta de zeci de ori. Este ceva ce ar trebui să știu? întreabă James de cealaltă parte a biroului, unde se află în procesul de golire a micului dulap.

– Am văzut destule filme, îi răspund și zornăi sertarul. Nu se întâmplă nimic, așa că pun lucrurile la loc, asigurându-mă că totul este exact cum era înainte și îl împing din nou înăuntru. Apoi este rândul sertarului numărul doi.

– Nu știu dacă mi se pare înfricoșător sau mai degrabă sexy.

Zâmbesc și scot dosarul care se află în al doilea sertar. Îl răsfoiesc, dar nu găsesc nimic care să pară suspect, cu atât mai puțin ceva în care să se potrivească mica cheie.

Așa că vom merge înainte până când ne vom uita prin tot biroul. În cele din urmă, chiar îl mutăm înainte pentru a vedea dacă nu cumva este ascuns ceva în spatele lui – dar fără succes. Apoi trecem la noptiere. Aici, cel mai târziu, ne pierdem amândoi dorința de a face glume pentru a ușura situația. Mă simt șubredă în timp ce îl deschid pe cel al doamnei Beaufort și răscolesc printre cremele de mâini, câteva bijuterii și un clasic englezesc. Găsesc și o revistă veche cu o fotografie a Cordeliei Beaufort pe copertă. Mă întreb pentru scurt timp de ce o ține pe noptieră, dar probabil că nici eu nu aș fi procedat altfel. Aș fi putut chiar să atârn o asemenea copertă deasupra biroului meu.

– Nu este nimic aici. Nici măcar sub pat, se aude un sunet înfundat dinspre James. Se ridică din nou în picioare, cămașa îi este deja toată încrețită.

– Nici aici. Te duci la garderobă? întreb.

– Da.

Când deschide ușa dulapului părinților săi, îmi taie respirația. Camera este *imensă*.

În stânga și în dreapta sunt șine de haine pe care atârnă costume și bluze, costume și cămăși călcate cu grijă și rafturi în care stau nenumărate perechi de pantofi. Partea stângă a dulapului trebuie să fi aparținut doamnei Beaufort, iar eu chiar transpir când îi zăresc lucrurile. În același timp, îmi trece prin minte că sora mea și-ar da mâna dreaptă pentru a putea schimba locul cu mine acum. Are o slăbiciune pentru dulapurile cu etaj și știu că acesta ar fi un vis devenit realitate pentru ea. Pe moment, mi-e rușine de acest gând și mi-l alung din minte pentru a mă concentra asupra sarcinii care mă așteaptă.

James face câțiva pași în cameră și mângâie ușor țesătura costumelor mamei sale.

– Încă mai miroase chiar și a ea, murmură el răgușit.

Mă apropii de el din spate și îi ating ușor umărul. – Dacă vrei să ne oprim, trebuie doar să spui ceva.

Acesta dă imediat din cap. – Nu.

Dau din cap și mă duc la primul raft. Cu grijă, încep să îndepărtez tricourile individuale pentru a vedea dacă nu cumva a fost ascuns ceva între ele. Din păcate, nu este cazul. James se duce la rafturile

superioare, la care eu nu pot ajunge, precum și la rafturile pentru pantofi, dar nici el nu reușește.

– Și aici? întreb și arăt cu degetul spre comoda lăcuită în alb, mai în spate în cameră. James dă din cap și eu apăs pe butonul de deschidere a ușii.

Din nou îmi țin respirația. Sunt literalmente orbită de bijuterii. Totul strălucește și strălucește – broșe, coliere, cercei și niște fascicole care sunt făcute pentru nunți sau pentru a vizita Grand National.

– Wow, murmur eu.

James vine și se ghemuiește lângă mine. – Îmi amintesc multe dintre aceste piese. Îmi amintesc chiar și ocaziile exacte în care le-a purtat. E ciudat?

Am clătinat din cap. – Nici vorbă de așa ceva.

Ne uităm la compartimentele căptușite cu catifea neagră și le ridicăm pentru a vedea dacă există ceva dedesubt. Cel mai de jos compartiment conține agrafe de păr și tot felul de mărunțișuri extravagante. Recunosc unele dintre accesorii pentru că le-am văzut pe Lydia când stătea în fața mea în clasă.

– De ce este doar o jumătate de subiect? întrebă deodată James.

Am fost prea ocupată să inspectez un păianjen sclipitor și să mă întreb cu ce ocazie ar trebui să porți așa ceva ca să observ. În clipa următoare, James se apleacă și scoate sertarul cât mai mult. Apoi își strecoară brațul în spațiul dintre sertarul de jos și peretele din spate al dulapului. Ochii lui devin mari.

– Cred că e ceva acolo, spune el și se apleacă un pic mai mult în față până când brațul îi dispare complet în dulap. Aud o răzuire ușoară în timp ce James se întinde după obiect. Îmi țin respirația când reușește în cele din urmă și brațul îi reapare. Apoi mă încrunt.

– Ce este?", întreb eu în liniște.

James pare la fel de nedumerit. Obiectul este o cutie mică. Este acoperită peste tot cu mărgele mici și pietre artizanale – în tot felul de culori. Cutia este atât de colorată și de stridentă încât nu se potrivește deloc cu celelalte lucruri din dulapul Cordeliei Beaufort.

– Arată ca o cutie de bijuterii. Dar... nu cred că a fost a mamei. Arată cam ciudat.

Dau din cap. Toate pietrele sunt lipite atât de strâmb, încât parcă un copil mic ar fi încercat să le

pună. – Ați făcut vreodată așa ceva la grădiniță, întreb eu?

El dădu din cap. – Și dacă ar fi făcut-o, tata ar fi aruncat-o la gunoi.

– James, spun deodată. – Întoarce-o.

El se conformează cererii mele și îngheață. O mică gaură de cheie este vizibilă în fața sicriului.

– Ai cheia? întreb, dar James a băgat deja mâna în buzunarul pantalonilor și a scos-o. Cred că ne ținem amândoi respirația în timp ce el o pune în gaura cheii – și o rotește.

Facem un schimb de priviri, apoi James deschide capacul cutiei. Mă aplec.

Înăuntru se află un plic pe catifea albastru închis. James îl scoate și pune cutia pe podea, lângă el. Apoi rupe încet scrisoarea.

Îl privesc pe James citind. Nu face nici un fel de mișcare. Dar încerc să aștept și să nu las să se vadă cât de neliniștită sunt.

După două minute, James își ridică privirea de pe scrisoare.

– Și? șoptesc eu.

– Trebuie să o sunăm imediat pe Ophelia. El ridică scrisoarea. – Acesta este testamentul mamei mele.

29

Lydia

… în plus, las moștenire acțiunile mele în societățile Beaufort către sora mea mai mică, Ophelia. În cazul decesului meu, ea își va asuma rolul de director de creație și de prim președinte al consiliului de administrație până la absolvirea studiilor de către copiii mei.

În timp ce Ofelia citește cu voce tare, îmi pun mâna la gură. Mătușa mea își freacă ochii de parcă nu-i vine să creadă ce este scris în testamentul mamei mele.

– Asta nu e tot, spune Ofelia și mi-l pasează. Cu mâna liberă mă zgârii la piciorul lui Graham. El stă lângă mine în seră și îmi pune un braț în jurul umărului. Îl strânge scurt, în timp ce eu iau scrisoarea de la mama cu degete tremurânde. Răsfoiesc testamentul până la pasajul pe care Ophelia l-a citit cu voce tare. Când îmi văd numele, ridic nota mai sus.

Eu, Cordelia Beaufort, îi numesc prin prezenta moștenitori pe fiica mea Lydia Beaufort și pe fiul meu James Beaufort, în părți egale. Fie ca ei să creadă mereu în ei înșiși și să-și realizeze viziunea.

Un nod gros mi se formează în gât. – Nu-mi vine să cred, șoptesc. – Mi-a cedat acțiunile. James *și cu* mine.

– Pentru că a crezut în tine, spune Graham cu blândețe.

Lacrimile mi se preling în ochi și fac ca vorbele mamei să se estompeze în fața lor. În grabă, îi înmânez scrisoarea înapoi lui James, care stă în dreapta mea și care a fost surprinzător de tăcut tot timpul.

– Nu-mi vine să cred că a păstrat această piesă, spune încet Ophelia, trecându-și degetele peste cutia de bijuterii. – I-am dăruit-o la a treisprezecea ei aniversare.

Am înghițit în sec. – Dacă a ascuns acest testament cu atâta grijă, asta ar însemna că..., încep eu cu o voce încordată.

– ... că celălalt testament este falsificat, încheie James fraza. – Cel care îl numește pe tata drept unic moștenitor al companiei.

– Testamentul Cordeliei a fost păstrat oficial, intervine Ofelia. – Am fost acolo când Clive Allen l-a citit. A fost în regulă.

– Dar acest testament nu a fost autentificat la notar de Clive Allen, spune deodată Graham lângă mine, arătând cu fruntea încruntată spre foaia din mâna mea. – A fost întocmit de un anume Fergus Wright.

James și cu mine schimbăm o privire.

– Era fostul nostru avocat, spune fratele meu încet. – Și al bunicilor noștri. A murit acum câțiva ani, după care l-au angajat pe Allen. El lasă să iasă un râs uimit. – Nu-mi vine să cred.

– Ce? întreb și îmi șterg colțurile ochilor.

– Percy l-a dus pe tata la Allen în noaptea de după moartea mamei. I-a cerut ajutorul și discreție. Cu siguranță au falsificat testamentul.

Îmi țin respirația. – Crezi că tata știa că mama nu-i va lăsa *Beaufort*?

Ofelia se ridică de pe scaunul de rattan pe care a stat așezată în tot acest timp. – Trebuie să fi bănuit măcar ceva.

Îi arunc o privire lui James. Pare la fel de copleșit de situație ca și mine.

– Dar... dacă mama a știut tot timpul că în cele din urmă îi va lăsa compania lui Ophelia – de ce nu l-a împiedicat pe tata să o lase pe dinafară în felul acesta? întrebă James gânditor.

– Pentru că a vrut să mă protejeze, spune Ofelia cu blândețe. Își trece o șuviță de culoarea ruginei după ureche și înghite în sec. – O să iau legătura cu avocatul meu. El ar trebui să aibă grijă ca testamentul corect să poată fi pus în aplicare.

Mă întind spre mâna fratelui meu exact în același moment în care el se întinde spre a mea. În timp ce Ofelia face apelul, ne agățăm unul de celălalt. Cred că amândoi ne dăm seama că trebuie să rămânem împreună chiar mai strâns ca niciodată.

James

Lydia poartă un costum negru în care seamănă înfricoșător de mult cu mama. Cu toții suntem îmbrăcați pentru această ocazie: Ophelia poartă o rochie teacă verde mentă, iar eu un costum *Beaufort*.

Durează ceva timp până când asistenta tatei ne primește și ne roagă să o urmăm. Ea ne deschide ușa și intrăm unul câte unul în birou. Un sentiment

de apăsare se răspândește în pieptul meu când îl zăresc pe tatăl meu.

– Ce am făcut ca să merit această surpriză? întreabă el în batjocură. Nici măcar nu se obosește să se ridice de la birou.

Ofelia se plimbă prin cameră cu un calm pe care nu l-am mai văzut la ea până acum. În acel moment, pare că are controlul asupra situației. Probabil pentru că știe că aceasta este singura modalitate de a ajunge la tata.

– Trebuie să vorbim, Mortimer, spune ea și ia loc în fața biroului. Lydia se așează pe al doilea scaun. Eu rămân în spatele ei și mă sprijin de spătar.

Tata se uită înainte și înapoi între noi și mătușa noastră. Nu-i pot localiza privirea. Oare știe ce urmează?

– Am găsit asta, spune Ophelia și își deschide servieta neagră. Scoate o copie a testamentului mamei și i-o strecoară pe birou tatălui meu.

Îi urmăresc foarte atent expresia feței. Mai întâi clipește perplex. În momentul următor, tot sângele i se scurge din obraji. Trage exemplarul mai aproape de el și zboară peste el.

– Ce e asta? întrebă el, ridicând privirea.

– Acesta este testamentul surorii mele, revine cu calm Ofelia. – Ceea ce ridică întrebarea care testament a fost citit în decembrie.

Ochiul stâng al tatei începe să tresară. Își ridică mâna și își mângâie cu ea părul gelatinos. Apoi înghite în sec și își strânge buzele într-o linie fină.

Asta spune totul. Cu toate acestea, am nevoie de certitudine.

– Tu ai falsificat testamentul mamei, tată? întreb, surprinzându-mă pe mine însămi cu cât de rece și lipsită de emoție este vocea mea.

Tatăl meu se uită la mine. Își deschide gura și o închide din nou. Se pare că a rămas fără cuvinte.

– Ți-am pus o întrebare. Mă uit mai atent la tatăl meu. Până acum, pe fruntea lui s-au format perle fine de sudoare, deși fața îi este încă albă ca varul. – Ai falsificat testamentul mamei ca să poți prelua *Beaufort?*

– Nu am avut de ales, spune el în cele din urmă.

Lydia inspiră brusc. Eu, pe de altă parte, mă agăț de spătarul scaunului atât de strâns încât pielea îmi scârțâie sub degete.

– De ce? întreb calm.

Tatăl meu se uită mai întâi la Lydia, apoi la mine. – Nu am muncit toată viața pentru această companie ca să rămân cu mâinile goale.

– Cordelia ți-ar fi lăsat o parte din acțiunile ei dacă nu ar fi știut exact cât de lacomă ești, spune Ofelia energic.

– Habar n-ai despre ce vorbești! șuieră tata. Și-a strâns mâinile în pumni atât de tare încât articulațiile i se văd albe. – Întotdeauna am avut un plan la care am lucrat împreună. Copiii urmau să meargă la Oxford, iar James urma să preia afacerea după aceea. Aveam nevoie de o structură, de o strategie – și apoi, dintr-o dată, a început să vorbească despre faptul că te vrea înapoi în afacere, deși am scăpat de tine cu ani în urmă. Mi-a luat o veșnicie să o conving să renunțe.

Nu-mi vine să cred cum vorbește despre familia noastră, despre mama.

– Atunci nu a fost deloc ideea Cordeliei să mă țină departe de treburile principale, spune încet Ofelia.

– Bineînțeles că nu. Sora ta a avut mereu probleme în a fi consecventă. Spre deosebire de Cordelia, eu am avut o viziune pentru *Beaufort*. Și pentru asta, tu mi-ai stat în cale.

Umerii Lydiei se încordară din ce în ce mai mult. Simt că ar vrea să se ridice și să iasă din încăpere, probabil pentru a păstra ultimele amintiri bune pe care le mai are cu tata. Și eu simt la fel. În același timp, știu că trebuie să trecem peste asta. Altfel, nu vom putea privi niciodată în viitor fără nicio grijă.

– Și de ce ați vrut să mă legați cu orice preț de companie, întreb eu?

Tata pufnește disprețuitor. – Pentru că întotdeauna ai făcut ceea ce ți-am spus. Pentru că a fost nevoie doar de puțină forță pentru a te îndrepta în direcția corectă. Ar fi mai bine pentru mine și pentru companie dacă ai umple golul Cordeliei și nu cineva care are o minte proprie și încearcă mereu să o impună.

În ciuda a tot ceea ce mi-a făcut tata de-a lungul anilor, simt o înjunghiere dureroasă în piept când sensul cuvintelor sale pătrunde în mine.

Ele îmi arată că nu m-a văzut niciodată mai mult decât o unealtă pentru succesul său. Îmi arată cât de puțin trebuie să ne iubească pe Lydia și pe mine.

Și, deși credeam că am terminat de mult cu tatăl meu, ceva în mine se rupe când privirea lui se intersectează cu a mea.

– Ești o rușine pentru această familie, Mortimer, spune Ofelia cu o blândețe mortală. – Nu meriți să calci pe urmele Cordeliei.

Apoi nu mai spune nimic.

– Nu ți-e rușine deloc, tată? întrebă Lydia cu o voce tremurândă.

– Am făcut doar ceea ce am crezut că este corect.

– Înseamnă că busola ta morală este destul de nepotrivită, se întoarce Lydia.

– Mamei i-ar fi rușine dacă te-ar vedea așa, adaug eu.

– Toate acestea sunt bune și frumoase. Mă întreb doar ce vreți să faceți acum cu aceste informații. Ridică o sprânceană, dar privirea lui arogantă și-a pierdut efectul. E ca și cum imaginea pe care am avut-o întotdeauna despre tatăl meu a explodat în sfârșit și ca și cum acum văd ce s-a ascuns, de fapt, în spatele fațadei sale. Îi recunosc adevărata lui identitate – și nu este o priveliște plăcută. Dimpotrivă. Mă întreb cum am putut să cred în el atât de mult timp.

– Avem mai multe opțiuni acum, Mortimer, zise Ophelia – Prima: te retragi din companie și îmi predai mie frâiele. Exact cum a vrut Cordelia.

În cameră se așterne liniștea. O pot vedea cum lucrează în spatele ochilor tatei.

– Din păcate, asta nu este o opțiune pentru mine, spune el după o jumătate de minut.

– Bine, dacă așa stau lucrurile, atunci avocatul meu va demara procedurile pentru reînnoirea executării testamentului. A vorbit deja cu Clive Allen și acesta este pregătit să depună mărturie împotriva ta în schimbul abținerii noastre de a depune plângere împotriva lui. Va spune că l-ați șantajat și l-ați obligat să citească testamentul fals. Șansele tale de a câștiga acest caz sunt aproape nule, Mortimer, din cauza sarcinii probei. Și îți poți imagina ce se va întâmpla dacă presa va afla de asta.

Tata își coborî ochii spre birou. Înghite în sec și își dezleagă mâinile până când acestea se așează pe blocul albastru închis. Când își ridică din nou privirea, mă pregătesc pentru orice. Chiar și în cazul în care va trebui să lupt. Dar când se uită mai întâi la Lydia și apoi la mine, aproape că mi se pare că pot detecta ceva asemănător cu regretul în privirea lui.

– Aș aprecia dacă am putea să ținem presa departe de toate astea, spune el în cele din urmă.

În acel moment știu: am câștigat.

30

James

Soarele bate cu putere pe teren, dar mă bucur de senzația echipamentului de protecție în jurul corpului meu și de cele 17 albe pe spate. Nu mă gândesc. Tot ce trebuie să fac este să alerg, să prind mingea și să o bag în poartă.

Pentru o clipă închid ochii și mă concentrez asupra sunetelor din jurul meu: pașii bătătoriți, strigătele publicului, zumzetul balului....

– Beaufort! strigă antrenorul Freeman. Nu mai dormi, la naiba!

Deschid din nou ochii la timp pentru a-l vedea pe Alistair cum îmi pasează mingea. În ultima clipă o prind cu crosa – și atunci trei jucători din cealaltă echipă aleargă spre mine în același timp.

Corpul meu schimbă vitezele ca și cum ar fi de la sine. Alerg fără a ezita o secundă. Unul dintre jucătorii adversari intră în mine. Îmi pierd echilibrul pentru o clipă, dar reușesc să mă recuperez. Mă uit în jur după coechipierii mei și o

zăresc pe Wren, care a sprintat înainte cu mine. Trag bâta înapoi și îi joc mingea cu putere. Trebuie să sară în sus pentru a o băga în buzunarul bâtei, dar reușește. Face trei pași, dar un apărător îi iese în cale. Fără ezitare, Wren îmi pasează înapoi. Mă feresc de apărători, alergând cât de repede pot. Apoi sar și trag. Mingea trece pe lângă portar și ajunge în plasă. În momentul următor, arbitrul fluieră pentru pauză.

Wren este prima care vine la mine și mă bate cu palma, iar ceilalți membri ai echipei o urmează. Adrenalina îmi inundă corpul. Mă aflu într-o stare de înălțime din care nu vreau să mai cobor niciodată.

Îmi scot casca de pe cap și mă uit imediat după o șuviță de păr șaten.

Ruby stă în primul rând, cu sora ei și cu întregul comitet al evenimentului lângă ea.

Eu memorez totul. Senzația de iarbă sub pantofii mei în timp ce merg spre tribune. Scârțâitul mănușilor mele în timp ce îmi strâng mânerul pe băț. Privirea lui Ruby care mă lovește, chiar și de la distanță, cu o intensitate care pare chiar mai aprigă decât graba cu care am marcat golul. Când ajung la ea, nu mă pot abține să nu rânjesc.

– Hei, murmur eu și mă aplec spre ea. Sărutul trebuia să fie trecător, dar când simt buzele lui Ruby pe ale mele, brusc nu mă mai pot opri.

Ember emite un zgomot ciudat lângă noi, iar la scurt timp după aceea Ruby se apleacă pe spate râzând.

– Așa că, dacă joacă așa, îl pot ierta pentru că a lipsit de la întâlnirea noastră o dată pe săptămână, îmi spune Lin.

– Știu, revine Ruby cu un zâmbet, fără să-și ia ochii de la mine. – Se descurcă destul de bine, nu-i așa?

Inima îmi bate și mai repede.

– Hei, spune Wren și se așează lângă noi. – Aș vrea să fiu și eu lăudată, te rog.

– Să cauți complimente nu e frumos, Wren, replică Ember. Deși tonul ei este serios, colțurile gurii îi tresar. Mă uit la Wren, care se uită la Ember cu o expresie pe față pe care nu i-am mai văzut-o până acum: dezinvoltă, deschisă și plină de afecțiune.

Mă întreb dacă eu o privesc pe Ruby în același mod.

– Ți-a mai scris Lydia? o întreb pe Ruby la scurt timp după aceea.

Ea clătină din cap. – Nu de când ai întrebat ultima dată. Care, apropo, a fost acum jumătate de oră.

Mă aplec spre ea. – Nu rânji așa. Am voie să fiu puțin emoționat. La urma urmei, nu în fiecare zi devii unchi, spun atât de încet încât doar Ruby înțelege. Lydia i-a trimis un mesaj cu o jumătate de oră în urmă că are contracții neregulate de ceva vreme, dar doctorul ei crede că ar trebui să aștepte înainte de a merge la spital, pentru că s-ar putea să fie doar o alarmă falsă.

– Îți voi da un semn imediat ce ne va contacta. Așa cum am convenit, spune Ruby. Pe buzele ei încă mai există acel zâmbet semnificativ care mă face să vreau să o sărut ore întregi.

– Promiți? întreb eu.

Ea dădu din cap și se așeză puțin în picioare. Apoi mă apucă de față cu ambele mâini și mă trage în jos pentru un sărut.

– Haide, căpitane, zice Wren și mă lovește de umăr… – Pauza s-a terminat. Sunt sigur că mai sunt și altele.

Îi mai zâmbesc încă o dată lui Ruby înainte de a mă întoarce cu Wren și de a alerga înapoi spre teren. Între timp, mă gândesc la începutul anului

școlar. La ziua în care Lydia a stat în fața mea și m-a rugat să fiu cu ochii pe Ruby.

De atunci, viața mea s-a schimbat la o sută optzeci de grade. Tot ceea ce credeam că voi trăi în viitor a dispărut în aer. În loc să merg la Oxford și să stau în consiliul de administrație de la *Beaufort, mi-am adunat* curajul de a merge împotriva a ceea ce părinții mei doreau pentru mine și mi-am ascultat inima.

Ophelia a preluat *Beaufort* și a început deja să reînnoiască cu grijă afacerea. Lydia i se va alătura de îndată ce gemenii vor fi suficient de mari.

Am învățat că nu prea are rost să ne agățăm frenetic de vreun plan. La începutul anului școlar, simțeam totul ca pe o numărătoare inversă pentru sfârșitul vieții mele fără griji, dar acum… acum simt că este un început. Chiar dacă în adâncul meu mă voi lupta mereu cu ceea ce s-a întâmplat, perspectiva mea asupra vieții s-a schimbat fundamental.

Știu că Wren se referea la scorul ultimului nostru meci de lacrosse, dar îi rânjesc din lateral.

– Și cum că e mai mult decât atât, o spun și o spun din toată inima.

Epilog

Trei luni mai târziu

Ruby

Viața mea este împărțită în culori:
Aur – Seminare
Argint – Realizări la examene
Bronz – Cluburi și activități extracurriculare
Verde – Cel mai bine este să se facă imediat
Turcoaz – Timp liber
Lila – Familie
Orange – A doua mea familie

Azi deja am bifat violet (am vorbit cu Ember la telefon), portocaliu (am împachetat cadourile de botez pentru Rosie și Henry (frumos!)) și bronz (am participat la micul dejun al bobocilor și am vorbit cu cel puțin o persoană). Acum mai lipsesc verdele (despachetarea ultimelor cutii, imprimarea fotografiilor din Thailanda și agățarea lor), portocaliul (testarea raportului de călătorie al lui James) și turcoazul (întâlnirea cu Lin la o cafea și aflarea locului unde are cel mai bun gust).

– Ce zici de aici? întrebă James.

Mă întorc spre el pe scaunul meu de birou șubred. El stă între pat și micul dulap, ținând o fotografie cu noi lipită de perete. Este prima pe care am făcut-o în cele două săptămâni în care l-am însoțit în Thailanda. Stăteam în mijlocul unei piețe stradale și sute de oameni se grăbeau în jurul nostru. Dar nu se observă nimic din toate astea în fotografie. Suntem amândoi radiind în aparat, fericiți și fără griji.

De fiecare dată când mă uit la fotografie, mă simt transportată înapoi în cele mai frumoase două săptămâni din viața mea – și acesta este și motivul pentru care îmi doresc foarte mult să o am atârnată în camera mea de cămin.

– Mi se pare super postul, răspund puțin cam târziu.

James dădu din cap și lipi tabloul cu o primă fâșie de bandă adezivă pe peretele, care era încă gol. – Mi se pare o mare prostie că nu ai voie să agăți rame aici.

– Nu contează. Principalul lucru este ca pozele să fie agățate, spun eu înapoi și pun o cruciuliță în fața sarcinii îndeplinite.

– Mai am ceva pentru tine, spune James. Îl aud cum pășește lângă mine la birou și mă uit la el. În mâna lui ține un cadou învelit în hârtie maro cu o fundă albă.

Surprins, accept. – Ce…?

– Deschide-o, spune el zâmbind.

Încet, deschid arcul și desfac hârtia. Se dezvăluie o mică ramă din lemn, care conține o altă fotografie.

Inima mea face un salt. – Asta e de la petrecerea ta de adio!

– M-am gândit că poate ai putea pune asta pe birou. Așa putem să te privim cu toții cum înveți.

Nu-mi pot lua ochii de la fotografie. A fost făcută în grădina noastră la începutul vacanței de vară, în noaptea dinaintea plecării mele și a lui James în Thailanda. Părinții mei stau chiar pe margine, alături de Ember, Wren, Alistair, Kesh și Lin. Lydia și Graham zâmbesc larg la aparatul de fotografiat, iar chiar lângă ei se află Cyril, ținându-l pe bebelușul Henry în brațe. Spre deosebire de ceilalți, el nu se uită la cameră, ci se uită la Henry, care are degetul încleștat. De cealaltă parte, James stă în picioare cu Rosie în brațe, iar eu sunt chiar

lângă el, cu un braț înfășurat în jurul taliei lui, cu fața sprijinită de umărul lui.

– De necrezut, murmur eu și țin poza puțin mai aproape de ochii mei. – Asta se întâmpla în urmă cu doar două luni, iar Henry și Rosie au crescut deja de două ori mai mari.

– De asemenea, Lydia continuă să spună cât de înfiorător i se pare că este. Eu cred că e destul de mișto. În curând eu și băieții vom putea juca lacrosse cu ei. Încearcă să-și păstreze tonul ușor, dar îi văd expresia cum se întunecă brusc. – Când mă voi întoarce, sunt sigur că nu mă vor recunoaște.

– Ce prostie, zic și așez tabloul pe masă. Apoi mă ridic și mă pun în fața lui James. Îmi pun mâinile pe șoldurile lui și mă ridic pe vârfuri pentru a-l împinge pe al lui cu nasul. – Ești plecat doar patru săptămâni. În plus, poți să vorbești pe Skype sau pe Facetim.

Peste trei zile, James va zbura spre Bali, unde va participa la seminarii despre scrisul jurnalistic și fotografia profesională. În ultimele câteva luni, și-a format un mic număr de cititori și, chiar dacă dezvoltarea site-ului său este lentă, se distrează enorm cu el. De fiecare dată când vorbim despre el

sau când lucrăm împreună la intrări și la noi machete, ochii i se luminează.

Nu l-am mai văzut niciodată așa. Și chiar dacă mă doare incredibil de tare să fiu despărțită de el din nou și din nou pentru atât de mult timp, sunt incredibil de fericită de cât de mult îl inspiră munca lui.

Se simte ca și cum am fi ajuns amândoi, dar în același timp suntem într-o călătorie – el în lume și eu în Oxford. Exact acolo unde mi-am dorit întotdeauna să fiu și exact așa cum am visat întotdeauna. Doar că și mai bine acum că îl am pe James alături de mine.

– O să-ți aduc ceva, spune el și mă trage spre el. – Sau poate că de data asta voi sculpta ceva pentru tine.

Trebuie să rânjesc. – Vă rog, ceva cu multe detalii și modele.

– O să văd ce pot face, murmură el. Apoi se apleacă în față pentru a-și așeza ușor buzele pe ale mele, aprinzând în mine un foc de artificii de emoții.

Mă întreb dacă va fi mereu așa când mă sărută.

În timp ce se desparte de mine, recunosc în privirea lui o serie întreagă de promisiuni, pe care

este sigur că le va îndeplini înainte de a porni la drum.

Buzele mele formează singure un zâmbet.

– James al meu, îi șoptesc înainte de a-l trage din nou la mine și de a-l săruta. El suspină pe buzele mele.

Ne-am luptat atât de mult timp pentru a fi în sfârșit aici. S-au întâmplat atât de multe în ultimele luni: dorințe spulberate, vise pline de speranță și mai multă dragoste decât am crezut vreodată că este posibil.

Ne-am luptat și ne-am salvat reciproc. Și exact asta vom continua să facem și în viitor. În fiecare oră, minut, secundă.